

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

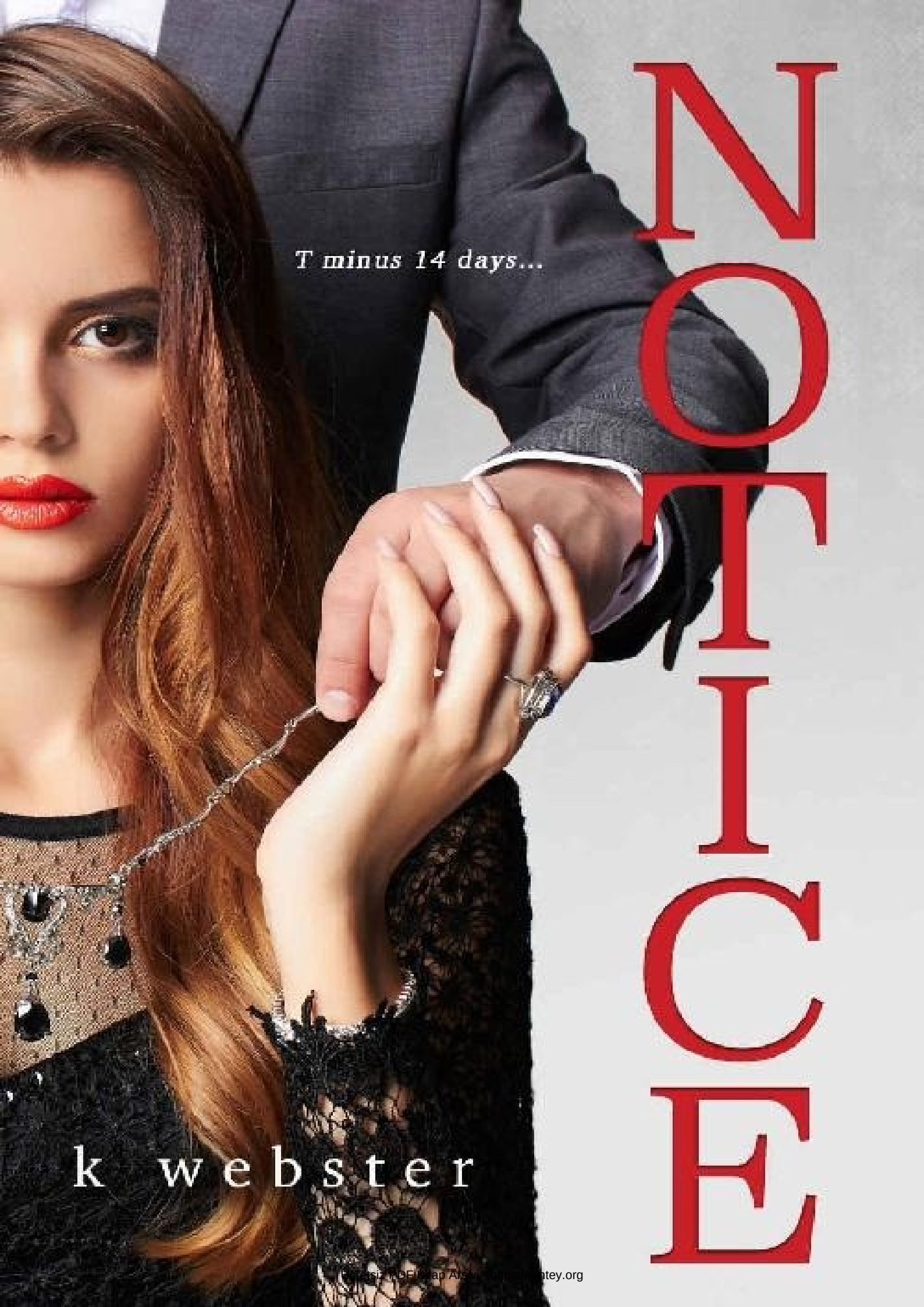
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

T minus 14 days...

NOTICE

k webster

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NOTICE

k webster

Uyarı

Telif Hakkı© 2017 K. Webster

Kapak Tasarımı: All By Design

Fotoğraf: Adobe Stock

Editör: ellie at Love N. Books

Editör: PREMA Düzenleme

Bıçimlendirme: Şampanya Formatı

TÜM HAKLARI SAKLIDIR. Bu kitap, Uluslararası ve Federal Telif Hakkı Yasaları ve Anlaşmaları kapsamında korunan materyaller içermektedir. Bu materyalin izinsiz olarak yeniden basılması veya kullanılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, Yazar/Yayıncının açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya bir bilgi ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthaf](#)

[Epigraf](#)

[Uyarı](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onaltıncı](#)

[BölümDokuzuncu](#)

[Onuncu Onbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci](#)

[On Yedi Bölüm On](#)

[Sekiz Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Üç Bölüm On Dokuz](#)

[Yirmi Yirmi Yirmi İki](#)

[Yirmi Bir Yirmi Yirmi](#)

[Beş Dört Bölüm Sonsöz](#)

[Playlist K](#)

[WebsterKitapları](#)

['Teşekkür ın Yazar](#)

[Hakkında](#)

DEDICATION

Beni fark eden, sahiplenen ve asla o yoğun adama.
Seni seviyorum, Matt.

***Geçmişim beni tanımlamadı, beni yok etmedi, beni
caydırmadı; sadece beni güçlendirdi.
-Steve Maraboli.***

Uyarı:

Uyarı, sinirli, karanlık ve sıradışı bir romantizmdir. Bu hikayede duygusal sıkıntıları tetikleyebilecek aşırı cinsel temalar ve bazı sahnelerde şiddet bulunmaktadır. **Karanlık temalara karşı hassasiyetiniz varsa, bu hikaye size göre değil. Süper saplantılı takipçilerden hoşlanmıyorsanız, bu hikaye size göre değil.**

PROLOGUE

Hawk

24^{üncü} Şubat, 1990

Gözler hedefte.

Her zaman.

Arkamı kollamama gerek yok çünkü Bull . Her zaman.

Keskin nişancı ve gözcü.

Yedinci sınıftan beri en iyi iki arkadaşı.

"Hedef yoğun güvenlik altına alındı. Emrimle," diyor Gunny kulaklığıma.

Gözlerimi kırıştırıyorum ama yerimden kıpırdamıyorum. Veliaht Prens'in en güvendiği danışmanı Ahmed Hakim'in kafasına 7.26'ya 51 mm'lik mermiyi sıkmaya hazırım. Saddam Hüseyin ile bağları o kadar kalın ki, onları kesmek için elektrikli testere gerekir. Hedefim Hüseyin'in iki numaralı düşmanı. Suudi Arabistan Veliaht Prens'i'ne ihanet eden biri. Birleşik Devletler'in ve benim kişisel radarımda.

Ama herif her zaman erkeklerden oluşan bir duvarın arkasına saklanıyor. Silahlı ve tehlikeli adamlar. Geçen hafta beş kez korkağı gördüm ama bana geri çekilmem söylendi. Atış istenen hedefi vurmalı ve ortadan kaldırmalı. Onu yaralamak başarısızlık sayılır. Hakim ölmeli.

"O orospu çocuğu her seferinde büyük adamın arkasına saklanıyor. Zamanımız olsaydı ikisini de indirebilirdik. Alnımdan ter damlamaz," diye mırıldanıyor Bull. Sakızını çiğniyor ama akıllıca sessiz kalıyor. Çiğneme sesinin sürekliliği beni ayakta tutmaya yardımcı oluyor. İkimiz de gittiğimiz akademide öğrendiğimiz küçük bir numara olan bu ses sayesinde odaklanabiliyorum. Mezuniyetimizin üzerinden bir yıl geçti ve hâlâ takım olarak ayrı çalışmaktan daha iyi çalışıyoruz.

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

Pozisyonumu aldım ve son dört buçuk saattir, insanlar Veliaht Prens'in konuşma yapacağı törene gelmeden çok önce pozisyonumu almış durumdayım. Çoktan iyi bir atış pozisyonu almıştım. Tüfeğimi hedefime doğrultmuş bir şekilde yüzükoyun yatıyorum, nişan aldım ve ateş etmeye hazırım.

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

Serin bir esinti ensemde geziniyor. Şakağımın kenarından ter damlıyor ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine, terk edilmiş bir binanın tepesindeki konumumdan sadece rüzgârı değil, aynı zamanda hedefimin nerede olduğunu da hesaplıyorum. Rüzgâr, sandalyelerden birinde oturan genç bir kızın siyah saçlarının başörtüsünden kaymasına ve rüzgârda savrulmasına neden oluyor. O sıradan bir kız değil, Veliaht Prens'in on altı yaşındaki kızı. Hakim güvenliğin arkasına saklanan bir korkak olmasına rağmen, gözleri Veliaht Prens'in kızından hiç ayrılmıyor. Adara. Güzel, genç, savunmasız. Hakim'in onu önemsedığı açık ve bu bencil bir pislik için önemli bir şey.

Tıklayın.

Açı taretinde bir ayarlama yapıyorum.

"Yükseklik mi?" Bull sanki unutmuşum gibi soruyor. Ben asla .

Yükseklik taretini iki kez kontrol ettim, ama olması gereken yerde. Bull'un cevap vermesine gerek yok. Nasıl çalıştığımızı biliyor. Yerimi aldığımda konuşmam. Hareket etmem. Zar zor nefes alıyorum. Herhangi bir hareket atışımı etkileyebilir. Deniz Kuvvetleri'nin en iyi keskin nişancısı olmamın bir sebebi var.

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

Rüzgâr azalıyor ve ağrıyı görmezden geliyorum. İşemem gerekiyor ama hareket etmeden önce pantolonuma işlemeyi tercih ederim. Atışımın geri tepmesini absorbe etmek için bacaklarımı ayırdığım göbeğimin üzerindeki pozisyonumdan her zaman rahatsız olurum.

Ama yine de kımıldamıyorum.

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

Kalçalarım karıncalanıyor ve omuzlarım ağrıyor, ama bunları duymazdan . Odaklan.

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

Gunny hepimize "Tören bin üç yüz saat sonra başlıyor," diye hatırlatıyor. "Ben söyleyene kadar kimse gözünü kırpmayacak." Beni kastediyor. Gunny, akademiden doğrudan gelmemden ve on sekiz yaşında olmama rağmen kendime bir Onbaşı pozisyonu kazandırmamdan nefret ediyor. O zamandan beri on dokuz yaşında E-5 Çavuşluğa terfi ettim. Disiplinliyim, çalışkanım ve babamın on üç yaşından beri Hargrave Askeri Akademisi'nde askeri okula gitmem konusundaki ısrarı sayesinde son derece yetenekli bir keskin nişancıyım. Gunny kıcımlı öpebilir.

Kabzayı sıkıca tutuyorum ama başparmağım gevşek. Bir ter damlası daha alnımdan aşağı yuvarlanıyor ve kalbim kaşıma yaklaşırken pıt pıt atıyor.

"Boğa." Sözlerim henüz bir fısıltı, ama o duyuyor.

En iyi arkadaşım dikkatlice parmağını alıyor ve gözüme kaçmaması için teri siliyor. Bunu nazıkçe yapıyor ve dürbününe dokunmadığından emin oluyor. Sonra dürbününden hedefimize bakmaya devam ediyor.

Birkaç kez göz kırpyorum ve zihnimi vücudumun her pozisyonunda gezdiriyorum.

Tüfeğimin eğik olmadığından emin oluyorum. Yanağım dipçiğe dayanıyor ve gözlerim dürbünden Hakim'e bakıyor.

Gunny hoparlörden homurdanıyor. "Geri çekilin çocuklar. Atış . Hakim hedef alındığını biliyor."

Kızgınlık içimde uçuşuyor.

Atışı yapabileceğimi bildiğimde hep pes ediyor.

Hakim'i öldürebilirim.

Gunny'nin bunu kendi yapmama izin vermesi gerek.

Benim yolum çoğu normal erkeğin ahlak ve etik kurallarına aykırı. Ben normal değilim. Dokuz yaşındayken bir bildircına kurşun sıktığımdan beri normal değilim. Kurşunun ormanda yankılanması biter bitmez ve cesedini çantama atar atmaz, bir ciyaklama sesi duydum.

Bir anneyi öldürmüştüm.

Minik bir yavru yakındaki bir yuvada yiyecek için bağıırıyordu. Biliyordum. Derinlerde bir yerde o bebeğin annesini vurduğumu biliyordum. İçimde bir şeyler -babamın soğuk yetiştirme tarzına rağmen- ısındı ve yumuşadı. O yavru kuş için üzüldüm.

Ama tamir edebilirim.

O kuşa bakabilirim.

Minik şeyi küçük yumruğumun içine aldım ve eldivenli elimin başparmağıyla başını okşadım. Ciyakladı ve ciyakladı. Ve yıllar sonra ilk kez sıırttım.

"Beni duyuyor musun, Onbaşı?" Gunny havlıyor.

Geçmişime göz kırpıyorum ve zamanıma odaklanıyorum. Hedefime.

Benim hedefim.

önündekini.

"Atışı yapabilirim. Bana bir şans verin," diye mırıldanıyorum, kalbim göğsümde durmadan çarpıyor.

Kabul etmeden önce bir dizi küfür savurdu. "Size dört dakika veriyorum, Onbaşı."

Gözlerim hedefim olan Hakim'de, ama o Adara'ya baktığında kalp atışlarım hızlanıyor. Gülümsemesi utangaç ama geniş. Onun için. Sadece bir kadının sevgilisine verdiği bir gülümseme. On altı ve elli yedi. Bu matematik berbat.

Seni pis köpek, Hakim.

Bu gülümseme araştırmamın doğru olduğunu kanıtlıyor. Gunny ve ekip Hakim hakkında bilgi toplarken, ben de kendi keşiflerimi yapıyordum. Kısa zamanımızda küçük Adara hakkında çok şey öğrendim. Hakim'le aralarında romantik bir ilgi olduğundan şüphelenmiştim.

Tıklayın.

Ayarla.

Nişangâhım hedefime uyum sağlamak için hafifçe hareket etti. Bir hedef ki

Temiz. Kolay.

Odaklan.

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

" çekilin, Corp- "

Tüfeğimdeki susturucuya rağmen, tetiği çektiğim anda etrafımdaki binalarda çatlak sesler yankılanıyor.

Nefes alma.

Bull, emirlere karşı gelmeme rağmen çatışmaya girmeye cesaret edemiyor.

Bir kez göz kırpiyorum ve kızın göğsünü tutarak dizlerinin üzerine çöküşünü izliyorum. Beklemek mi? *Göğüs mü?* Omuz. Omzunu tutuyor olmalıydı. Zihnimi kapatarak sevgilisine odaklanıyorum. Hakim. Adamlarının korumasından kurtulup Adara'ya yaklaşırken kükrüyor. Koca kafasını gördüğüm an ateş ediyorum.

Çatlak.

"Fuuuuuck," diye tıslıyor Bull yanımdan. Gunny kulaklığıma bağırıyor ama şimdilik görmezden geliniyor.

Hakim, kafasından aldığı ölümcül yarayla kızın hareketsiz bedeninin üzerine düşer ve kafatasından kan akmasına neden olur. Hedef ortadan kaldırıldı.

Bull, "Kızı öldürdün amına koyayım," diye homurdanıyor ama kaçabilmek için eşyalarımızı toplamaya başlamış bile. Kafasındaki açık deliğe rağmen Hakim'in hareket etmediğinden emin olmak için hâlâ yerimdeyim.

"Hawk!"

Şaşkınlığımı göz kırparak üzerimden atıyorum ve kaskatı kesilmiş bedenimi olduğum yerden kaldırıyorum. Hay sikeyim.

RPG.

vızıldayarak geçmeden bir saniye önce görüyorum. Patlama sağır edici.

Acı dayanılmaz.

Kısa hayatım daha başlamadan sona erdi.

ONE

Violet

Günümüz

Tap. Tap. Tap. Tap. Tap. Tap. Tap.

Bay Collins sert bir ses tonuyla, "Meşgul görünüyorsun, Letty," diye araya giriyor. " uğrayıp Grayson öğle yemeği yemek istiyor mu diye bakacağım."

Violet.

Klavyede yazmakta olan mükemmel manikürlü parmaklarım, bakışlarımı yaşlı adama kaldırdığımda duraksıyor. Boncuk gibi gözleri ipeksi beyaz bluzumun üzerinde, düğmeli gömleğimin içinde zar zor duran ve hareket ettikçe hafifçe sallanan dolgun göğüslerime kayıyor. Bilerek vücudumu sabit tutuyorum ve parmak uçlarımı ince boynuma götürerek annemin uzun zaman önce onun dikkatini dağıtmak için bana verdiği inci dizisine dokunuyorum. Bu hareket göğüslerimi şehvetle bakan yaşlı adamdan gizliyor ve o da bakışlarını tekrar yüzüme çeviriyor.

Sertleşiyorum ama dudaklarıma kibar bir gülümseme yerleştiriyorum. "Aslında çok önemli bir toplantıda," diye yalan söylüyorum ayağa kalkarken. "Size daha sonra dönmesini sağlarım efendim."

Hafifçe sinirlenmiş görünüyor, ama ona ilkinden daha ikna edici bir gülümseme gösteriyorum. "Sen onun en sevdiği müşterisisin, biliyorsun," diyorum ona komplocu bir fısıltıyla. "Bay Adachi'den o Japon otelini satın almakla uğraşmaktansa seninle suşi ve sake içmeyi tercih edeceğini biliyorum. O ikisi bu konuyu tartışmak için çok zaman harcadılar. Bir fiyata karar verdiklerinde memnun olacağım, böylece Bay Maxwell daha az karmaşık işlerini halledebilir." Elimle basit bir hareket yaparak onu işaret ediyorum.

Beyaz kaşları birbirine çatılıyor ve sanki bu hareketler onu daha uzun yapacakmış gibi omuzlarını yuvarlıyor. Daha heybetli. Güçlü. Ama 1.80 boyumla, benden çok daha kısa olan bu adamın üzerinde yükseliyorum, özellikle de beni kolayca 1.80'in üzerine çıkaran çivili topuklu ayakkabılarımla. Öfkeyle Grayson Maxwell'in kapısına sinirli bir bakış fırlattı. "Ona hafta içinde kutlama içkileri için dışarı çıkabileceğimizi söyle. Tatil yerimde teklifini kabul edeceğim. Mesajı hemen aldığından emin olun."

Hışımınla çekip gidiyor ve benim sahte gülümsemem gerçek ve muzaffer bir gülümsemeye dönüşüyor. Çenemi havaya kaldırarak mutfaktaki kahve makinesine doğru ilerliyorum. Bay Maxwell kahvesini belli bir şekilde sever. İki kaşık dolusu şeker

ve bir kaşık krema. Tarçın serpmeyi de unutmuyorum. Hatta hafifçe çömeliyorum, böylece buharı tüten sıvının içine dökmeden ve karıştırmadan önce kaşıktaki ne kadar şeker yuvarlandığını görebiliyorum.

Bay Collins'le karşılaşmam zaten bildiğim bir şeyi daha da pekiştirdi. İşimde çok iyiyim. Altı yılın ardından, Maxwell İştirakleri'nin sahip olduğu en iyi çalışan benim. Kısa bir süre önce şimdiki halimin sadece bir kısmıydım. Olabileceklerin bir parçasıydım. Vaughn'un iplerimi elinde tuttuğu zamanlar. Ondan hayat denen kendi şovumda dans etmeden çok önce.

Eski erkek arkadaşım Vaughn'u düşününce az önceki gülümsemem kayboldu. Tehlikeli bir adam. Zehirli ve aşağılık. Beni mümkün olan her şekilde lekeleyen bir adama fena halde aşık olmuştum. Onun kirli dünyasında ne kadar derine battığımı anlamak için geriye dönüp bakmak gerekiyor.

Arkamda erkek sesleri duyduğumda Vaughn'un dehşet verici anılarından sıyrılıyorum.

"Burası dinlenme odası," diyor İK'dan Clint. "Buraya neredeyse hiç gelmiyoruz. Kahvemizi asistanlarımız yapar. Size de bir asistan atanacak."

Başımı salladığımda yakışıklı bir erkek olan yeni ortağımın gözlerinde hafif bir açlıkla görünüşümü incelediğini görüyorum.

"Ah, evet, Bay Truman," der Clint gülerek. "Bu ev sahibinin asistanı, Letty." *Violet.*

"Benim de asistanım olacak mı?" Bay Truman soruyor, sansar gözlerinde umut titreşiyor.

Bir ürpertiye bastırıyorum ve dumanı tüten kahve fincanını tutarken gülümsemeye zorluyorum. Gözleriyle beni soyuyormuş gibi bakmaya devam ederse, bu sıcak bardağı yanlışlıkla pantolonunun önünden aşağı dökmek zorunda kalabilirim.

"Hayır, o Bay Maxwell'e ait."

Clint'in seçtiği kelimeler karşısında kalbim duracak gibi oluyor. *Sen bana aitsin.* Vaughn'un en sevdiği söz yedi yıl sonra hâlâ aklımdan çıkmıyor. Bu kez, ürperti aşağıya doğru dalgalanıyor ve kahve fincanda şırıldıyor, üzerine sıçradığında elimi yakıyor.

Şu anda sakarlığıma gülen kendini beğenmiş puştlara sırtımı dönerek bir kağıt havlu kapıyorum ve etime dökülen kahveyi temizliyorum. Bir şey söylememek için dudaklarımı sıkı bir çizgide tutmak için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Yine de nefesimin altında, "Ben kimseye ait değilim" diye mırıldanıyorum.

Bay Maxwell'in kapısına ulaştığımda, patronumun ofisine adım atmadan önce gözle görülür bir şekilde sırtımı dikleştiriyorum ve daha önce Bay Collins için kullandığım aynı sıcak gülümsemeyi yapıştırıyorum. Her zamanki gibi ilk onun kokusu çarpıyor yüzüme. Güçlü. Sert. Baharatlı. Onun eşsiz kokusunu içime çekmekten hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Aptallığımı yutuyorum ve elime daha fazla sıcak sıvı dökmemeye odaklanıyorum. Kahve taşırken ince topuklu ayakkabılarla yürümek bazen zorlayıcı olabiliyor. Neyse ki, çoğunlukla ustalaştığım bir şey.

Ofis erkeksi ve şehre bakıyor. Grayson Maxwell sırtı kapıya dönük bir şekilde masa sandalyesinde oturuyor. Dağınık espresso rengi saçlarının tepesini görebiliyorum ama diğer her yeri sandalyesi tarafından gizlenmiş.

"Bay Maxwell," diyorum, sesim gergin bir şekilde titriyor. Bu adamın yanında neden dilimin tutulduğunu bilmiyorum. Altı yıldan sonra, onun ne kadar yakışıklı olduğuna karşı bağışıklık kazanacağımı ve her seferinde genç bir kız gibi davranmayacağımı düşünürdünüz. "Sana kahve getirdim."

Tam masasına yaklaşıyordum ki sıcak bir ses tonuyla "Teşekkür " dedi. Şaşkınlığım beni hazırlıksız yakalıyor ve ne diyeceğimi şaşırtıyorum. Ancak içten bir gülümseme dudaklarımı süslüyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Rica ederim, efendim. Yani burada çalıştığım onca yıl boyunca Bana hiç teşekkür etmedin." Küçük, gergin bir kahkaha attım. "Sen bir değersin," dedi, sesi sertti.

Bu sefer yanan benim boynum. Kahveyi masasına bırakırken incilerimle oynuyorum.

"Bunu söylemeniz çok hoş efendim. Hazır dikkatinizi çekmişken," diye başlıyorum, sesim hafifçe titreyerek. "Bay Collins-"

"Bay Collins," diyor kıkırdayarak. "gerektirecek bir şey yok."

Telefonunu kulağına sandalyesinde döndüğünde konuşmaya başlıyorum. Bay Maxwell güç ve kuvvet saçıyor. Omuzlarındaki ve kollarının üst kısmındaki sert kaslar takım elbisenin kumaşını kadar geriyor. Yontulmuş çenesi, yaralı kaşları, buz mavisi gözleri, yeni düzülmüş saçları ve kirli saat beş gölgesiyle çok seksi. Konuşurken dolgun dudakları hareket ediyor -sık sık hayalini kurduğum dudaklar. Etrafını bir kibir havası sarıyor. Ve Tanrım, çok güzel kokuyor. Benimle değil, Bay Collins olduğunu şimdi anladığım kişiyle konuşmaya devam ediyor. Dehşete kapılarak geri çekildim. Gerçekten benimle konuştuğunu sanmıştım.

Ama sonra Grayson Maxwell'in benimle konuşmadığını hatırladım. Yüzüme bile bakmıyor. Sanki ona zorunlu saat on kahvesini getirmem bir baş belasıymış gibi beni el sallayarak uzaklaştırıyor.

Onu da, aptal programlı kahvesini de sikeyim.

Masasından hışımla uzaklaştım ve elimde olmadan kapıyı çarparak kapattım. Bu ses diğer birkaç çalışanın şaşkın bakışlarını bana çevirmesine neden oldu. Saçımı düzeltmeden önce onlara sert bir bakış attım.

Yetti artık.

Burada kimse yaptığım hiçbir şeyi takdir etmiyor. Ve ben *her şeyi* yapıyorum. Eğer benim müdahalem olmasaydı Bay Maxwell en sinir bozucu müşterilerinden biriyle anlaşmaya . Bay Collins'in tatil köyünü satmak için yalvarması için biraz ters psikoloji yeterli oldu.

Ben yaptım.

Grayson Maxwell

değil. Benim.

Yedi yıl önce aynada kendime zar zor bakabiliyordum. Çok daha az

kurumsal bir ofiste çenemi dik tutarak ve yaptığım işten emin olarak vals yapmak. Vaughn'dan sonraki ilk yıl boyunca kendimi bulmakta zorlandım. Maxwell'de bulduğum iş bu değişimin başlangıcıydı. Kırık dökük bir kadinken güçlü ve yetenekli birine dönüştüm. Zamanımı harcadım. Tecrübem var. Tüm bu ofis iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyor çünkü ben öyle olmasını sağlıyorum.

Kesinlikle kimse bunların hiçbirini tanımıyor.

En yeni ortak ben olmalıydım. Gelincik gözlü Truman değil. Çocuk üniversiteden yeni mezun olmuş gibi görünüyor, muhtemelen ilk işi bu. Yine de, sırf kaslı kalçalarının arasında bir çift taşak olduğu için muhtemelen benim kazandığının iki katını ödüyorlar.

Taşakları sikeyim.

Erkekler Kulübü'nün

canı cehenneme.

Hepsinin canı

cehenneme.

"Nereye gidiyorsun?" Annem yaşında bir kadın olan Darlene bana sesleniyor. Jeff Barker'ın asistanı, kendisi CFO'dur.

"Ben eve gidiyorum," diye tısladım omzumun üzerinden. "Hastayım." Bu yalan dilime kolay geliyor. Hiç hastalık izni almadım. Altı yıl oldu ve bir kez bile hasta olduğumu söylemedim.

"Ama Bay Maxwell'in saat üçte yönetim kurulu toplantısı var. İçecekleri kim servis edecek?" diye sorarken sesi titriyordu çünkü Allah korusun, canavarlarla dolu o odada hoplayıp zıplaması ve onlara el pençe divan durması gerekiyordu.

Beni tüketmekle tehdit eden öfkemi yutuyorum. Truman'ın etrafında daireler çizebilirim, ama yine de rahat ofisi olan o. Yönetim kurulunun ilgisine sahip. Tek yapabildiğim onlara kahvelerini nasıl sevdiklerini sormak. Altı yıldır buradayım.

"Violet," diye sızlanıyor Darlene, muhtemelen beni yumuşatmak için yarım yamalak bir girişimle tam adımı kullanarak. "Lütfen. Senin yaptığını yapamayacağımı biliyorsun. Beni canlı canlı yerler."

Yavaşça arkamı dönüyorum ve yaklaşan çerçevesini ateşli bir bakışla sabitliyorum. "Neden her ayın ilk cuması kurtların önüne atılmak zorundayım?"

Sert ses tonum karşısında gözleri yaşardı. Ona karşı hep nazik oldum. İkimizin de patronunun dışarıda olduğu nadir zamanlarda öğle yemeğine bile çıktık. Darlene'i severim. Torunları çok şirin ve onlardan bahsederken gözlerinin parlamasını izlemek hoşuma gidiyor. Ona olan yersiz kızgınlığım yavaş yavaş kaynıyor. Ağır bir nefes alıp ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Ama öğle yemeğini erken yiyeceğim. Ben de bir süreliğine gideceğim. Bay Maxwell'e saat bir kahvesini getirdiğinden emin ol."

Başı bir sallanan kafa gibi vurgulu bir şekilde sallanıyor. "Tabii ki. Afiyet olsun, tatlım."

Topuklu ayakkabılarımı mermer zemine vurmadan önce başımı hafifçe salladım.

Asansöre doğru. Sonunda pes edip Slante Mortgages'ı geri arayacağım. Sean Slante aylardır beni işe almaya çalışıyor. Bir parçam bunun uzun bacaklara ve esmerlere karşı bir ilgisi olduğundan şüpheleniyor. Ama daha büyük bir parçam özgeçmişimin sağlam olmasından dolayı olduğunu umuyor.

Beni orada istemesinin bir önemi yok. Maaş daha iyi ve en azından şirkette yükselme imkânım olacak. Modası geçmiş değil. Yumruklarımı vurmak zorunda kalacağım bir cam tavan yok.

Artık Violet Simmons değilim, Vaughn'un parmağı altındaki bir kurban.

Ve yakında artık Maxwell İştirakleri'nde kahve yapan güzel bir yüz olmayacağım.

Değerli bir çalışan olacağım.

Tek istediğim buydu. El
üstünde tutulmak ve fark
edilmek.

"Letty," diye sesleniyor yönetim kurulu üyelerinden Ralph Darden bana. "Tekrar doldur lütfen. Bu sefer çok şekerli olmasın," diye azarlıyor. Kupasını almak için öne eğildiğimde göğüslerime utanmadan bakarken dudaklarını yalıyor.

Bakışlarımı odadaki on iki yüz arasında gezdirdiğimde, her birinin evrak işlerine gömülmüş olduğunu görüyorum. Kimse Ralph'in cinsel yaklaşımlarını fark etmiyor. Acaba kel kafasına bir tokat atsam fark ederler mi?

Bir kez olsun Bay Maxwell'in kafasını kaldırıp fark etmesini isterdim. Ralph'in suratına bir yumruk indirmeden önce gömleğinin kollarını sıvayıp damarlı kollarını ortaya çıkardığı sayısız fantezi kurdum. Çok aptalca. Gerçekten gülünç. Beni benden başka kimse kurtaramaz. Bunu yedi yıl önce Vaughn'la kanıtladım.

"Mad Max seni kurtaramayacak tatlım," diye mırıldanıyor Ralph, beni Bay Maxwell'e bakarken yakalayınca kıkırdayarak. Patronumun lakabı beni ne kadar rahatsız etse de, haklı olduğunu biliyorum. Grayson Maxwell'in tuhaflıklarından biri de bu. Bir hataya aşırı odaklanır. Bir anlaşma üzerinde çalışırken, anlaşma sağlam ve yıkılmaz olana kadar tüm dikkatini ona verir. Onu *Forbes* dergisinin Amerika'daki en başarılı adamlarından biri yapan da bu.

Ralph'ı görmezden gelerek kahvesini yapıyorum ve bir şangırıtıyla önüne koyuyorum. Üzerine sıçradığında homurdanıyor ama ben kahvesini kontrol etmek için Bay Maxwell'e doğru ilerlemeye başlıyorum. Yaklaşık iki saattir burada Collins tatil köyünün satın alınması konusunu görüşüyoruz. Bu toplantı biter bitmez, Grayson Maxwell'i iki haftalık ihbarımı masasına bırakırken gözlerimin içine bakmaya zorlayacağım.

Bu sabah Sean Slante ile yaptığım bir telefon görüşmesi öğle yemeğine dönüştü ve sonunda

teklifini kabul ettim. Sean oldukça yakışıklı bir adam ve başka bir hayatta olsaydım muhtemelen onun peşinden giderdim. Bir gün iyi bir koca ve baba olacak tipte bir adam. Başarılı ve yakışıklı. Arkadaş canlısı ve kibar. Bana olan ilgisi çok açık ama ben bu işin benim yeteneklerimle ilgili olmasını istiyorum, başka bir şeyle değil. Gerekenlere sahip olduğumu kendime kanıtlamak istiyorum. Güzel bir göğüs ve bir çift pürüzsüz bacadan daha fazlası olduğumu. Neyse ki Sean benim son derece profesyonel tavrımı sezmiş olacak ki hemen iş moduna geçti. Öğle yemeğimizin sonunda, Slante Mortgages'da satış ortağı olarak bir pozisyon kabul etmiştim. Alışkın olduğumdan çok daha fazla kaldırım dövmeyi gerektiriyordu, ama yeni meydan okumayı dört gözle bekliyordum.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyor bir adam bileğimi kavrarken.

Yeni Guy Truman'dan başkasına bakmadığım için şimdiki zamana sarsıldım. Gelincik gözleri göğsümde geziniyor ve göz kırpmıyor. Tanrım, tam buraya uyacak. Kolumu kavrayışından çekmeye başladığımda, kolumu sıkıyor ve beni bir nefes vermeye zorluyor. *Acaba daha sonra bir çürüğüm olacak mı?*

"Bırak beni," diye feryat ediyorum, nefesimin altında.

Bay Barker boğazını temizliyor ve siyah çerçeveli burnundan aşağı iterek üzerinden bize bakıyor. "Bir sorun mu var?"

Truman beni bırakıyor ve omuz silkiyor. "Kahveme Splenda katıyorum, şekerim."

Gözlerim Bay Barker'ınkilere kayıyor. Kaşlarını çatmış, bakışlarını Truman ve benim aramda gezdiriyor ama Bay Maxwell onunla konuşmaya başlayınca dikkatini tekrar patronumuza çeviriyor.

Patron.

Uzun sürmez.

Bugünün görev yapacağım son yönetim kurulu toplantısı olacağını bildiğim neredeyse güleceğim. Gelecek ay, cinsiyetçi sözlere ve istenmeyen yaklaşımlara katlanmak zorunda kalacak olan Darlene ya da yeni biri olacak. Kadınların başarılı bir erkeğin kolundaki süs eşyasından başka bir şey olmadığı ellili yıllara geri dönmüş gibi hissetmek zorunda kalan başka biri olacak.

İki hafta sonra gidiyorum.

Elveda, pislikler.

TWO

Grayson

"Pes ettiğine inanamıyorum. Sence karar verici faktör neydi?" Bull masamın karşısından soruyor. Otuz iki yıllık en iyi arkadaşım, elbise ayakkabılarını masif maun yüzeyin kenarına dayamış, yüzünde şüpheli bir ifadeyle oturuyor. Bir an için dikkatim ayakkabısının yan tarafına çekiliyor. Bir çizik derinin rengini bozuyor ve bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. Bu sabah orada değildi.

Omuz silkerek, dikkatimi tekrar imzalanmış sözleşmeye ve onun önemsiz ayakkabısından uzaklaştırıyorum. "Emin değilim. Aylardır ona kur yapıyorum. Herif havuç sallamayı seviyordu. Onu Knicks maçına götürmeyi planlamıştım ama daha biletlerden bahsedemeden arayıp satmak istediğini söyledi." Parmaklarımı siyah saçlarımda gezdirdim ve bir iç geçirdim. "Çok kolaymış gibi geliyor. Bundan hoşlanmıyorum."

Çok gergin, o yüzden çizgiyi aşmadığımı biliyorum.

"Hava geçirmez," diye sözleşmeyi karıştırırken. Tüm veriler akıp giderken kafamın içindeki çarklar tıkırdıyor ve vınlıyor. Hiçbir şey çarpıyor. Ama Collins'in beklediğimden daha erken pes etmesinin bir nedeni vardı.

Bu sebebi bilmek istiyorum. "İçeri gel," diye bağıyor Bull.

Kimsenin kapıyı çaldığını duymadım bile. tek şeye odaklandığımda, bu her ne olursa , o benim gözlerimdir. On üç yaşındaki cılız çocukluğumuzdan beri . O zamanlar bile etrafımdaki her şeyi gözümün önündekilerle görmezdim ve o her zaman arkamı kolladı.

Gözlerim satış fiyatına takıldı. Makul. Ne çok yüksek ne de çok düşük. Collins ve Maxwell İştirakleri satıştan iyi hissederek ayrılıyor. Kimse diğerini kazıklamadı. Sadece iş. Ama o inatçı ihtiyar aylardır zincirimi çekştirip duruyordu. Sağabildiği kadar sağdı. O tesisi istediğimi biliyordu. Orayı sürüp araziye satmak istediğim için değil. Çünkü sadece istedim. Muhteşem Atlantik'e bakan güzel bir New England tatil köyü. Bir iş gezisinde orada kalmış ve aşık olmuşum. Sahibinin mali kayıtlarını, arazi kayıtlarını, inşaata katkıda bulunan her bir müteahhidi, personeli,-

Tokat.

Şaşkınlığımı göz kırparak üzerimden atıyorum ve gözlerimi gözcüme dikiyorum. Gözleri büyümüşü ve ayakları artık masamın üzerinde değildi. Bir şeyler oluyor ama ben kafamın içine o kadar dalmışım ki farkına bile varamıyorum. İşte bu yüzden ona ihtiyacım var. Onsuz savunmasızım. Her zaman öyleydim.

"Gray," dedi sert bir ses tonuyla. "Bayan Simmons sizi görmeye geldi."

Ona kaşlarımı çatıyorum, sonra dikkatimi masamın önünde duran ve ağır ağır nefes alan kadına veriyorum. Avuç içi, masamın yüzeyine tutturduğu bir kâğıt parçasına dayanmış durumda.

Gözlerim güzelce manikürlenmiş tırnaklarında, narin bileğinin yanından geçerek, giydiği şeffaf beyaz bluzaya rağmen hala görünen ince kolunda geziniyor. Bakışlarım omzuna geldiğinde, elimde olmadan önce dolgun göğüslerini, sonra da boğazını süzüyorum. Boynunun dibinde bir dizi eski inci asılı. Bunlar Tiffany'de ya da başka bir lüks mağazada bulabileceğiniz türden inciler değil. Ve kesinlikle ucuz da değiller. Bunlar muhtemelen ona yadigar kalmış. Annemin *kendisiyken* takmış olabileceği bir şey. Annesine, büyükannesine ve büyük büyükannesine ait olabilecek bir şey. Inciler eşsiz ve-

"İstifa ediyorum."

Boğazı kıpkırmızı ve göğsü hâlâ inip kalkıyor. Kadınsı yüz hatlarını es geçerek, bir kadının ateşli, kahverengi gözlü bakışlarıyla karşılaşmak için yolun geri kalanını gözden geçiriyorum. Bull'un dediği gibi *Bayan Simmons*.

"Ne?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Hiç tanımadığım bu kadın bana kızgın. Sanki ona kişisel olarak haksızlık etmişim gibi. Yattığım kadınlar konusunda dikkatliyimdir. Belirli gereksinimlerim var. Belirli beklentilerim. Bir kere bile bu beni kıcımdan ısırmadı.

"Haberim var," diye tersliyor, kahverengi gözlerini bana dikiyor. "İki hafta."

Burun delikleri öfkeyle parlıyor ve parçalar bir araya gelmeye başlıyor. Benim için çalışıyor. Düşünüyorum. Neden bu saçmalığı İK'daki Clint'e götürmedi ki?

"Gray," diyor Bull sakın bir ses tonuyla, dikkatimi ona yöneltmem için beni zorluyor. "Bu senin asistanın. Bayan Simmons. Altı yıldır size kahve getiriyor ve diğer idari işlerinizi yapıyor."

"İnanılmaz," diye .

Bakışlarımı tekrar ona çevirerek bu kez yüzünü daha iyi inceliyorum. Güzel bir kız. Gerçekten güzel. Yüksek elmacık kemikleri, belirgin öfkesi nedeniyle koyu olup olmadığı belli olmayan bir allıkla tozlanmış. Arkalarında sıkı sıkıya kilitlenmiş bir hikaye tutan yoğun kahverengi gözler. Yüzüne mükemmel oturan küçük kalkık bir burun. Ve bir kadında gördüğüm en etli dudaklar. Dolgun. Hafifçe ayrılmış. Bana kanı hatırlatan bir renge boyanmış. İpeksi kahverengi saçlarında parıltı veren altın teller var. Ve her hareket ettiğinde, ışığı yakalıyorlar. Pırıl pırıl parlıyor.

Onu şimdiye kadar nasıl fark etmedim?

Bull öne eğildi ve ona bakmamı işaret etti. Bakıyorum. Her zaman bakarım. Nasıl anladığımı biliyor. Ve şu anda Collins anlaşmasıyla ilgili tüm takıntılar bir kenara itilmiş durumda, çünkü onun yerini güzel ve parlak bir şey alıyor.

"Odaklan." Tek kelimesi zihnimi temizlememe yardımcı oluyor. Ağzına bir parça sakız atarken ona bakıyorum.

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

"Merhaba," diyor Bayan Simmons sinirli bir ses tonuyla ve dikkatimi çekmek için ellerini sallıyor. "Kaçırdıysanız diye söylüyorum, artık size planladığınız kahveyi getirmek için burada olmayacağım. O yaşlı hıyarların üzerimde tepinip kaba şeyler söylediği bir sonraki yönetim kurulu toplantısı için burada olmayacağım. Artık seni kurtarmak için burada olmayacağım. Eğer ben olmasaydım," diyerek hala parmaklarımın arasında duran sözleşmeyi işaret ediyor, "hala o iğrenç yaşlı adamı akşam yemeklerine ve golf turlarına götürmek zorunda kalacaktın!"

Tıklayın.

Bull'un şaplakları odaklanmama yardımcı oluyor. Tüm parçalar birleşiyor. Hedefimi bulduğumda her zaman olduğu gibi sürekli bulanıklığım kalkıyor.

Ayarla.

Odakla

n.

Gözleri ve benimkiler tekrar kilitlendi. O öfkeli ve ben... meraklıyım. Saçının nasıl koktuğunu bilmek istiyorum. Ondan zevk aldığımda sesinin nasıl çıktığını bilmek istiyorum. Kızının kıvrımının, sikim ona doğru bastırıldığında nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum.

"Bay Barker," diye homurdanıyor ve Bull'la konuşurken bana doğru el sallıyor. "Onun bir sorunu mu var?"

Kıkırdıyor. "Lütfen, Letty. Bana Jeff de. Ve evet, onda bir sürü sorun var." Bakışlarımı ondan ayırmıyorum ama bana sırtıttığını hissedebiliyorum. İstemeyerek bakışlarımı ondan ayırıyorum ve özgeçmişini elime alıyorum.

Letty mi?

Letty ismini sevmiyorum.

Özgeçmişinde Violet O. Simmons yazıyor.

Violet mi?

Violet ismini seviyorum.

"Violet," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum.

Seksi ağzı aralanırken bakışları biraz duraksıyor. O ağzı istiyorum. Tatmak ve emmek istiyorum. Onu becermek istiyorum, lanet olsun.

"Neden hafta sonunu bu konuyu düşünmek için ayırmıyorsun?" Bull ayağa kalkarken araya giriyor. Eli kızın dirseğini tutuyor ve kız kaskatı kesiliyor. Sanki dokunuşu onu korkutuyor. Bull bir kadını asla incitmez ama ondan yayılan korku hoşuma gitmiyor.

"Bırak onu," diye . Kelimeler alçak ve tehditkâr.

Bull bana şok olmuş bir bakış gönderdi ama onu . İçindeki gerginlik

omuzları gevşedi. Yüzündeki her bir ayrıntıya dikkat etmeseydim, gözlerindeki minnettarlık titreşimini kaçırdım. Rahatlamayı kaçırdım.

"Düşünecek bir şey yok," diyor ikimize de, çenesini cesur bir şekilde kaldırarak. "İki hafta içinde ayrılıyorum. Bu şirket için yaptığım her şeyi yapabilecek birini işe almanız gerekecek. Hatta benim yerime muhtemelen üç kişiyi işe almanız gerekecek."

Bull bir homurtu çıkarıyor, ama ben ağzımın yukarı kıvrıldığını fark ediyorum. Bir gülümseme.

Violet Simmons, benim küçük döneğim, dudaklarıma yapmaktan nefret ettikleri bir şeyi yaptırdı. Ve bununla birlikte göğsümde garip bir sıkışma hissediyorum. Bu hissi seviyorum. Sikimdeki ağrıyla eşleşen yabancı ağrı, yüzümdeki şaşal sırtıyla birleşince kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissediyorum.

Oh, sevgili Violet.

Hiçbir yere gitmiyorsun.

Kapıya doğru fırladığında hâlâ ona bakıyordum. Eteği dar ve kıvrımlarını hayal gücüne çok az yer bırakacak şekilde sarıyor. Bu binadaki diğer tüm erkeklerin muhtemelen altı yıldır benim olana ağzının suyu akarak bakıyor olmasından dolayı içimde bir öfke uçuşuyor. Ve benim aptal, tek yönlü zihnim onu ilk kez şimdi görüyor.

Kapı çarparak kapandı ve bana bu sabahın erken saatlerini hatırlattı. Bir kapı çarptı. Bay Collins ile telefonda konuşuyordum. O zaman da üzgündü.

Merak etme, Violet... Seni şimdi görüyorum.

"Yapma."

Onunla ilgili düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırıyorum ve Bull'a ters ters bakıyorum. "Ne?"

"Yapma bunu. Bırak gitsin. O kadın altı yıldır burada senin için kıcını yırtıyor ve sen onun burada olduğunu yeni fark ediyorsun. Ama sonunda onu gören senin sakin. Elisha'yı ara. O senin meraklı küçük sakinle ilgilenir ve sen de önemli şeylere odaklanmaya geri dönebilirsin. Collins anlaşması gibi." çıkarıyor ve sanki bütün öğleden sonra onu çok yormuş gibi yüzünü ovalıyor.

Ve kendimi hiç bu kadar yenilenmiş hissetmemiştim.

Violet O. Simmons hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenene kadar uyuyamayacağım.

"Haklısın," diye yalan söylüyorum masamdaki evrakları toplarken. "Bazı şeylerin üzerinden geçmeme izin ver. Bu gece kilitleyeceğim."

Bakışlarını bana dikeyiyor ama gözlüklerini tekrar takıp ayağa kalkarken tek kelime etmiyor. "Daha sonra bira içmek ister misin?"

Başımı salladım ve onu . Heyecanlıyım. Biraz araştırma yapabilmem için en iyi arkadaşımın beni rahat bırakmasını istiyorum. Yirmi uzun dakika sonra, çıkarken anahtarlarının bizim katın ön kapısının camında şingirdediğini duyuyorum.

Yapayalnızım.

İlk yaptığım şey dizüstü bilgisayarımı açmak oluyor. Facebook bir insan hakkında çok şey öğrendiğiniz yerdir. Onu bulmam bir dakika sürdü ve bulduğumda hayal kırıklığına uğradım. Her şeyi kilitlemiş. Tek bildiğim adı ve profil resmi. Yüzü yerine okyanus resmi var. Kapak fotoğrafı belirsiz bir alıntı.

Geçmişim beni tanımlamadı, beni yok etmedi, beni caydırmadı; sadece beni güçlendirdi."-Steve Maraboli.

Ne tür şeyler paylaştığını bilmek için ölüyorum ama hepsi çok özel. Kaç arkadaşı olduğunu bile söyleyemiyorum. Ofiste arkadaşları var mı? Bull onun arkadaşı mı? Göğsümde başka bir öfke çiçeği daha kabarıyor. Bu çarpıcı kadın günde birkaç kez ofisime geliyor ve ben ona zerre kadar ilgi göstermiyorum. Kabul ediyorum, benim için çalışan insanların yüzde doksanını tanımıyorum, ama bu farklı hissettiriyor. Bu bir adaletsizlik gibi geliyor. Kandırılmışım gibi.

Öfkeyle kalktım ve ofisimden dışarı çıktım. Masası kapımın hemen dışında duruyor. Her şey düzenli ve tertipli. İçimde bir gurur kabarıyor. Asistanım dağınık ya da düzensiz değil. O da benim gibi düzenli. Belki de bu yüzden en başta benim için çalışmak üzere seçildi. Bull beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor. Çalışanlarla ya da insan kaynaklarıyla ben ilgilenmiyorum. O ilgilenir ve bu işte iyidir.

Onun sert sandalyesine oturdum ve bir inilti çıkardım. Bu lanet şey benim pelüş deri koltuğum kadar bile rahat değil. Daha yeni oturdum ve sırtım şimdiden ağrımaya başladı. Ona yeni bir tane sipariş etmeyi aklıma not ediyorum. Kahverengi. Saçının parlak olmayan kısımları gibi. Masasında her şeyin bir yeri var. Faresinin hemen yanında bir şirket altlığı duruyor. Tüm kalemleri ve kağıtları kaldırılmış. Telefonu, bilgisayarı ve bardak altlığı dışında hiçbir şey masayı süslemiyor. Özellikle bir köşe boş. Doldurmak istiyorum. *Dolduracağım.*

Nefes alırken, onun kalıcı kokusunu yakaladığımda neredeyse nadir bir gülümseme daha atıyorum. Tatlı çiçek parfümüyle karışmış bir miktar kahve. Parfümünü sıkıp yatak odasından dışarı adımını attığı anda nasıl kokacağını merak ediyorum. Yoğun mu yoksa hafif mi?

Eski bir numarayı kullanarak klavyesini kaldırdım ve üzerinde şifrelerinin yazılı olduğu yapışkan bir not bulduğumda çok sevindim. Tüm girişleri için aynı şifre. SurViV0r.

Bilgisayarına giriş yapmak sadece birkaç dakikasını alıyor. klasörleri düzgünce düzenlenmiş. Müşterilerimle ilgili elektronik tablolarının hepsi benim şekilde. Toplantılardan birçok ayrıntılı notu var. Bana yapılan aramaların ve beni görmeye gelen ziyaretçilerin titiz kayıtları. Ayrıca mülklerle ilgili verileri nerede çalıştığını da görüyorum. Satış fiyatlarını ve değerlerini kontrol etti. Karşılaştırma analizleri yapmış. İşler. Bana kahvemi getirmesi ve

telefonlarıma bakarken, şirketim için ne yaptığından emin değilim. Görünüşe göre, kendi bilgileri için çok şey yapıyor. Topladığı verilerin hiçbirisi elektronik tabloları dışında bir yere gitmiyor.

E-postasına geçtiğimde, ne kadar düzenli ve tertipli olduğunu görmekten de memnun oldum. Gelen kutusunda sadece İK'dan gelen ve istifasının bir kopyasını da aldıklarını belirten bir e-posta var. İstifa girişimini bir başkasının bilmesinden duyduğum rahatsızlığı görmezden gelerek e-postaları arasında bir klasör buluyorum: Aptallar için Fikirler.

Bana gelen binlerce olmasa da yüzlerce e-postayı bulmak için açıyorum. Gördüklerimi sindirebilmek için birkaç kez göz kırpyorum. Bu e-postalar sadece taslak olarak kaydedilmiş. Onları hiç göndermemiş. Bazılarında beni azarlıyor. Bunlar beni bir kez daha gülümsetiyor. Yine de çoğu, önerilerde bulunuyor. Ya da mülkler hakkında analitik detaylar veriyor. E-postalarının çoğu gerçekten çok yardımcı olabilirdi.

Neden onları göndermedi?

E-postasını kapatıp interneti açmadan önce faydalı olabilecek birkaç e-postayı, özellikle de Collins girişiminin verilerini gönder tuşuna basıyorum. Facebook'a girdiğimde SurViV0r yazıyorum. Hemen hesabına erişim izni aldım.

İlk tıkladığım yer onun arkadaşları. Şirketimde kimlerle arkadaş olduğunu öğrenmek için can atıyorum. Otuz altı arkadaşının hepsini tarıyorum. Hiçbiri Bull değil. Hiçbiri İK'dan Clint değil. Bunun dışında, bu insanları tanımıyorum.

ben onun arkadaşı değilim.

Sorun değil çünkü arkadaştan daha fazlası olmak istiyorum. Onunla arkadaştan daha fazlası olacağım.

Arkadaşlık isteklerini tararken, onunla arkadaş olmak isteyen tüm erkekleri siliyorum. O ürkütücü piçleri sevmiyorum. Onlarla hiç ortak arkadaşı yok. Muhtemelen ondan çıplak fotoğraflarını sızdırmaya çalışıyorlar. Lanet olası cesedimi çiğnemedi. Silindikten sonra mesajlarını kontrol ediyorum. Çoğu aptalca ve ezikçe. İnsanlar ona şakalar, zincir mektuplar ya da komik memler gönderiyor. Facebook'unun gerçek bir içeriği yok. Tüm paylaşımları motive edici memler ve arada bir okyanus fotoğrafı.

O anda onu bir gün okyanusa götürmeye karar verdim. Yeni bir mesaj eski resimleri tarıyordum.

Sean Slante: Tekrar tebrikler! Ekibe katılmanı dört gözle beklediğimizi bilmeni istedim. Sana şimdiden bir bilgisayar sipariş ettim ve Janine de tabelan için sipariş verdi. İşle ilgili herhangi bir sorunuz olursa, kahve ya da bira içmek için buluşmaya açığım. Bu hafta sonu oldukça açık. Hatta bu gece bile görüşebiliriz, eğer bildirimini yaptığın gün işlerin nasıl gittiğini konuşmak istersen. Cep telefonum sende var, mesaj at yeter. Yakında konuşuruz, Letty.

Mesajı okumayı bitirdiğimde öfkeden gözlerim kör olmuştu. İstiyorum ki

O pislige söyle gitsin. Ona asistanımı alamayacağını söyle. Ona özel mesaj atacak kadar profesyonellikten uzak bir ahmak olduğunu. Onunla bir bira bile içmeyeceğini söyle.

Bunun yerine öfkemi bastırıp her şeyden elimi eteğimi çekiyorum. Kartlarımı doğru oynamalıyım. Tıpkı satın almalar gibi. Zamanımı harcayacağım. Detayları analiz edeceğim. Akıllı hamleler yapacağım.

Violet O. Simmons benim.

Sadece henüz bilmiyor. On dört güne kadar.

THREE

Violet

Daha hafif
hissediyo
rum.

Çözüldü.

Sanki kutlamalıymışım gibi.

Sean Slante ile bir İrlanda barında bira içmek için buluşmayı kabul etmemin tek nedeni de buydu. Yakında yeni patronum olacak ve beni gerçekten tanımasına, adımı bilmesine ve beni bir değer olarak görmesine alışmak biraz zaman alacak.

Onun aksine.

Düşüncelerim daha öncesine gitti. İlanımı Grayson Maxwell'in masasına cesurca bıraktığım zamana. Altı yıl sonra ilk kez bana nasıl *baktığını*. Bu düşünce içimi bir ürperti kapladı. Buz mavisi gözleri kısılmıştı ama meraklıydı. Sanki geçen her saniye kıyafetlerimi soyuyormuş gibi hissettim. Sadece bir bakışla. Sinir bozucu ve biraz da tatmin ediciydi.

Umarım gördüklerini beğenmiştir.

Umarım ne kadar çalışkan olduğumu fark etmediği için ne kadar aptal olduğunu anlamıştır.

Yine de dikkatini çektiğim an garipti. Çok yoğundu. Çok fazla. Belki de bunca yıl bana hiç aldırış etmemiş olması gerçekten bir lütuftu. Sanırım en başından beri bana bu şekilde baksaydı, işim çok daha zor olurdu.

O bakışlarda kaybolabilirdim.

Sinirimi bastırıp, Sean için barı tarıyorum. Hâlâ gelmemiştir. Biramı yudumluyorum ve kıyafetim hakkında endişeleniyorum. İş kıyafeti giymek istemiyordum ama yeni patronuma çok rahat görünmek de istemiyordum. Sonunda siyah bir elbise ve bir çift modaya uygun yarım botta karar kıldım. Uzun bacaklarım işe giderken giydiğimden farklı olarak çıplak ama yine de şıklığımı koruyorum. Bir yanım kot pantolona meyletmişti ama teklifini kabul etmeme rağmen yine de bir izlenim yaratmaya çalışıyorum.

"Letty!" diye derin bir ses.

Sean'ı gördüğümde gülümsüyorum ve kabinden çıkıyorum. Koyu renk kot pantolonu ve toz mavisi düğmeli gömleğiyle yakışıklı görünüyor. Kolları kıvrılmış ve

kravatsız gitti. Ona kıyasla ne fazla giyinmiş ne de az giyinmiş olduğum için rahat bir nefes aldım.

"Merhaba," diye selam veriyorum ve kolumu uzatıyorum.

Dost canlısı adam el sıkışmamı es geçip beni kucaklamak için kendine çekiyor. Güzel kokuyor ama gerçekten öyle olduğu için mi yoksa uzun bir erkeğe bu kadar yakın olmadığım için mi bilemiyorum. Ben de ona kibarca sarılıyorum. Geri çekildiğinde, önce beni bırakmıyor. Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Buluşabildiğinize çok sevindim," diyor bana, gözleri endişeyle parlıyor. "Mad Max'i tanırım. Bazen tam bir hap gibi olabiliyor. İstifanı kabul etti mi? Çılgın yaşlı piç masasını fırlattı mı?"

Yine Mad Max.

Beni altı yıl boyunca görmezden gelen adama karşı savunmaya geçmemeye çalışıyorum. Sean iyi bir adam. Sinsi olmaya çalışmıyor. Aksine, bana sahip olduğu için heyecanlı görünüyor ki bu alıştığımдан çok farklı.

Kendimi geri çekerek onun elinden kurtuldum ve tekrar oturdum. Neyse ki o da karşıma oturuyor. Uzun bacakları masanın altında benimkilere sürtünüyor.

"Şaşırmış gibiydi," diye itiraf ediyorum biramı yudumlamadan önce. "Tam olarak anladığını sanmıyorum. Muhtemelen ben gidene kadar da anlamayacak."

Sean sırtıyor ve bir garsona el sallıyor. Siparişini aldıktan sonra yeşil gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Sen orada sadece bir numarasın, Letty. Slante'de sen bir insansın. Benim şirketimde herkes sıkı çalışmasıyla takdir edilir. Buraya uyum sağlayacağını biliyorum."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bana şans verdiğiniz için teşekkür ederim. En deneyimli kişi olmadığımı biliyorum ama çabuk öğrenirim."

Bana göz kırptı. "İyi olacaksın. Ve eğer bir sorun yaşarsan, beni görmeye gel. Hallederiz."

Kredi için uğraştığı bir sıra Brownstone hakkında konuşmaya başladığında, pencereden bir şey dikkatimi çekiyor. İki bina arasındaki duvara yaslanmış gölgeli bir figür. Erkeksi bir figür gibi görünüyor. Uzun boylu ve geniş omuzlu. Adam sadece bize bakıyor. Bazen hayal gücüm bana oyunlar oynuyor. Vaughn kâbuslarıma giriyor, o yüzden gerçekliğime de girmesi uygun olur.

Ama nerede olduğumu bilmediğini biliyorum. Dikkatli davrandım.

Ayrıca, eğer Vaughn olsaydı, dışarıda oturup başka bir adamla bira içmemi seyretmezdi. Buraya silahlarını kuşanıp gelir ve herkesin önünde bana saldırırdı.

İçimde bir ürperti dalgalanıyor. Tekrar dışarı baktığımda, figür gitmişti. Başka bir hayal. Her zaman bir hayal.

"Hey," diyor Sean boğuk bir kahkaha atarak, dizi dizime değiyor

masanın altında. "Sanırım seni orada kaybettim."

Dikkatimi ona yöneltiyorum. Kaşları sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi birbirine kenetlenmiş. Dağınık kafamı asla çözemeyecek.

"Özür dilerim," diyorum ona zoraki bir kıkırdamayla. Elimle onun masasına vuruyorum. "Uzun ve stresli bir gündü."

Yeşil gözlerinde fesatlık dans ediyor. "Bir daha böyle günler geçirmemeye karar vermeye ne dersin? Seni doğru ayağa kaldıracak bir şeyim var." Tam da o şey tekila shot'larıydı. Başta yeni patronumla içki içmekte tereddüt etsem de, bana abartılı köpek yavrusu gözleri attığında hemen teslim oldum. Sean arkadaş canlısı ve komik. O kadar uzun zamandır kıcımda bir sopayla kasıla kasıla yürüyordum ki, bir kez olsun rahatlamak iyi geldi. Bu arada Üçüncü atış, sıcak ve kıkırdıyorum.

Sean tuvalete gitmek için ortadan kayboldu ve ben de telefonumu kontrol ettim. Neden bilmiyorum ama seksi Grayson Maxwell'den bir tür "lütfen bırakma" mesajı almayı umuyordum. İstifam karşısında yaşadığı belirgin şok ve kızgınlığa rağmen, kesinlikle kalmamı sağlamaya çalışmadı.

"Beni özledin mi?" Sean kıkırdarak soruyor, elinde içkilerle geri döndüğünde. Yanımdaki kabine yanaşüyor ve iki kadehi bana doğru itiyor. "Yeni başlangıçlara." Sırtışı geniş ve flörtöz. "Yeni değerli çalışanlara."

Ona vurdum. "Şimdi saçmalamaya başladın." Ama gülümsüyorum. Gerçek şu ki, bende böyle bir potansiyel görmesi güzel.

Kolu arkamdan kabinin arkasına doğru uzanıyor ve eğiliyor. "Ben değilim. Özgeçmişini okuduğum anda anlamıştım. Şimdi iç yoksa bunu itaatsizlik sayarım."

Gülerek, shot'ımı aldım ve yaptım.

"Aferin kızıma," diye takılıyor ve parmaklarını kolumun dış kısmında gezdiriyor.

Titriyorum ve ikinci kadehi alıyorum. Bunu da içtikten sonra kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "İyi olduğumu kim söyledi?"

Arkadaşlarımla dışarı çıkıp basit bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu. Sean'ın bakışları kararıyor ve cevap vermiyor. Masaya geri koymadan önce iki kadehini de emiyor. "Sen bir belasin," diyor sesi kısık bir şekilde.

bir sıcaklık yayılıyor. Mutluyum. Sonunda çıkmaz bir işi bırakıp bir geleceğe doğru koşuyorum. Hayatım boyunca yaptığım hatalardan sonra, kendim için bir şeyler yapmaya başlayacağım.

"Teşekkür ," diyorum iç çekerek ve ona yaslanıyorum. Artık sarhoşum. Oda yüzmeye başlıyor. Bu kötü bir fikirdi.

Parmakları pazumun etrafında kıvrılıyor. "Bir değil."

Sean sıcak biri. Yaklaşılabilir ve hoş. Onun gibi birini öpmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Sert kalçalarını kucaklamak ve onu orgazma götürmek. Sevişme düşüncesi külotumu ıslatıyor. Yıllar geçti.

Beni Vaughn'un yaptığı gibi ruhumu tüketecek şekilde öpecek miydi?

Vaughn benim için kötüydü.

Vaughn'un yaptığı gibi bana doğru yerlerden dokunur muydu? Vaughn beni mahvetti.

Vaughn'un yaptığı gibi beni sonsuza kadar sadece ona aitmişim gibi becerecek miydi?

Vaughn bir psikopattı.

"Letty." Sean'ın tıslayan sesi kafa karışıklığımı yarıp geçiyor. Vaughn'dan nefret ediyorum ama kendime dokunurken onu hayal etmek boşalabilmemin tek yolu. Bu aşağılayıcı. "Durmak zorundasın yoksa pantolonumun içine boşalacağım."

Sözleriyle sarsılıyorum ve pantolonunun üzerinden ereksiyonunu okşayan elime bakıyorum. Elimi ondan çekerken korku beni boğmakla tehdit ediyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum ve elini çekmeye başlıyorum. "Çok özür dilerim." "Hey," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı. "Bu benim hatam. Onu beslemeliydim.

seni etmeden önce. Lütfen sapık olduğumu düşünme." Suçluluk duygusu bana bulaştı.

Sapık *olduğunu* mu düşünüyor?

Kızıışmış bir köpek gibi ona sürtünen bendim. "İş hala bende mi?" Fısıldadım.

Kıkırdaması bir kez daha içimi ısıtıyor. "Tabii ki."

Gözlerim kapanıyor ve Vaughn'u düşünüyorum. Tepesi uzun, yanları traşlı sarı saçları. Beni becerirken saçlarının gözlerine dökülüşü ve şakağına yapışması. Adam dehşet ve güzelliğin mükemmel bir şekilde bir araya gelmiş haliydi.

"Letty..."

Ses tamamen yanlış.

"Sana bir taksi çağırmam lazım. Hemen şimdi. Yoksa..." Bir inilti. "Yoksa sanırım sabah ikimiz de buna pişman olacağız."

Gözlerimi zorla açtığımda, Sean'ın kucağında olduğumu fark ediyorum. Dudaklarım boğazına yapışmış, parmaklarım saçlarına dolanmıştı. Kıcımlı ölümüne kavramış. Kalçama batan ereksiyon beni gerçekten istediğini ve kendini zor tuttuğunu gösteriyor.

"Kahretsin!" İnledim ve kucağından kalkmaya çalıştım. "Ben... bu..."

"Taksi," diyor boğuk bir sesle ve kabinden çıkıyor. "Tanrım... seni o arabaya bindirmenin ve bu azgın sorunla uzaklaşmanı izlemenin ne kadar zor olacağını tahmin bile edemezsin." Kot pantolonunun üzerinden sikini işaret ediyor ve benden bir kıkırdama kaçıyor. Bu onun da kıkırdamasına neden oluyor. "Gül bakalım meleğim. Kendimizi buradan attırmadan gidelim."

Bir tomar para verdiğini ve beni bir taksiye bindirdiğini hayal meyal hatırlıyorum. Tam içeri girmeme yardım ederken, ağır ayak sesleri duydum. Sonra bir patlama ve ardından bir inilti. Karşı taraftaki arabanın kapısı , ama ben

çoktan bayılmıştım. Arabanın kapısı kapandığı anda yanımdaki tanıdık bir sestən adresim tıslanıyor. Taksi hareket etmeye başlıyor ama tek düşünebildiğim saçlarımı okşayan güçlü parmaklar. Burun deliklerimi dolduran sert, erkeksi koku.

"Şşşt," diye fısıldıyor ses sahiplenici bir şekilde. "Artık sana sahibim." Daha önce kim bana sahipti?

Daha iyisi, şimdi beni kim aldı?

Nazik okşamaları beni hiç umursamadan uykuya daldırıyor.

Artık sen varsın.

Bazen aşk siyah ya da beyaz değildir. Bazen aşk renkli bile değildir.

Benim için aşk kırmızıdır.

Kanlı, damlayan, parlak ve kıpkırmızı.

Şiddetli.

Dağınık ama benim sıkıcı dünyama karşı mükemmel.

"Bana beni sevdiğini söyle," diye mırıldanıyor Vaughn, çenesindeki hafif kirli sakal karnımın alt kısmına sürtünüyor. "Söyle bana."

Gözlerimiz buluştuğunda, gözleri kan çanağına dönüyor ama kızgın değil. Hayır, şu anda nadir görülen bir ruh hali içinde. Düşünceli ve sınırda tatlı. Sadece Vaughn. Yavaş yavaş dönüştüğü o dengesiz adam değil.

"Seni seviyorum." Çünkü şu anda onu seviyorum. Tam şu anda, bu doğru. Vaughn'a olan aşkım değişiyor. Ruh haline göre güneş gibi doğup batıyor. Sıcakken ve parlak gülümsemesini üzerimde parlatırken, ona ait her şeyin tadını çıkarıyorum. Ama benden uzaklaştığında ve yüz hatları karardığında, sevgim titriyor ve kararıyor. Bazen aşkım tamamen kayboluyor.

Kalça kemiğimi öpmeden önce fısıltıyla, "Keşke her zaman böyle olabilseydi," diyor. "Keşke hayatım berbat bir kaos olmasaydı."

Ben de öyle olmasını isterdim.

"Ben varım," diyorum ona gülümseyerek. Tüm vücudum enerjiyle uğulduyor. Her zamanki gibi onu istiyorum. Beni kendisinden nefret ettirdiğinde bile. Onu her zaman istiyorum.

Gri renkli gözleri sert bir çeliğe dönüşüyor ve omurgamda bir endişe ürpertisine neden oluyor. "Elbette sana sahibim. Sana her zaman sahip olacağım."

Her zaman değil.

Son nefesimi aldığımda değil. O zaman yaklaşıyor.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi dizlerimi kabaca ayırıyor. Çıplağım ve ıslağım.

ve bedenim onunkine uyum sağlıyor. Her zamanki gibi. Kalçalarımı kavrarken kalınlığını içime doğru itiyor. Titreyen bedenime bakarken gözlerindeki soğuk çelik biraz yumuşuyor. Arzu ve korkuyla eşit oranda titriyorum. Sadece Vaughn Brecks'in hazırlayabileceği bir karışım.

Ağzı benimkiyle buluşuyor ve güçlü vücudu her hamlede bana sürtünüyor. Bu adam karşısında güçsüzüm. O kötü bir fırtına ve ben onun içinde sürüklenen bir enkaz parçasından başka bir şey değilim. Onun dümen suyunda yüzüyorum, yıkım yolunda onu takip ediyorum.

"Tatlı Letty," diye mırıldanıyor ağzıma karşı, güçlü eli boğazımın ön kısmına dolanırken. Göğsümde kalp atışlarım hızlanıyor ama onu durdurmuyorum. Vaughn'u durduramazsın. Sadece olmasına izin veriyorsun. "Sen benimsin. Her zaman benimsin. Bunu hiçbir şey değiştiremez." Sıkarken parmakları solgun etime saplanıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor, kaçacak yerim . Beni becerirken yumuşak dudakları boynumun üzerinde geziniyor ve boynumun canına okuyor. Bir zamanlar onunla dövüşmüştüm. Ve o hikayelerde, hep kaybettim. Ama savaşmadığım zaman. Beni bütünüyle yutan karanlığa teslim olduğumda. Vaughn'un her ne yapmak istiyorsa yapmasına izin verdiğimde. Özgür oluyorum. Zihnim bedenimden ayrılıyor ve başka bir yere sürükleniyor. Karanlık ve sıcak bir yere. Kafa karıştırıcı kırmızı yok. Renk yok. Sadece sessiz gri ve benimki.

"Letty."

Kendime geldiğimde, tutuşu gitmişti. Gözleri kısa bir süreliğine endişeyle parlıyor, sonra memnuniyetle uzaklaşıyor. Dizlerinin üzerinde, kalçalarımın arasında ve artık içimde değil. Kalın, ılık döller karnımı kaplıyor ve yanımdan aşağı akararak aşağıdaki yatağı ıslatıyor. Bitirdiğini hatırlamıyorum. Geldiğimi kesinlikle hatırlamıyorum.

"Giyin, Letty Spaghetti," diye cıvıldıyor ve o büyüleyici sırıtışlarından biriyle beni eritiyor. "Yapacak işlerimiz var." Erimem hızla soğuğa dönüşüyor. Donuyorum. Ayak işleri. Ayak işleri bela demektir. İş demek acı demek.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye mırıldandım, sesim bayıltıldığım için hâlâ kısıktı.

Bana pembe bir tayt parçasını fırlatırken sert bir bakış fırlatıyor. "Bu bir rica değildi. Bir talepti. Kendini güzelleştir. Kendini kaybetmiş bir fahişe gibi görünüyorsun."

Ses tonundan çok sözlerinden irkiliyorum. Kendinden geçmiş bir fahişe gibi görünüyorum çünkü o beni öyle yaptı. Şu anda aynaya bakacak olsaydım, solgun, perili yüziüm bana bakardı. Normalde parlak olan kahverengi gözlerim, daha önce beni soymadan önce dilime hangi hapi yapıştırdıysa ondan dolayı donuk olurdu. Ya uykusuzluktan ya da Vaughn'un "derslerinden" biri yüzünden gözlerimde koyu halkalar oluşurdu. Ve dolgun dudaklarım aşırı kullanım ve yetersiz beslenmeden dolayı çatlamış olurdu.

Bu adamla 11 ay geçirdim ve bir türlü kafamı toparlayamıyorum.

onu takip eden kırmızı sisten çıkıp hayatımı düzeltecek kadar uzun süre. Zaten gitmeme izin vermezdi.

Eli saçlarıma dolanıyor ve beni yataktan kaldırıp tam önünde ayağa kaldırıyor. Öfkeli, sabırsız ve psikotik öfkenin sınırında olsa bile Vaughn muhteşem bir görüntü. Delici bakışlarıyla beni olduğum yere mıhlıyor; acı, ceza ve bir gün ölüm vaat eden bir bakış.

"Seni seviyorum," diye haykırıyor. Ona inanıyorum. Gerçekten inanıyorum. "Ama şu anda beni kızdırıyorsun." Boştaki eli morarmış ve çıplak kıcımı kavrayıp beni ereksiyonuna doğru çekiyor. "Yapacak işlerimiz var, o yüzden ayak sürümeyi bırak."

Ona başımı sallamaya çalışıyorum ama saçımı tutuşu bunu yapmamı engelliyor. Beni yatağın yanındaki sehpaye doğru sürüklediğinde küçük bir şaşkınlık çığlığı atıyorum. Aradığı şeyi bulana kadar etrafı karıştırıyor. Küçük mutluluk hapi. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Aferin kızıma." Ağzıma sokmadan önce sırtıyor. Öğürüyorum ama . Birkaç dakika içinde muhtaç hale geliyorum ve yardım ettiği elbise bana fazla geliyor. Çok yapışkan. Çok kaşındırıcı. Çok fazla. Zevk alma dürtüsü beni tüketiyor. Göğsünü tırmalıyorum ve beni tekrar sikmesi için yalvarıyorum. Öpüşü nazik ama bacaklarımın arasını kavrayışı öyle değil. "Becerileceksin," diye soğuk bir hırıltıyla beni temin ediyor. "Sana ayak işlerimiz olduğunu söylemiştim."

Genelde beni rahatsız eden hüznü bulamıyorum. Gözlerimde yaş yok. Beni boktan evinden çıkarıp varoş mahallesine hiç yakışmayan spor arabasına götürürken üzülmiyorum bile. Bu araba çalınması ya da parçalanması gereken bir araba ama kimse ona dokunmuyor. Vaughn Brecks'e ait hiçbir şeye o dokunamaz demedikçe kimse dokunamaz. İsteddiği fiyatı ödemedikleri sürece. Aksi takdirde, başka bir günü görecektik kadar yaşayamazlar.

Aklımı kaçırmış durumdayım, gideceğimiz yere kadar tüm yol boyunca kıvranıyor ve yalvarıyorum. Çıplak kalçamı nazikçe okşayarak ve elbisemin altında çıplak olduğum klitorisime kısa sürtünmelerle beni kızdırıyor. Üst düzey bir apartman binasına geldiğimizde, ihtiyaçtan damlıyorum.

"Bize biraz para kazandırmaya hazır mısın, tatlım?" diye soruyor, kavrayışı kalçamın etrafında sıkılaşıyor. Moraracağım ama şu anda iyi hissettiriyor. Her dokunuş iyi hissettiriyor.

"Sadece sana ait olduğumu sanıyordum," suratımı astım.

Yüzü ölümcül bir hal alır. "Tabii ki öylesin. Bu sadece iş, bebeğim. Sen bana aitsin. Şişko karısı sevişmiyor diye sikini ıslatmak isteyen bu zengin herife değil."

Ne kadar korkunç olsalar da, sözleri içimi ısıtıyor. Beni o kadar ısıtıyorlar ki, müşterinin beklediği gösterişli apartman dairesine girdiğimizde yanıyorum. Vaughn'un pazumdaki tutuşu sahipleniciydi, ama yine de beni

Adam. Bir tomar banknotu kabul ediyor ve beni hafifçe iterek büyük mideli yabancı adama doğru götürüyor. Gözlerimi kısarak uyruğunu anlamaya çalışıyorum ama kapı Vaughn'un arkasından kapanır kapanmaz adam üzerime atlıyor. Sanki aldığı ilk Noel hediyesiymişim gibi beni pençeliyor. Ve Vaughn'un bana verdiği bok beni arzudan çılgına çevirdi. Siyah bıyıklı ve boncuk gözlü bu çirkin adama binmek istiyorum. Yağlı saçlarını avuçlamak ve erkek arkadaşımı düşünürken onu becermek istiyorum.

Adam elbisemi kalçalarım kadar itip beni pahalı yemek masasının üzerine eğmeyi başarırken Vaughn'un çelik gibi gri gözleri zihnimin ön saflarında yer alıyor. Pantolonunu karıştırıyor. Sonra bir prezervatifin tanıdık yırtılma sesini duyuyorum. Her zaman prezervatif. En azından Vaughn bana göz kulak oluyor. Ve sonra adamın ince penisi içimde. Kendisine ait olmayanı alıyor ve umurumda değil. Ona izin veriyorum çünkü iyi hissettiriyor. Saygılı dokunuşları sırtımda dolaşıyor. Kıllı taşaklarının amıma çarpması. Tanımadığım bir adamın neredeyse duyulmayan homurtuları.

Ben geliyorum.

Vaughn'u düşünürken coşkuyla ürperiyorum.

Bir saat önce yaşamama izin vermediği orgazmı yaşıyorum.

Tanrım, Vaughn'u nasıl da seviyorum.

Arkamdaki adam kendi salıverilmesiyle inlerken kalçalarımı pençeliyor ve içimde gerçeklik dilimlerinin kanamasına neden oluyor.

Tanrım, Vaughn'dan uzaklaşmalıyım.

FOUR

Grayson

Bacaklarının arasına dokunurken ona bakıyorum. İnlemeleri sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden oluyor ama şimdilik görmezden geliyorum. Şimdilik onun için endişeleniyorum. O pislik Slante'yle sarhoş olup gitmesi ne kadar dikkatsizceydi. Tanrım, ben müdahale etmeseydim onu lanet olası taksiye karşı sikmesine saniyeler kalmıştı. Violet'in kafası iyiydi. Zavallı kadın evine giderken yol boyunca uyumuş, zaman zaman anlaşılmaz bir şekilde mırıldanmıştı. Taksiciye bizi apartmanına götürmesini söyledim ve boktan asansör bozuk olduğu için onu üç kat merdivenden yukarı taşıdım. Üç kilidinin de takılı olduğunu gördüğümde içimde bir öfke kabardı. Boktan bir binada yaşamamalıydı. Ona ödediğim parayla değil. Bilgisayarına girdikten sonra Clint'in dolabındaki dosyasına bakmayı kendime görev edindim. Ne de olsa CEO benim, yani ben istersem onun kişisel dosyası beni ilgilendirir.

Adres.

Yaş.

Arka plan.

İhtiyacım olan her şeyi buldum, maaşı da dahil. Maaşı, boktan bir yerde yaşamak zorunda kalmayacağı kadarmış. Bu küçük gizemi çözeceğim. Parasının nereye gittiğini bulacağım. O zamana kadar, sadece ona bakacağım.

Bilinci yerinde olmayan bir kadını soyup yorganın altına sokmak benim gibi zinde ve becerikli bir adam için bile zordur. Gevşek uzuvları ve gevşek vücudu sinir bozucu bir yirmi dakika geçirmeme neden oldu. Sonunda onu soydum.

Avlanmaya çıkmadan önce örtüleri sıyırıp bir kez daha bakıyorum. Diri göğüslerinin tam ortasında ısırılabilir en seksi meme uçları var. Onlara bakmak bile neredeyse pantolonumun içine boşalmama neden oluyor. Bir gün onlarla ziyafet çekeceğim. Bugün değil. Bir gün. Karnı dümdüz ve kalça kemikleri görünüyor. Kadın biraz daha yemeye dayanabilir. Bu sorunu da halletmek için aklıma bir not alıyorum. Kukusu pürüzsüz tıraş edilmiş. Parmağımı içine sokma dürtüsü çok kuvvetli ama elimi yumruk yapıp bu dürtüyü görmezden geliyorum.

Onunla ilgili *her şeyi* fark ediyorum.

Onun pürüzsüz kahverengi saçları krem rengi yastığın üzerine yayılmıştı.

başının altında. Uyurken o sikilebilir dudakları aralanmış. Uzun, koyu kirpikler pembe yanaklarında duruyor.

Omuzlarını sarsmak ve ona bağlamak istiyorum. Onu uyandırmak ve ne kadar aptal açıklamak. Onun gibi görünen bir kadının gece geç saatlerde tanımadığı adamlarla gerek yok. Sean Slante gibi adamlar ondan faydalanabilir.

Elleri kızın üzerindeyken onu hatırlayınca boğazımda bir hırıltı koptu. Onları barın penceresinden izlemiştim. Elbette iyi adamı oynamıştı ama gözlerindeki arzuyu görebiliyordum. Kızın kıcını sanki kendisine aitmiş gibi nasıl kavradığını gördüm.

Kız ona ait değil.

Violet bir isim mırıldanmadan önce bir inilti çıkarır.

Vaughn.

Vaughn da kim?

Bir kez daha, çenesinden tutup ne kadar saf bir kadın olduğunu söyleyerek onu uyandırmamak için elimi yumruk yaptım.

Tam olarak bunu yapmamak için uzaklaşarak çekmecelerine bakmaya başlıyorum. Her şey düzenli ve bir yeri var. Bir gram bile dağınıklık yok. Tıpkı ofisteki masası gibi. Ne sakladığını merak ediyorum. Minimalist insanlar bunu kendileriyle ilgili büyük bir şeyi gizlemek için yaparlar. Eğer her şeyi bir yerde tutarlarsa, geçmişleri ya da eksikliklerinin dağınıklık arasında gözden kaçması konusunda stres yaşamak zorunda kalmazlar. Her şeyi ait olduğu yerde, kapağın altında tutarak hayatlarındaki her ayrıntıyı dikkatle izleyebiliyorlar.

Bunu biliyorum çünkü *ben de* .

Evim tertemizdir.

İşim düzenli. Tüm hayatım

kusursuz.

Sahip olduğum sırlar özenle saklanıyor.

Ama *onun* sırlarını ortaya çıkaracağım. Onun sırları benim. Onları istiyorum. Onları arzuluyorum. Hiçbir şey bulamadığım sinir bozucu bir aramadan sonra, yatağının ayak ucuna oturuyorum. Nefes alış verişini yumuşak ve ölçülü. düşünmesem ayakkabılarımı çıkarıp yanına uzanırdım. Şansıma, uyuyakalırdım ve uyandığında beni orada bulurdu. Beni olmadığım şeylerle suçlardı.

Bu yüzden .

Ayakkabılarımı

çıkarmıyorum. Onun

yerine, düşünüyorum.

Sırlarımı nerede saklıyorum?

Anneme ait eski bir sedir sandığım var. Yirmi küsur yıl önce, aklını yitirmeye başladığı ilk zamanlarda almıştım. Güvensizliğine gömmeden önce. Gittiğini bildiğinden bile emin değilim. O sandıkta benim sırlarım var. Beni şekillendiren ve kalıba sokan geçmişim. Düşündüğümde

Geçmişim hakkında konuşurken bana birini hatırlatıyor. Hayatımın geri kalanında beni takip edecek bir hata.

Adara.

Onun güzel kahverengi gözleri beni rahatsız ediyor. Öleceğim güne kadar peşimi bırakmayacaklarına inanıyorum. O gözlerin sürekli hatırlatılmasını hak ediyorum. Bir hata yapmıştım. Neredeyse her şeye mal olacak bir hataydı. Hayatımı o kadar çok değiştirdi ki saymaya başlayamam bile. Şu anda burada, bu seyrek yatak odasında, varlığımdan habersiz uyuyan bir meleklerle birlikte duruyorum, Adara sayesinde.

Yeni bulduğum bir amaçla dolabına doğru ilerliyorum. Takım elbiseleri ütülü ve oldukça pahalı görünüyor, ama tüm parasını kıyafetlere harcamadığını biliyorum. Onun gibi kokuyorlar. Tatlı ve çiçeksi. Benimkiler. Kalın paltoları yolumdan çekip giysilerin arkasını yokluyorum. Tam hayal ettiğim gibi, bir kutu buldum. Ayakkabı kutusu, sedir sandığımdan çok daha küçük olsa da, Violet'ımla ilgili cevaplar içeriyor. Onu çekip çıkarıyorum ve yanımda odaya geri getiriyorum. Tekrar yatağın ayak ucuna oturup kutunun kapağını açıyorum ve etrafı karıştırmaya başlıyorum. Resimler, elle yazılmış kadınsı notlar, bir hastane bileziği. Notlar ona ait değil. Daha önce masasında saatler geçirmiş ve el yazısını öğrenmişim. Bu notlar onu seven birinden.

Seni seviyorum, Letty.

*Sen her zaman benim Letty
Spaghetti'm olacaksın. Afiyet olsun,
bebeğim.*

Notların hepsinin annesinden geldiğini fark ettim. Hepsi aynı tür kâğıda yazılmış. Üstünde rakamlar ve arkasında "teşekkür ederim" yazan çizgili kâğıtlar, garsonların sipariş almak için kullandıkları türden kâğıtlara benziyor. Onları kenara itmeden önce en üstte basılı olan restoran adını not ediyorum. İlk baktığım fotoğrafta o ve ona çok benzeyen bir kadın var. Sayfayı çevirdiğimde, Violet'e ait olduğunu bildiğim el yazısına gülümsüyorum.

Ben ve Annem '04

Üzerinde mezuniyet cübbesi ve daha önce hiç görmediğim bir gülümseme var. Parlak ve umutlu. Gururlu. Annesinin gülümsemesi de en az onun kadar büyük. Bir o kadar da güzel. Çok hoş bir çift olmuşlar. Ne yazık ki, annesinin ölüp ölmediğini merak ediyorum. Ama sonra aklıma kendi annem geliyor. İçime bir öfke sızıyor ve resmi notların arasına itiyorum. Diğer resimlerin çoğu Violet'in bir şeyler yaparken çekilmiş. Sonra, bir erkekle çekilmiş tek bir fotoğrafını buluyorum.

İçimde bir nefret parıltısı tutuşuyor.

Gri gözlü ve sert bakışlı adam, kolunu Violet'e sımsıkı dolamış, bir tehdit oluşturuyor. Bunu hissediyorum. Neredeyse tadını alabiliyorum. Midemi bulandırıyor ve bir hırıltıyla her şeyi kutuya geri itiyorum. Yatakta kıpırdanıyor ama her şeyi ait olduğu yere, dolaba geri koyuyorum. Tekrar ortaya çıktığımda, elini yine bacaklarının arasına koymuştu. Uykusunda,

kendine dokunuyor ve inliyor. Hareketlerinde bir mantık ya da neden yok. Yanına yaklaşıp, uyuyan bedeninin üzerinde geziniyorum. Onun koordinasyonsuz parmaklarını itmek ve onun yerine işi yapmak için can atıyorum. Hayal kırıklığı içinde inlediğinde, bir karar veriyorum. Elimi narin bileğine doluyor ve ona yardım ediyorum. Elini kullanarak ona doruğa ulaşması için gereken hızı veriyorum. Amcığı muhtemelen parmak uçlarına karşı sıcaktır. Aletim kalınlaşıyor ve boksörlerime karşı itiyor, onun tadına bakmak için yalvarıyor.

Sonra görüşürüz.

Bu onunla ilgili, benimle değil.

Ölçülü hareketlerle hızıma devam ediyorum, kendi elini kedi dudaklarının arasına itmek ve zonklayan klitorisine masaj yapmak için yönlendiriyorum. O seksi inlemeleri iniltiye dönüşüyor. Daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle. Ben ona dokundukça vücudu kıpırdanıyor ve uykusunda sarsılıyor. Titremeye başlamadan önce bir kez nefesini tuttuğunda, uykusunda bile rahatladığını anlıyorum. Dudaklarımda başka bir gülümseme belirirken -sadece onun benden çıkarabileceği bir gülümseme- daha önce kendimden esirgediğim şeye izin veriyorum. Basit bir tat. Sırılsıklam parmaklarını vücudundan dudaklarıma doğru çekiyorum. Sularını ağzımın her tarafına bulaştırırken, muhteşem vücudunun içine girme ihtiyacıyla inanılmaz derecede sertleşiyorum. Bunun yerine parmaklarını emiyorum, orgazmının her izini dilimle yok ediyorum. Tanrım, çökmüş gibi kokuyor.

Battaniyeyle üzerini örtmeden önce elini nazıkçe karnının üzerine koyuyorum. Özü dudaklarımda kalıyor ve onun çekici kokusunu içime çekiyorum. Yakında bir gün, yüzümü onun kalçalarının arasına gömeceğim. Ne zaman istersem onun mükemmel amcığıyla ziyafet çekeceğim. Bunun için yalvaracak. Onu ödüllendireceğim çünkü o çok muhteşem ve bunu hak ediyor. Dilimin bir hareketiyle alt dudağımı yavaşça yalıyorum. Tadı günah gibi. Tatlı, çökmekte olan günah. Sikim onun içine girmek için ağrıyor ama şimdilik onu görmezden geliyorum. Sabah güneşi panjurların arasından içeri girmeye başlıyor. Onu biraz yalnız bırakmanın zamanı geldi.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve sonra kendimi kiracı ve bayat sigara kokan kasvetli halıya yashıyorum. Biraz manevra yapmak gerekiyor ama kendimi yatağın altına kaydırmayı başarıyorum. Rahatladığımda, yüzüm dolaba dönük, gevşiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve uyuyorum. Ve aylardır ilk kez gerçekten çok iyi uyuyorum.

Yakında görüşürüz, Violet.

FIVE

Violet

Bir sıçrayışla uyandım ve yatakta dik durdum. Güneş beni kör ediyor ve gözlerimi parlak ışıklardan korumadan önce inlememe neden oluyor. Biraz kafam karışmış ve akşamdan kalma gibiyim. Dün geceki bulanık olayları hatırlamaya başladığımda utanç omurgamdan aşağı süzülüyor.

Sean'ı bir bar kabininde kuru kuru becermişim. Vaughn'un anıları ve tekila sarhoşluğuyla kafam güzel olduğu için kendimi müstakbel patronumun üzerine atmışım. Yıllardır bir erkekle birlikte olmadığım için onun dokunuşunu arzuluyordum. Sıvı cesaret, pişmanlıklarla dolu bir gecenin katalizörü oldu.

Ama arzularıma teslim olur olmaz, penceresiz bir odadaki tek bir mum gibi sönüp gittiler. Sean beni taksiye bindirdi ve sonra.

İşte o zaman her şey gerçekten bulanıklaştı.

O itibaren tek bir anımı bile hatırlamıyorum.

Yere baktığımda çıplak olduğumu görüp irkiliyorum. Panik boğazıma tırmanıyor ama hemen bastırıyorum. Vaughn burada değildi. Sadece ben vardım. Tek başıma soyunmuştum. Odama hızlıca bir göz attığımda en azından rastgele bir yabancıyla sevişmeden önce kıyafetlerimi çıkarmadığımı fark ettim. Dün gece partiyi devam ettirdiğimi gösteren hiçbir ipucu yok. Kendime sadık kalarak, baygın haldeyken bile kıyafetlerimi sepete koymuştum. Ayakkabılarımı dolaba koymuştum. Bunu kanıtlama ihtiyacı beni bunaltıyor, bu yüzden titrek ayaklarımla yataktan çıkıyorum. Oda etrafımda dönerken destek için komodine tutundum.

Amım biraz çiğ gibi. Gecenin bir yarısı kendime dokunmuş olmalıyım. Parmak uçlarımı kokladığımda bu varsayımda da haklı olduğumu anlıyorum. En azından her zaman kendime güvenebilirim, hafızamın ötesinde berbat olsam bile.

Çamaşır sepetine ve dolaba şöyle bir göz atınca deli olmadığımı anladım. Eve geldim ve her zamanki gibi soyundum. Rahat bir nefes alarak, insanoğlunun bildiği en uzun duşu aldım. Baldırlarım ağrıyor ve akşamdan kalma olduğum için vücudumun geri kalanı ağrıyor.

Dün gece şarja takmayı unuttuğum telefonum komodinın üzerinde vızıldıyor. Şimdi yeni duş aldım ve bir havluyla kurulandım.

ıslak saçlarıma sarılmış, çıplak bir şekilde yatağın yanına doğru yürüyorum. İçimde bir ürperti dalgalanıyor. Vaughn tarafından izlendiğim hissi hiç geçmemişti. Mesajımı okumak için göz kırpyorum.

Görünüşe göre birkaçını kaçırmışım.

Dün gece çok eğlendim. İşler kontrolden çıktıysa özür dilerim. Bunu telafi etmeme izin ver. Akşam yemeğine ne dersin?

Şimdiden aynı fikirde olmadığım için başımı sallıyorum. Sean'la bir an daha yalnız kalmayı reddediyorum. Dün geceki davranışımın dolaylı zaten dehşete düşmüş durumdayım.

Sean: Tam olarak bir centilmen değildim, bu yüzden suçu kendine atma.

Dudağımı çiğneyip banyoya geri dönüyorum. Havlumu çıkarıp yere bıraktıktan sonra yansıma bakıyorum. Dün geceki aptallığıma rağmen, hala sonunda kendimi şekillendirdiğim kadın gibi görünüyorum. Ben artık o değilim. Vaughn'un çarpık küçük dünyasına kapılmış kadın. Sağlıklıyım, eğitimliyim ve başarılıyım.

Nefes al, Violet.

Artık eli boğazında değil.

Sabahın geri kalanını hazırlanmaya zaman ayırarak geçiriyorum. Makyajımı yapıp saçlarımı seksi bukleler halinde kuruttuktan sonra parfümümü sıkıyorum ve banyodan çıkıp kıyafet arayışına giriyorum.

Yatak odama girerken bir kez daha izlendiğime dair ürkütücü bir hisse kapılıyorum. Yatak odasının kapısı aralık. Kimsenin bakmadığından emin olmak için gözlerimi kısıyorum.

"bırak," diye kendimi azarlıyorum. "O burada değil." Dolabımda kıyafet ararken hâlâ ürperiyorum. Vaughn'un beni bulamayacağına kendimi asla tam olarak ikna edemeyeceğim. *Güvende olduğuma.* Önlemler aldım ama o becerikli bir adam.

Bir tıkırtı beni düşüncelerimden sıyrıyor ve dolabımdan dışarı fırlıyorum. Yatak odasının kapısı artık . Alarm işliyor. Banyodaki askıdan bornozumu çekip hızla üzerime sarıyorum ve parmak uçlarımda kapıya doğru ilerliyorum.

Sessizlik.

Nefes almamaya çalışıyorum.

Oturma odasından yumuşak bir tıkırtı daha.

"Kahretsin," diye tıslıyorum yatak odamın kapısının kilidini açarken. Yatağımın altında dolu tuttuğum silah, baktığımda hâlâ orada duruyordu. Ağır, soğuk nesneyi avucumun içine alıyorum ve yatak odamdaki hapishanemden kaçmak için cesaretimi topluyorum. Banyodan telefonum çalıyor ama duymazdan geliyorum. Sessizce, dairemin her yerini baştan aşağı kontrol etmeyi başarıyorum.

Hiçbir şey.

Bu sabah sinirlerim beni canlı canlı yiyor.

Protein, şeker ve kahveye ihtiyacım var.

gelmem lazım.

Bakışlarım dairemin ön kapısına doğru kayarken aptallığım karşısında başımı sallıyorum. Üç kilit de açılmıştı.

Göz kırp. Göz kırp. Göz kırp.

Kafa karışıklığı kanımın damarlarımda pekmez gibi akmasına neden oluyor. Kapılarımı kilitlemeyi asla unutmam. Asla. Asla. Asla. Kapıya doğru üç sıçrayışta, rahatlamış bir hıçkırıkla boğulmadan önce tüm kilitleri yerine oturtuyorum.

Evimde biri vardı. Vaughn.

Gözyaşları tehdit ediyor, ama onları öfkeyle kırıyorum. Bu sefer bana sahip olamayacak. Kendimi ona doğrulturken hayal ettiğimde avucumdaki ağır silah sallanıyor. İçimi bir sakinlik kaplıyor ve elim duruluyor.

Vaughn ve benim aramda kalırsa, kendimi seçerim.

Her seferinde.

Kendimi toparlayıp banyoya geri dönüyorum. Telefonumda bir cevapsız mesaj daha var. Ama bu sefer bilinmeyen bir numaradan.

Vaughn.

Bilinmiyor: Benimle kahvaltıda buluş. 7. Cadde ve Madison'daki otelin harika kekleri .

Muffin mi?

Ben: Bu kim?

Ben Gray, küçük döne. Seni tedavi etmeme izin ver. İkimiz de sana borçlu olduğumu biliyoruz. Telafi etmem gereken altı yılım var.

Vaughn'da telefon numaramın olmadığını fark ettiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor. Bu numarayı istemediğim herkesten saklamak için çok uğraştım.

Ben daha çok omlet ve Fransız tostı seven bir kızım. Ama senin için üzgünüm, yalnız yemeyi tercih ederim.

Cevabıma rağmen kendimi giyecek bir şeyler bulmak için dolabımı karıştırırken buluyorum. Bu adam için her gün profesyonelce giyiniyorum, ancak bir kez bile gözlerimin içine bakmadı. Bir kez bile benimle konuşmadı. Bir kez bile kıyafetime takdirle bakmadı.

Dün hariç.

Dün, başından beri yüzünde ne olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu.

Şimdi ne oldu? Meraklı. Kötü hissettiği sonucuna bile varılabilir. Bunu yüzüne vurmak istiyorum. Benim görmezden gelinebilecek ya da unutulabilecek bir şey olmadığımı anlamasını sağlamak. Ben *biriyim*. Özel, güzel ve tanınmaya değer biriyim.

Bilinmiyor: Sevgili Violet, bana kalırsa asla yalnız olmayacaksın.

Yirmi dakika. Bekliyor olacağım.

Sözleri beni telaşlandırmalı, ama şu anda içimi saran güzel bir ürperti bastırmaya çalışıyorum. Heyecan içime işliyor. Sahip olamayacağı şeyi önünde sallamak istiyorum. Sahip olamadığı şeyi.

Başından beri göremeyecek kadar kördüm. Vaughn'dan beri, bir erkeğin benim yanımda güçsüz hissetmesini sağlayabildiğim her anın tadını çıkarıyorum. Çünkü çok uzun zaman önce roller fena halde tersine dönmüştü.

Adımlarımda bir sıçramayla kırmızı bir elbiseye doğru ilerliyorum ama elim havada duraklıyorum. Kırmızı bana Vaughn'u hatırlatıyor. Hiç çıkmadığım bir randevu için aldığım beyaz kazak elbiseye göz gezdiriyorum. Kendimi biraz şirret hissettiğim için, yumuşak kumaşı sutyensiz vücudumdan aşağı kaydırıyorum. Tenimle kaşmir arasında duran tek şey çıplak dantel tanga. Kısa elbisenin alt eteklerinin hemen altına denk gelen uyluk yüksekliğinde çizmeler buluyorum. Görünüm seksi, ama biraz da şık olmaya çalışıyorum, bu yüzden elbisenin üzerine takmak için bir kemer ve kumaşın altındaki çıplak göğüslerimi yarı yarıya gizlemeye çalışmak için gri bir sonsuzluk atkısı buluyorum. Aynanın karşısına geçer geçmez, artık beni fark etmekten kendini albiliyorum.

Çalışan bir aleti olan her erkeğin radarında olacağım.

Seksi görünüyorum ve bunu biliyorum.

Sırıtarak, yakında eski patronum olacak kişiyle buluşmaya gitmeden önce çantamı ve ceketimi alıyorum. Silahım çantama sığıyor ve Vaughn'un hâlâ hayal gücümün bir ürünü olduğundan emin olana kadar da orada kalacak.

Yeni macerama başlamama on üç gün kaldı. Ama o zamana kadar Grayson Maxwell'i parmaklarının arasından kayıp gitmeme izin verdiği için pişman edeceğim.

SIX

Grayson

Her zamanki kaşlarımı çatarak her zamanki masamda oturuyorum. Yirmi dakika geldi ve geçti. Sonra otuz. Ama şükürler olsun ki, mesajımdan otuz sekiz dakika sonra, otelin restoranında, lanet olası yerin sahibiymiş gibi görünüyordu.

Taksiden inerken pencerenin dışında ilk fark ettiğim şey saçları oluyor. Rüzgâr saçlarını bir aşık edasıyla yukarı kaldırıyor ve güneş yelesindeki altını yakalıyor. Kız parlıyor. Parlak ve güzel. Ve benim.

Dilimi alt dudağımda gezdiriyorum ve bir tarafımda bir gülümsemenin belirdiğini hissediyorum. Bu kadın içimdeki ölü parçaları canlandırıyor. Bana yaşadığımı hissettiriyor. Gülümsemeler, heyecan ve bir kovalamacanın heyecanı gibi. Bu sabah dişlerimi fırçalamama rağmen kokusu dudaklarımdan gitmiyor ve onun binaya doğru kasıla kasıla yürümesini izlerken içimden kaçan iniltiyeye engel olamıyorum. Deri montunu sıyrıp altında ne sakladığına bakmayı hayal ederken taş gibi sertleşiyor. O restorana girdiğinde ben zaten ayaktaydım. Beni gördüğünde gözleri parlıyor. Başımı sallayarak bana doğru gelmesini işaret ediyorum.

"Seni burada görmek ne güzel," diyor nefes nefese.

Çiçek kokusunu içime çekiyorum. Tıpkı kendime söz verdiğim gibi, daha önce banyosundan çıkarken onun güzel kokusunu almıştım. Berbat halisinin üzerindeki boktan pozisyonumdan bile onun kokusunu alabiliyordum. Onun parfümlü kokusu yerdeki iğrençliği yok ve onun yerine... onu koydu. Ondan ayrılmak istememiştim ama midem -onun hakkında bilgi edinme arayışım sırasında yemek yemediğim

-Homurdanmaya başlamıştı. Yüksek sesle. Beni yatağının altında on santimlik bir ereksiyonla yayılmış halde bulmasını istemiyordum. Ayrıca, duş alıp kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu.

Yaklaştığında onu selamlamak için ayağa kalkıyorum. "Işıl ışıl görünüyorsun," diyorum ona, sesim kısık ve boğuk. Işıltılı, onun ne kadar muhteşem olduğunu anlatmaya başlanıyor bile.

Paltosunu çıkarırken kahverengi gözleri seçtiğim kelimeler karşısında daralıyor. Omuzlarından sıyrdığı anda sikim sertleşiyor. Göğüs uçları kazağının altında dikleşmişti. Yumuşak kaşmirin altından belli belirsiz pembe hatlarını görebiliyorum.

"Tanrı aşkına," diye tıslıyorum sandalyesini geri çekerken. "Lanet sütyenin nerede?"

Kıkırdıyor ve bu kıkırdama müzikal bir nitelik taşıyor. "Bu elbiseyle bir tane giymeyi sevmiyorum. Bunu *görebilirsin*."

"Göğüslerini *görebiliyorum* Violet," diye söyleniyorum karşısına otururken. Bakışlarım geç kahvaltıya kalan kalabalığın üzerinde geziniyor ama neyse ki kimse ikimize de aldırış etmiyor. Göğüsleri şimdilik diğer müşterilerin alaycı bakışlarından korunuyor.

"Bu sözler patronumdan geliyor. Hmmm," diye ısırtıyor havayı koklamadan önce. "Cinsel taciz davası kokusu mu alıyorum?"

Gözlerimi devirerek, mükemmel göğüslerini izleyenlerden saklayacağını umarak menüyü ona uzatıyorum. "Cinsel tacizde bulunan biri varsa o da sensin. Buraya kahvaltı için geldim. Gösteri bedavaydı."

Gözlerimiz buluşuyor ve onunkiler meydan okumayla titriyor. Gözlerindeki meydan okuyan bakış, sikimin kanla dolmasına neden oluyor ve tek düşünebildiğim onun içine girme ihtiyacı.

"Ne istiyorsunuz Bay Maxwell?" diye sorar, sesi sakarin tatlılığındadır.

Bacağımı masanın altından uzatıyorum ve ayağımla ayak bileklerini ayırdıktan sonra onunkilerin arasına yerleştiriyorum. Gözleri açılıyor ama uzaklaşmaya çalışmıyor. Uyluklarının hafifçe açılmış olduğu düşüncesi bile çenemi sıkma neden oluyor. Acaba külot giyiyor muydu? Ağzımdan çıkmaya hazır olmayan bir şeyler dökülmek üzere. Söyleyeceklerime hazır değil. Onun yerine ona bakıyorum. Açıkça. Gözlerimle onu beceriyorum çünkü belli ki o elbiseyi istediği şey buydu. Yutkunurken boğazı hareket ediyor ve sanki göğüslerini benden saklamak istercesine menüyü titreyerek kaldırıyor.

Parmağımla menüyü masaya geri itiyorum ve bakışlarımı onun muhteşem kalçalarının üzerinde gezdiriyorum. Dudaklarımı yalamadan önce bakışlarımı oyalıyorum ve sonra ona kendini beğenmiş bir gülümseme veriyorum.

"Ne istiyorsun?" diye tekrar soruyor, bu sefer gizli zehiri olmadan.

Gözlerim onun gözlerinde parlıyor. "Ne istediğim belli değil mi?"

"Kararımı verdim ve iki haftadan kısa bir süre içinde Slante Mortgages'da işe başlayacağım," diye mırıldanıyor ve masanın kendi tarafındaki su bardağını alıyor. Kadınlara yakışmayacak şekilde birkaç yudumda içiyor. "Şirketinizden ayrılıyorum."

Beni terk etmediği sürece.

Gözümü bir kez diktim mi, hedefime ulaşırım.

Violet O. Simmons hiçbir yere gitmiyor.

"Sean Slante adi herifin teki," diye homurdanıyorum gömleğimin kolundaki düğmeye dokunurken. Birdenbire çok ateşli oldum. Ve sinirlendim. Her iki kolumu da ön kollarıma sardıktan sonra parmaklarımı masanın üzerinde birbirine geçiriyorum ve tekrar ona bakıyorum. Kahverengi gözleri kollarıma bakıyordu. Bakışlarını kaldırmadan önce pembe dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

"Sen de öylesin," diye kaşlarını kaldırarak meydan okuyor.

Sırıttıyorum. "Patronumla tanışmak için gardırobumun bazı parçalarını giymeyi unutan ben değilim. Belki de adi olan sensin Violet."

İçinden öfke fişkırıyor ve burun delikleri alevleniyor. "Sen her zaman böyle bir pislik misin? Dürüst olmak gerekirse şimdiye kadar beni görmezden gelmene sevindim."

Görmezden gelmek doğru kelime değil. Düne kadar onu *görmüyordum*. Şimdi *tek* gördüğüm o.

Garson siparişimizi almak için gergin anımızı böldü. Ne yiyeceğine karar veremediğinde, adama aniden kahvaltılık menüsündeki her şeyden bir tane getirmesini söylüyorum. Boynunun mükemmel bir kıpkırmızı renge bürünmesini izlerken dudaklarımda nadir görülen sırıtışlardan biri daha beliriyor.

"Yani sen sadece adi bir pislik değil, aynı zamanda sevgilisine sipariş veren şovenist bir domuzsun," diye tersliyor. "Anladım."

Kaşımı kaldırıyorum. "Randevu mu?"

Bu da ondan başka bir kızarma tepkisi alıyor. Aynı zamanda sinirli bir şekilde iç çekmeme neden oluyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aslında istemiyorum. Bunun bir randevu olmasını mı istiyorsun? Çünkü eğer bir randevu olsaydı, daha sonra seni o elbiseden çıkarmanın bir yolunu bulurdum," diyorum kumaşın altında tam olarak sergilenen mükemmel göğüslerini işaret ederken.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Randevu değil. Ve bu elbisenin altında ne olduğunu görmeyeceksin."

Oh, ama ben zaten yaptım, tatlım.

Şimdilik onun kazanmasına izin verdim ve konuyu değiştirdim. "Bütün paran nereye gidiyor?"

Yüzündeki sırıtış hemen siliniyor. Bakışlarını sabitlemeden önce gözlerinde kısa bir süre korku parlıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Adresine baktım." Sonra sen uyurken yatağının altında uyukladım. "Lanet gettoda yaşıyorsun."

Dudakları kıvrılıyor. "Cidden bir Cumartesi sabahı, yakında eski hıyar patronumun hayatımın her bir parçası hakkında beni azarlaması için mi giyindim?" "Sadece soruya cevap ver. O evlerin kirası ayda iki yüz dolar falan.

Pislik orada yaşıyor. Değil..." Tam olarak ne demek istediğimi ima edencesine ona el sallıyorum. Onun gibi elmasların burası değil. Onun gibi elmasların cilalanmaya ve bakılmaya ihtiyacı vardır. Onun gibi elmaslar her zaman kirlenme korkusu olmadan parlamak içindir. "Senin gibi insanlar değil."

Bakışlarını pencereden dışarı fırlatıyor. İçindeki duygularla savaşmak istercesine umutsuzca sıktağı çenesi esniyor. Bir damla gözyaşı aceleyle yanağından aşağı süzülüyor ama onu gizlice siliyor. Gözleri başka yerde, sesi düzensiz bir şekilde cevap veriyor. "Orayı seviyorum, tamam mı? Şunu bırakabilir misin?"

Hayır.

Onu bırakamam.

Nedenini öğrenene kadar olmaz.

"Birinden mi saklanıyorsun?" **Talep ediyorum.**

Başını sallayarak bana baktı. "Bunu neden sordun ki?" Sonra gergin bakışları restoranda geziniyor. Sanki saklandığı kişiyi arıyormuş gibi. Fark ettim çünkü böyle şeyleri fark etmek benim doğamda var. Bu ve artık onunla ilgili her şeyi fark ettiğim için.

"Bu bina sadece nakit kira kabul ediyor. Aydan aya kira. Yönetici vergi ödemeyi sevmeyen pıslığın teki. Bunu biliyorum çünkü aradım." Tabii ki aradım. Ondan daha fazla bilgi almaya çalıştım. Telefondaki hırıltılı sese göre, üç-on iki numaradaki züppe kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Sen bir sapıksın," diye .

Keşke bilseydi.

Ben daha cevap veremediğim garson elinde birkaç dolu tabakla geri geldi. Hepsi tek bir masaya sığmıyor, o yüzden başka bir masayı bize doğru sürüklüyor. Beş dakika boyunca Violet, muhtemelen konuşmak zorunda kalmamak için ağzını dolu tutmaya özen göstererek yemeğine saldırıyor. O yutkundığında, ben tekrar konuşuyorum.

"Bütün paran nereye gidiyor?"

Bana ters ters baktı. "Bu seni ilgilendirmez. Kahvaltı için teşekkürler ama gitmem gerek."

Daha önce, o uyurken evdeki masasını karıştırmıştım. Banka hesaplarını karıştırmıştım. Parasının nereye gittiğini takip ettim. Her maaş döneminde bin dolardan fazla nakit çekmiş. Zor kazandığı paradan iki haftada bir 1200 dolar. En azından birkaç yüz dolarının kiraladığı pis binaya gittiğini biliyorum. Geri kalanı... Öğrenmem gerek. Ayağa kalkıp ceketini sandalyeden çekerken gözlerim kısılıyor. Nereye gittiğini biliyorum. Ofisin yakınındaki çiftçi pazarına. Saat gibi. Fişleri her cumartesi oradan alışveriş yaptığını gösteriyor.

"Violet." Sesim pişmanlıktan boğuk çıkıyor. Onu üzmem istemem ama elime yeni geçen güzel bir yapboz o. Onu bir araya getirmek ve nasıl bir resim oluşturduğunu görmek istiyorum.

"Bay Max-"

"Gri."

Paltosunu silkelerken kahverengi gözleri sertleşiyor. "Beni rahat bırak. İki hafta sonra yakandan düşeceğim. Her şey normale dönerse memnun olurum. Adımı bile bilmediğin zamanlara."

Suçluluk duygusu içime işliyor. Kendimi bildim bileli böyleyim. Ben çoğu erkek gibi değilim. İlişki kurmam. İnsanların arasına karışıp onlarla iyi geçinmeye çalışmam. Yaptığım her şeyin bir amacı var. Her şeyin bir sebebi var. Yol boyunca diğer tüm saçmalıklar sadece karmaşık ve dağınık. Son derece gereksiz.

Ama Violet?

O gerekli. Ne için? Emin değilim. Tek bildiğim, onunla ilgili her detayı bilmem gerektiği. Eğer onun tüm parçalarını çözemezsem, öleceğim.

Çılgınca. Genellikle, aşırı odaklandığımda, bir projeye odaklanırım. Bir anlaşılmaya. Bir ödev. Verileri analiz eder ve hedefime odaklanırım. Bir şeyler yaparım. Daha önce sadece bir kez bir kadına odaklanmıştım. O da Adara'ydı. Hayatımda karşılaştığım en zor görevlerden birini tamamlayabilmek için onu tanımayı kendime görev edindiğimde. Onu didik didik ettim. Onu inceledim. Sonra onu kullandım.

Ama ölmemesi gerekiyordu.

Violet'in gittiğini fark ettiğimde düşüncelerim karanlık ve öfkeli. Taksisine binmeden önce parlak saçlarına bir göz atıyorum. İçime boş bir his yerleşiyor. O bana sert bakışlar atmadan gerçek bir kayıp hissi yaşıyorum.

Bana ısınmasını sağlayacağım.

Sadece onun için en iyisini istediğimi göreceksin.

Hesabı getirmesi için garsona el sallıyorum ve çekmecelerinden birinden aşırıdığım ekstra anahtarı çıkarıyorum. Dairesinin anahtarı. Bugün bir kopyasını yaptırıp, o fark etmeden önce bunu yerine koyacağım. Böylece onu yakından izleyebileceğim. Telefonum çaldığında aklım onun çıplak bedeninin orgazm ihtiyacıyla kıvranışına geri dönüşüyor.

Çok sessizsin. Bu hoşuma gitmiyor. Dün gece beni ektiğin için teşekkürler.

Yüzümü ovaladım ve bir iç çektim.

Ben: Adara'yı hatırlıyor musun?

Bu hileli bir soru mu? Tabii ki Adara'yı hatırlıyorum.

Az kalsın seni öldürtüyordu.

Ben: Onu tanımalıyım.

Bull: Violet iki hafta içinde gidiyor, dostum. Onu tanımak zorunda değilsin.

Unut gitsin onu.

Tatlı kokusu havada asılı kalıyor ve ben şimdiden onu tekrar görmek için can atıyorum.

Bu imkansız. Bunu biliyorsun.

Bull: Hoşuma gittiğini söylemiyorum ama arkandayım. En azından eve gel ve Sadie ve benimle yemek ye. Joshua amcasını özleyorsun.

dağıtmaya çalışıyor. Bir anlamı yok.

Aileye sevgilerimi ilet. Pazartesi görüşürüz. Yapacak işlerim var.

Bull: Tutuklanmamaya çalış.

Bunun üzerine sırttım.

Beni ilk kez zorunda kalmıyorsun.

Hâlâ sırtıyorum ama bu çabucak kaşlarımı çatmaya dönüşüyor. Bull her zaman bir şekilde bana göz kulak olmak zorunda kalmıştır. Suudi Arabistanlılarla işlerin sarpa sardığı gün hayatımı kurtarmış ve baygın bedenimi güvenli bir yere çekmişti. Düşüncelerim karanlığa doğru sürükleniyor.

"MTV izlemek ister misin?" diye soruyor neşeli hemşire. "Her zaman müzik videoları. İnanabiliyor musunuz? Hastaneye sonunda kablolu yayın geldi. Daha önce hiç kablolu yayının olmamıştı, o yüzden sadece isteyken izleyebiliyorum."

Bakışlarımı okuduğum kitaptan çekip ona dik dik bakıyorum. "Okuyorum. buradan."

Bana gülüyor ve yine de odaya giriyor. Son gelen hemşireye panjurları kapattırılmışım. Bu lanet kadın güneş içeri girsin diye kordonu çekiştiriyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum ve kitabımı yere atıyorum.

"Kapat şu lanet panjurları," diye .

Hemşire Sikik Can Sıkıcı beni görmezden geliyor ve sevgili MTV'sinde duyduğundan emin olduğum yarı tanıdık bir şarkıyı mırıldanarak çizelgesini karıştırıyor. "Görünüşe göre sargılarını değiştirme vakti geldi."

Yüzümü buruşturuyorum çünkü bundan nefret ediyorum. Hem çok acı verici hem de yanlış giden her şeyi hatırlatıyor. "Tamam. Ama bu kadar hevesli olma."

"Bir erkeğin acı içinde inlemesini görmeye bayılırım," diye alay ediyor. "Ama sadece senin için biraz kurcalayacağım. Kulağa hoş geliyor mu koca oğlan?"

Onu tersledim ve yüzümü yastığa gömdüm. Ama gözlerimi kapattığımda onu düşünüyorum. Adara'yı. Geniş, masum kahverengi gözleri. Tetiği çektiğim anda nasıl durduğunu. Oturduğu yerde kalması gerekiyordu. Her şey onun koltuğunda kalması etrafında dönüyordu. Yarası acıyacaktı ama yaşayacaktı. Basit bir mezar olması gerekiyordu, dikkat dağıtıcı bir şey. Keşke o lanet sandalyesinde kalabilseydi. Bu küçük değişken, ters giden her şeyin katalizörüydü.

Hemşire Sikik Can Sıkıcı Kıkırdayan Sadist sonraki bir saatini sırtımdaki, kalçalarımındaki ve bacaklarımdaki kirli sargıları çıkarmakla mutlu bir şekilde geçiriyor. Acıdan birkaç kez bayıldım. Kendime geldiğimde saçlarımı karıştırıyor. "Acı için bir şey ister misin, asker?"

Homurdanıyorum ve çok geçmeden damarlarıma soğuk bir şey giriyor. En azından Hemşire Sikik Can Sıkıcı Kıkırdayan Sadist beni birkaç saatliğine acılarımdan kurtarıyor. Ama uyuşturucunun verdiği sersemliğe rağmen, vahşice vurduğum gencin kahverengi gözleri gözümün önünden gitmiyor. Bu bir hataydı. Ben hata yapmam. Ama o gün yaptım.

Bir daha asla böyle bir hata yapmayacağım.

SEVEN

Violet

Çiftçi pazarına gitmeden önce evime uğrayıp üzerime daha rahat bir şeyler giyiyorum. Hâlâ öfkeyle titriyorum. Ne cüretle birdenbire hayatıma bu kadar burnunu sokar! Bazı şeyleri kendime saklamak için çok çalıştım. Ve şimdi, kapalı kalması gereken bir şeye burnunu sokuyormuş gibi hissediyorum. Eğer geçmişimin saklı tuttuğum kısımlarını açarsa, aklımı kaçıracağım.

Vaughn'la geçirdiğim yılları hatırlamak istemiyorum.

Sahiplenici erkek arkadaştan canavaraen kötü kabusuma nasıl dönüştüğünü hatırlamak istemiyorum. Bana şeyleri düşünmek istemiyorum. Beni hala utandıran ve dehşete düşüren şeyleri. Eğer ortaya çıkarsa, elde etmek için çok çalıştığım her şeyi paramparça edecek şeyler.

Gözlerimden sıcak, öfkeli yaşlar dökülüyor. Haftalık alışverişimi yapmak için çıkarken onları aceleyle siliyorum. Gray, aptal patronum, artık normal olan hayatıma el attı ve onu sert bir şekilde sarstı. İçimde saklamayı tercih ettiğim bazı anıları sarsması hoşuma gitmiyor.

Onun sinir bozucu yakışıklı yüzünü zihnimden uzaklaştırmak için yeni işimi düşünüyorum. Farklı bir şeyler öğrenmeye hevesliyim. Markete giderken posta kutumun bulunduğu postanenin önünden geçiyorum. Kontrol ediyorum ama herhangi bir yazışma bulamıyorum. Bu beni hem üzüyor hem de rahatlatıyor. Gönderdiğim son birkaç karta aptalca posta kutusu adresimi eklemiştim. İçinde komik bir kartın içinde on adet yüz dolarlık banknot bulunan kapalı zarfı çantamdan çıkarıp giden kutusuna atıyorum.

Bir kez olsun bir mektup almak istiyorum. Kabul edilmek için. Ama bu sorunlara davetiye çıkarır. Kalbim ne kadar ağrırsa ağrısın, ihtiyacım olmayan sorunlar.

Pazara doğru yürürken hava soğuk. Kar yağacağından şüpheliyim ama soğuk bir yağmur yakın gibi görünüyor. Bugün alışveriş için acele etmem gerekecek.

Normalde pazarda birkaç saat geçiririm ve günün tadını çıkarırım. Ama bugün çok . Gerginliğim, büyük olasılıkla ben evime dönmeden önce yağacak olan soğuk kış yağmuru gibi. Etrafımı kırbaçlıyor ve beni strese sokuyor. Yükümle birlikte binama dönerken homurdanıyorum.

İşte böyle zamanlarda keşke gerçek arkadaşlarım olsaydı diyorum. Sohbet edebileceğim ve günüm hakkında konuşabileceğim insanlar. Sinir bozucu patronum, müstakbel patronumla geçirdiğim korkunç sarhoş gecem, psikopat eski sevgilimin beni avlayacağı korkusu ve hayatımdaki diğer tüm korkunç şeyler hakkında inleyebileceğim bir kız arkadaşım.

Ne yazık ki, bilmiyorum.

Soğuk yağmurun ilk damlasını alnımda hissettiğim an, içimde bir yenilgi ürpertisi dalgalanıyor. Bu büyük ve kötü dünyada yapayalnızım. Doğam gereği, normalde ağlayan biri değilimdir. Ama bugün kendimi bıraktım. Sırılsıklam yağmurun altında, kollarım yiyeceklerle dolu halde üç uzun blok koşarken hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum. Binama ulaştığımda dişlerim takırdıyordu. Ön tarafta, yağın yağmurda parıldıyor gibi görünen parlak beyaz bir Range Rover duruyor. Birden keşke bir arabam olsaydı diyorum. Birden garajı, güvenilir ısıtması ve uyuşturucu satıcısı olmayan kiracıları olan bir yerde yaşamayı diliyorum.

Su birikintilerine bata çıka yürüyorum ve harap binaya sığınyorum. Gray haklıydı. Gettoda yaşıyorum. Maaşımın çoğunu gönderdiğimde karşılayabileceğim tek yer burası. Çok üzücü. Tüm hayatım acınacak halde.

Sonunda üçüncü kata çıkmayı başarıyorum ama bitkinim ve iliklerime ıslanmışım. Tanıdık bir yüz gördüğümde, mücadele edemeyecek kadar yorgundum. Aptalca bir şekilde, bir rahatlama hissettim.

"Burada ne yapıyorsun?" Anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırırken mırıldanıyorum.

Gray bana kaşlarını çatıyor. Bir kolunun altına sıkıştırılmış bir dosya ve diğer kolunda damlayan bir şemsiye tutuyor. Adam hâlâ kahvaltıdaki kadar seksi görünüyor. Pisliğin teki olması çok kötü. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

İçimi çekerek kapımın kilidini açıyorum ve içeri girmesi için elimle işaret ediyorum. Evim anında onun gibi kokuyor. Temiz ve erkeksi. Biraz tarçın.

İçeri girdikten sonra çantalarımı bırakmak için mutfığa doğru ilerliyorum. O da beni takip ederek küçük mekânı heybetli varlığıyla daha da küçük gösteriyor.

"Sen sıcak bir duş alıp üstünü değiştirirken ben de şunları boşaltayım. Morarıyorsun, Violet." Yaptığı aptalca kelime oyunu karşısında gülümsüyor. Adam gülünç derecede yakışıklı ve bu beni sinirlendiriyor. Ona bu kadar kolay tepki vermemden nefret ediyorum. Sadece bana bakışından bile aptal kalbim göğsümde çarpıyor. Sanki yağmurun her damlasını yalamak istiyormuş gibi. Bir sızlanmayı bastırıyorum çünkü bu kulağa istediğimden çok daha iyi geliyor.

"Teşekkürler. On dakika içinde döneceğim. Sakın bir şey çalma," diye tehdit ediyorum. Çantayı boşaltmaya başlarken kıkırdıyor. "Buna cesaret edemem."

On sekiz dakika sonra, sıcak tutan bir kapüşon ve bir çift yoga pantolonu giymiştim. Terliklerim donmuş ayak parmaklarımı örtüyor ve ıslak saçlarımı ensemden uzak tutmak için dağınık bir topuz haline getirdim. Oturma odasına girdiğimde Gray sahip olduğum tek mobilyanın ortasında oturmuş kahvesini yudumluyordu. Sanki buraya aitmiş gibi görünüyor. Sanki burası onun yeriymiş gibi. Düşünce

beni rahatsız ediyor.

"Kendini evinde hisset, neden hissetmiyorsun?" Homurdanıyorum.

Bana göz kırpmıyor ve sehpanın üzerindeki dumanı tüten kupayı işaret ediyor. Sinirimi yutarak, yoğun bakışlı iri adamın yanına oturuyorum ve barış teklifini kabul ediyorum. Kahvenin tadı güzeldi. Onun sevdiği şekilde olmasını bekliyordum. Bir krema. İki şeker. Biraz tarçın. Ama bu benim sevdiğim gibi. Siyah ve biraz şekerli.

"Nereden bildin-"

Sözümü kesti. "Yardıma ihtiyacım var."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu işle mi ilgili?"

Parmakları koyu renk saçlarında geziniyor, jöleyi karıştırıyor ve bir tutam kaşının üzerinden aşağı düşüyor. Yaşına rağmen ona çocuksu bir hava veriyor. Benden en az on beş yaş büyük olduğunu biliyorum. Vaughn da çok daha yaşlıydı. Bu düşünce beni ürpertiyor.

"Bu mülke bir göz atmanı istedim. Bana ne düşündüğünü söyle," diyor, çenesini kaşırken sesi hırçınlaşıyor. Uzun parmağının orada yeni uzamaya başlayan kılları dalgınca kazınması beni büyülüyor.

Bana dosyayı uzatıyor ve ben şaşkınlığımı göz kırparak atıyorum. "Bu Collins'in mülkü. Dün zaten satın aldığınızı sanıyordum."

Başını sallıyor ama kaşları birbirine çarpıyor. ". Biraz kuzeyde bir tatil köyü. Sizce iyi bir satın alma mıydı?"

Bunun hileli bir soru olduğunu hissediyorum. Ya da belki de benimle oyun oynuyor. Her iki durumda da, birdenbire beni işe dahil etme ihtiyacı hissetmesi hoşuma gitmiyor. Belki de Bay Collins'le ilgilidir. Ya yaşlı adamı satmaya zorladığım için bana kızmak için buradaysa?

Belgeleri tararken yavaşça, "Satış fiyatı piyasa değerine göre makul," diyorum. "Aslında oldukça güzel." Okyanus manzaralı resme bakıyorum.

"Çok güzel," diye kabul ediyor.

Ona baktığımda, delici bakışları resme değil bana yöneliyor. İçimde bir heyecan titremesine yol açıyor. Hemen içimden kendimi azarlıyorum ve gözlerimi dosyaya geri çeviriyorum. "Bana her şey yolunda görünüyor. İyi bir yatırım olacak gibi görünüyor."

Ona tekrar bakmamı sağlayan bir iç geçirdi. "Katılıyorum. Bütün bunları nasıl öğrendin? Asistanım olarak çalışıyorsun ama tüm bunları biliyorsun. Bir belge arıyordum ve IT departmanı bilgisayarınıza girmeme izin verdi. Çok fazla e-postan var..."

Korku çöktü. Ve utanç. Beni ne kadar kızdırırsa kızdırın, gelen kutumdaki taslaklarımı görmesini asla istemedim. Yazdığım o e-postaların bazıları kızgın olduğum zamanlardı. Sadece ona değil, tüm dünyaya. Öfkemin yükünü her zaman o çekerdi. Neyse ki onları asla göndermeyecek kadar akıllıydım.

Onları okuyacağını hiç .

"Özür dilerim-" diye başlıyorum, sesim fısıltıdan ibaret. Acaba bana son iki haftamda çalışmadan istifa edebileceğimi söylemeye mi geldi? En son maaş çekimi -yani çoğunu- eve postaladığımı düşünürsek, bu beni strese sokuyor. Sean'ın erken başlamama izin vereceğinden eminim ama dün gece onun yanında nasıl davrandığım yüzünden şimdiden aşağılanmış hissediyorum.

"Olma. Anlaşılması zor ve görünüşe göre çalışılması zor biri olduğumu biliyorum." Keskin bakışlarını benimkilere çeviriyor. Gözlerinin yüzümde nasıl gezindiğini görüyorum, sanki mikroskop altında sergileniyormuşum gibi her özelliğimi yakından inceliyor. Bu beni tedirgin ediyor ama yine de onun yakın incelemesi yüzünden vücut ısımin yükseldiğini fark ediyorum. "Bana bunları nereden bildiğini söyle, Violet."

Sırtımı dikleştiriyorum ve küçük bir iç çekiyorum. "Anlayışlıyım. İzle ve öğren kişiliklerinden biriyim. Ayrıca pek çok şeyi araştırırım. Eğer ilgimi çekiyorsa, o konu hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışırım. Bazı gece dersleri bile aldım. işle . Bazıları ekonomiye ve yatırımlara değiniyordu. Hepsini tek bir yerden öğrendiğimi söyleyemem. Aşağı yukarı pek çok şeyin bir araya gelmesiyle oluştu." Ben konuşurken gözleri ağzımda. Bana bu kadar odaklanmış olması hoşuma gidiyor ama aynı zamanda tiksiniyorum.

Vaughn beni yakından izliyordu ve bundan nefret ediyordum.

Kahvemi yudumluyorum, dikkatimi pencereye veriyorum. Dışarıda yağmur yağıyor. Gray'i dışarı göndermeli ve daha önce böyle bir pislik olduğu için sırlıklam olmasını ummalıyım. Sanki düşüncelerimle uyum içindeymiş gibi konuşuyor.

"Kahvaltı için özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim..." "Ama?" Her zaman bir ama vardır.

Yüzünü ovalıyor ve güçlü Grayson Maxwell'de henüz görmediğim bir kırılkanlıkla bana bakıyor. "Ama şu anda seni çok merak ediyorum."

Dürüst cevabı ona daha nazik gözlerle bakmamı sağladı. Bazen soğuk, sert bir kaltak olabildiğimi biliyorum. Belki de hiç arkadaşım olmamasının bir nedeni de kimsenin içeri girmesine izin vermememdir. Duvarlarım her zaman dik ve aşılmazdır.

"Sadece geçmişim ya da bir şeyler yapma nedenim hakkında konuşmayı sevmiyorum," diye itiraf ediyorum kupamı yere bırakırken.

Hareketlerimi taklit ediyor ve midemde bir sürü kelebeğin uçuşmasına neden olan çarpık bir sırtışla bana bakıyor. "Yeniden başlayabilir miyiz? Arkadaş olabilir miyiz?"

Oturma odamda otururken, buraya aitmiş gibi görünürken ve cazibesini ortaya koyarken, içimdeki buzların bir kısmının çözüldüğünü hissediyorum. "Sadece iki hafta daha buralarda olacağım Gray. Belki de arkadaş olmak o kadar da iyi bir fikir değildir. Sen farkına bile varmadan gitmiş olacağım, artık saçlarında olmayacağım."

Gözleri kararıyor ve çenesinde bir tik fark ediyorum. "Arkadaşlığın genellikle bir zaman çizelgesi yoktur. Belki de hala arkadaşın olmak istiyordum, senden sonra bile.

Gidin."

Bir dakika boyunca alt dudağımı çiğneyerek onun nedenlerini düşündüm. Arkadaş olmak istemesi için gerçekten gizli bir neden yok. Demek istediğim, belki de onun arkadaşlık tanımını fuck buddies bölgesine doğru eğiliyor, ama onun ilerlemelerini engelleyebilirim. Ayrılacağımı biliyor ve bunu yapmamı engellemeye çalışmıyor.

"Lütfen." Sözü bir yalvarış değil, daha çok bir zeytin dalı gibi.

"Korkarım berbat bir arkadaş olurdum," diye itiraf ediyorum mahcup bir gülümsemeyle. "Hiç arkadaşım yok çünkü hiçbir zaman gerçekten istemedim."

Bana bakıyor, gözleri şu anda yaptığı o garip şeyi yapıyor - dün Mad Max modundan çıkmış gibi görüldüğünden beri - sanki etimdeki her çili ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzümün her parçasını gözden geçiriyorlar. "Tanıdığın en kötü arkadaş benim. Bull'a sor." İsmi duyunca yüzünü buruşturuyor, bu da nedenini öğrenmek istememe neden oluyor.

"Bull kim?"

"Jeff."

Gray'in bu utangaç tavrı karşısında gülümsüyorum. Normalde, çalıştığım şirketi yöneten güçlü, kibirli, tek yönlü düşünen deli adamı görürüm. Onun diğer yönlerini hiç görmedim. Utangaç ve kırılgan. Şakacı ve sırtıkan.

"Arkadaşlar tam olarak ne yapar?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Birlikte yatmıyoruz."

Dudaklarında güzel bir gülümseme belirliyor ve tüm yakışıklı yüzü daha önce hiç olmadığı kadar aydınlanıyor. Ona böyle bir bakış bile kendimi azarlamama neden oluyor. *Seks tanrısına yalan söyleme, tatlım. İkimiz de eninde sonunda o adamın yatağına girmesine izin vereceğini biliyoruz.*

Gözleri boğazıma düşerken daralıyor. Sıcaklık tenimde boyanıyor -Hissedebiliyorum. Boğazımı temizliyorum ve dikkatini dağıtmak için kâğıda dokunuyorum. "Tatil köyüne gittin mi?"

"Daha önce bir kez. Bir kadeh konyakla süitime yerleşip soğuk Atlantik'e bakan koltuğa oturduğum an, onu kendim için istediğimi biliyordum." Elini resimden çekerken benimkini örtüyor. O göz alıcı butik tatil köyüne bakıyor ama ben onun iri elinin benimkinin üzerinde nasıl durduğuna odaklanmış durumdayım. Yemin ederim kalbim o kadar gürültülü atıyor ki kesinlikle duyabilir.

"İstediğin her şeyi alıyor musun?" Sözlerim alay etmek içindi ama suçlayıcı bir tonda çıktılar.

Eli benimkini sıkarken bana doğru eğiliyor. Sıcak dudakları kulağımın kabuğuna değiyor ve konuştuğunda sıcak nefesi beni gıdıklıyor. "Her zaman. Bir şey istediğimde, onu elde etmek için ne gerekiyorsa yaparım."

Artık satın almalardan bahsetmiyoruz.

Ya da belki de konuşuyoruz.

"Peki sonunda anladığında ne olacak?" Elimde olmadan onu biraz daha dürtüyorum.

İçimde ihtiyaçtan kaynaklanan ürpertiler uyandıran ağır bir nefes veriyor. Şu anda onun için soyunmamı isteseydi, muhtemelen soyunurdum.

"Gitmesine izin vermiyorum," diyor sonunda. Geri çekiliyor ve dosyayı benden alıyor. Olduğum yerde donup kalıyorum, erimiş bedenimi kucaklayıp beni odama götüreceğini ve orada saatlerce ırzıma geçeceğini sanıyorum. Ayağa kalkıp boğazını temizlediğinde hayal kırıklığına uğruyorum. Gözlerim pantolonunun içinde kabaran büyük ereksiyona kayıyor.

"Burada işimiz bitti mi?" Sertleşmiş bakışlarıyla buluşmak için bakışlarımı isteksizce aletinden çekmeden önce mırıldandım.

Uzun parmaklarını yine dağınık saçlarında gezdiriyor. O parmaklar için iyi bir kullanım düşünebilirim...

"Şimdilik. Akşam yemeği için seni yedide alırım." Kapıya doğru yürümeden önce bir yanıt beklemiyor. "O zamana kadar biraz kestir. Yorgun görünüyorsun."

Titrek bacaklarımın üzerinde kalkıp onun peşinden gidiyorum. "Akşam yemeği mi? Sadece arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Arkadaşlar birlikte yemek yemez mi?" diye yalvarıyor muzip bir sırıtışla.

Ona gözlerimi deviriyorum ama ben de gülümsüyorum. "Birlikte yediğimiz son yemek kötü geçti. Tam bir pisliktin."

Gülümsemesi düşüyor ve sert bakışları beni buluyor. Eli yanağımı okşamak için kalkıyor. "Özür dilerim. Haddimi aştım. Bir daha olmayacak. Sen sadece..." Elini bırakıyor ve arkamdan pencerelere doğru bakıyor. "Tüm o sapıkların görebileceği şekilde sütyensiz dolaşmak için fazla güzel görünüyorsun." Gözleri benimkilere kayıyor ve içlerinde ateş parlıyor. Onun bakışları altında yeniden erimeye başladığımı kesin.

"Oh."

"Rahat bir şeyler giyin. Kot falan" diyor.

"Ve bir sütyen?" Alay ediyorum, dudaklarım ona hınzır bir sırıtış vermek için yukarı kalkıyor.

Gülüşi büyüleyici ve yaşından yıllar eksiltiyor. "Benim yanımdayken kıyafet her zaman isteğe bağlıdır. Baktıkları için bazı orospu çocuklarını dövmek zorunda kalabilirim ama bu fikre karşı değilim, küçük döneç."

Topuklarının üzerinde dönmeye ve kapıyı açmaya başladı bile.

"Hoşça kal Gray." Saatler önce bastığı yerden nefret ama şimdi gitmesini istemiyorum.

"Güle güle, Violet."

EIGHT

Grayson

Gün boktan başlamıştı ama Violet'in isteklerime daha erken boyun eğmesi kesinlikle daha iyi olmasını sağladı. Ayrıca o duş alırken anahtarını geri vermeyi de başarmıştım. Bana karşı yumuşamaya başladı bile. Yakında, sertliğimin her santimini alırken altımda yumuşayacak. Dudaklarını büzerek yalvardığını hayal edebiliyorum. *Lütfen sık beni Gray. Oh Tanrım...*

Salgım duşta kayrak taşlı duvara doğru fişkirirken gözlerim kapandı. Akşam yemeği boyunca sikim yarı kalkık bir şekilde dolaşmamın imkânı yoktu. Vücudumun sanki yeniden on beş yaşındaymışım ve aletim ilk kez ıslanıyormuş gibi tepki vermesinden hoşlanmıyorum. Yine de bu, yirmi yıldır hissettiğim en heyecanlı an.

Hızlıca giyiniyorum, rahat olmaya çalışıyorum. Koyu renk kot pantolon ve soluk gri kaşmir kazak. Ona kot pantolon giymesini söylemişim ama onu bir elbiseyle görmeyi çok isterdim. Sert avucumu onun pürüzsüz, çıplak, ipeksi kalçasında gezdirmek ve-

"Gri!"

Yatak odamın kapısının diğer tarafından gelen yumuşak kadın sesiyle cehennem gibi sıcak görüntümden sıyrılıyorum. Suçluluk duygusu içime akıyor. Hayatımda artık önemli olan birkaç kişiden birinden saklanıyordum. Ona yalan söylüyordum. Ona iş yoğunluğu içinde olduğumu söylüyordum.

Kapıya doğru yürürken, rahat bir gülümseme takınmak için elimden geleni yapıyorum. Kapıyı açtığımda, kalbimin diğer parçasını meraklı mavi gözlerle bana bakarken buluyorum. Nazik, tatlı, masum. Ben onun her şeyiyim.

"Gwen."

Küçük bir kadın kendini kollarıma bıraktı. Benden çok daha kısa ve sadece göğsümün üst kısmına kadar geliyor. Yabani kestane rengi saçları bir şekilde topuz haline getirilmiş. Saçlarında boya benekleri var ve bana baktığında çilli burnunda da olduğunu görüyorum. "İşler çok yoğun olmalı. Dün gece eve hiç gelmedin." Sesinde biraz suçlama var. Suçluluk duygusu bir kez daha içime doluyor.

Saçlarını okşuyorum ve omuzlarımı silkiyorum. "Sadece beklenmedik bir şeydi. Dün gece nasıl geçti?"

Çekiştiriyor ve iç çekerek yatağa uzanıyor. "Sensiz çok yalnızdım. Akşam yemeğini yalnız yemek zorunda kaldım. Bilirsiniz," diye . "Bir telefon

aramak iyi olurdu."

İfademı soğuk tutuyorum. Bir kadının yatağının altında saklanırken aramak zordur. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." Çoğunlukla gerçek.

Cevap ararken gözleri kısıyor. Hatırladığım kadarıyla hep böyleydik. Ben, ona özenle bakıyorum ama kendi engellerimin ötesini görmesine asla izin vermiyorum. Ben bu evin erkeğiyim ve zayıflıklarımı ondan saklamaya niyetliyim. Her zaman.

"Belki bu akşam yemek yeriz diye düşündüm ve bilirsin..." diye devam ediyor, yanakları pembeleşiyor. Ne istediğini biliyorum ama bunu istemeyecek. *Oraya* onunla birlikte gitmemi istiyor. Beni ele geçirmekle tehdit eden ürpertiği bastırıyorum. O isteyene kadar, teklif etmeyeceğim. Gözlerinde yanıp sönen, ona vermem için yalvaran aşkı kaçırmıyorum.

Düşüncesi bile tüylerimi
ürpertiyor. Kesinlikle
iğreniyorum.

"Aslında planlarım var," diye yalan söyledim. "İşle ilgili şeyler."

Alt dudağı titrediğinde zayıflıyorum. "Ne tür şeyler?" diye soruyor, sesinde hiçbir zaman karşı koyamadığım hafif bir somurtma var. "Belki ben de peşine takılabiliyim."

Gwen ve Violet'ı aynı odada düşününce göğsüm sıkışıyor. Bu çok fazla. Duygusal olarak çok sarsıcı. Avucumla yüzümü ovuyorum. "Başka zaman." Sesim hırçın.

"Benden bir şey saklıyorsun," diyor yataktan kalkarken. Beni kızdırmak için en sevdiği yere doğru yürüyor ve oturuyor. Sedir sandığa takılı kilidin numaralarını çözmeye çalışırken bacak bacak üstüne atıyor. "Kim o?" diye soruyor sırtı bana dönük bir şekilde.

"Bu kadar yeter, Gwen," diye sızlanıyorum yatağın ucunda adımlarken. "Yarın günü birlikte geçireceğiz. Sadece biraz dinlen."

Her zamanki gibi kilitten vazgeçiyor ve ayağa kalkıyor. "İçimde senden bir parça var. Unutmuş gibisin. Bizi birbirimize bağlıyor Gray. Garip bir tür altıncı his. Hissediyorum. Yanlış bir şeyler var. Benden bir şey saklıyorsun. Bunu bana asla yapmayacağına söz vermiştin."

Ben vazgeçmeden önce birkaç dakika boyunca birbirimize ters ters bakıyoruz. "Tamam. Bull ve Sadie'de buluşalım. Joshua seni uzun zamandır görmedi. Şu sıralar *Paw Patrol*'la ilgileniyor, o yüzden Google'dan dilini araştırdığından emin ol, çünkü seninle çok fena konuşacak."

Kollarıma atılmadan önce ciyaklıyor. Ona sarılıyorum ve rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum. "Teşekkür ederim. Bu eve tıkalı kalmak beni delirtiyordu."

"Hep böyle dramatiksin," diye takılıyorum saçlarını karıştırmadan önce. "Bu akşamdan önce bu pisliği yıkadığından emin ol. Çalışanlarımdan biri de bizimle yemek yiyecek. Fazla paylaşma."

Homurdanıyor ve benden uzaklaşıyor. "Kim ben? Fazla paylaşım mı? Ben olsam

asla."

"Ciddiyim," diye sesleniyorum ona, kapı arkasından çarparak kapandıktan sonra bile. Sesi boğuk çıkıyor. "Hayır, değilsin."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. Hayır, gerçekten istemiyorum.

Gwen'in hikayeleri bazen boğucu bir dünyada aldığım tek temiz hava oluyor. Umarım Violet ile işler fazla sarpa sarmaz. O kadın Gwen'in tam zıttı. Eğer onlara yan yana bakarsanız, iki kadının olabileceği kadar zıt olduklarını düşünürsünüz.

Ve yine de...

Bir parçam birbirlerinden hoşlanacaklarını umuyor.

Bull ve Sadie'ye giderken Violet ile güvenli konular hakkında sohbet ettik. Okumayı sevdiğini ama Kindle'ının bozuk olduğunu ve yatağa girip okumak isteyene kadar kütüphaneye gitmeyi hiç düşünmediğini söyledi. Kahvaltı yemeklerini çok seviyor ve bazen akşam yemeği için de yapıyor. Ve şarkı söyleyebiliyor. Tüm dillerin Latincesinde. Lisedeki koro öğretmeninin Latince şarkılara karşı bir ilgisi vardı. Bana bir tane söylemesi için ona baskı yapmıştım ama o sadece gülmüş ve beni başından savmıştı. Yolculuk hafif ve eğlenceliydi.

Uzun zamandır bu kadar rahat olmamıştım.

Ve arabamı dolduran kokusu, parmaklarımı saçlarından geçirmek için konsola uzanmak istememe neden oldu, böylece onun güzel ağzını da tadabilirdim.

Bir centilmen gibi, onu arabamda hırpalamaktan kaçındım. Onun yerine bakışlar attım. Bu gece, istediğim gibi kot pantolon giymiş ve diz üstü çizmelerle eşleştirmişti. Kazağı vücuda oturuyor ama altına sütyen giydiği belli. Bunun için hem kızgın hem de minnettarım. Kıyafetlerini soymak ve sikimi onun ateşli vücuduna sokmak için can atıyorum ama Violet gibi kadınların beklemeye değer olduğunu biliyorum. Sonunda fırsatım olduğunda, bu çok daha tatlı .

Gwen'in Camaro'sunun yanındaki garaj yoluna girdiğimde ona "Geldik," diyorum.

O parlak kırmızı spor araba ona otuzuncu yaş günü hediyeledi.

Range Rover'dan iniyorum ve tam kapıyı açarken Violet'in yanına gidiyorum. Kapıyı onun için açık tutup elimi uzatırken gözlerimiz buluşuyor.

"Böylece bir centilmen *olabilirsin*," diye alay ediyor. Gülümsüyor olsa da ondan yayılan gerginliği fark etmiyorum. Kahverengi gözleri benimkilere dönmeden önce caddede -her iki yöne de- dalıp gidiyor. Bir gün kimi bulacağım. Ve eğer o şerefsiz ona herhangi bir şekilde zarar verdiyse, ben de ona zarar vereceğim.

onu da.

Kapıyı kapattıktan sonra, kapıya varana kadar elini bırakmıyorum. Gwen'in önünde Violet'e olan ilgimin reklamını yapacak değilim. Bu gece oraya gitmeyeceğim bile. Kapıyı çalıyorum ve çok geçmeden Sadie açıyor.

"Bu benim en sevdiğim adam değil mi?" diye sevinçle sarılıyor. "Ama Jeff'e söyleme. Biliyorsun kıskanıyor."

İkimiz de kıkırdıyoruz.

"Sadie," diye takdim ediyorum elimi sallayarak. "Bu benim..." Sözümlü kesiyorum. Onu benim kızım olarak tanıtmak istemiyorum, öyle olsa ve henüz bunu bilme bile. Ama "asistan" soğuk geliyor. Sanırım arkadaşız ama bu da hoşuma gitmiyor. Sonunda en güvenli seçeneği seçiyorum. "O benim Violet'im."

Sadie'nin kaşları kalkıyor. "Senin Violet, ha?"

"Violet Simmons," Violet aceleyle dışarı çıkar ve elini uzatır. "Ben Gray'in ofisteki asistanıyım."

Sadie bir kahkaha atar. "Tamam, bu daha mantıklı. Seni tanıdığımı . Jeff'le zaman zaman öğle yemeği için buluşuruz. Oğlumun oradan geçip önüne gelen her şeye ve herkese dehşet saçtığını hatırlarsın."

Violet ona kibarca gülümsüyor ama rahatsız olduğunu hissedebiliyorum. "Sanırım sizi bir ya da iki kez görmüştüm."

"Acıktım. Ne yiyeceğiz?" Onu içeri kadar takip ederken soruyorum. Yaşadıkları Brownstone iyi dekore edilmiş. Sadie iç tasarım yapıyor. Benim erkeksi evimi daha yaşanabilir bir hale getiren de oydu. Gwen'de kesinlikle Sadie gibi bir dokunuş yok.

"Jeff biraz biftek marine etti. Her şey hazır sayılır. Onları ızgaraya atmadan önce senin gelmeni bekliyorduk," diye cıvıldıyor Sadie mutfığa doğru ilerlerken.

Altı yaşındaki haşarı çocukları Joshua barda oturmuş iPad'iyle oynuyor. Ama beni görünce çılgınlık atıp kendini bir örümcek maymun gibi tezgâhtan aşağı fırlatıyor. Büyüyen çocuk neredeyse beni yakalayacakken homurdanarak onu yakalıyorum. "Hawk Amca!"

Violet mutfığın kenarına doğru ilerlerken bakışlarını bana dikeyiyor.

"Neler yapıyorsun dostum?" Onu ayağa kaldırırken soruyorum.

Bana *Minecraft*'ı anlatmaya başlıyor, sürüngeplerden ve Steve adında birinden bahsediyor. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden sadece başımı sallayıp gülümsüyorum. Sonunda sıkılmaya başladı. "Gwen Teyze nerede? Benimle oynayacağına söz vermişti."

Sadie benim yerime cevap veriyor. "Gwen Teyze babamla birlikte dışarıda. Onlara Hawk Amca'nın burada olduğunu söyle." Sadie biftek dolu tabağı alırken bana döndü. "Bunları dışarı çıkaracağım. Hemen dönerim. Kendine biraz şarap al."

Kişisel sağlık nedenlerimden dolayı pek içki içmediğimi biliyor ama yine de teklif ediyor. Yine de sinirleri gerilmiş olan Violet için bir bardak dolduruyorum.

Şarabı ona uzatırken "Rahatla," diyorum.

Bana bakarken kahverengi gözleri soğuk. "Ne tür bir oyun oynuyorsun Gray?"

Kaşlarımı çatarak bardağı avucunun içine itiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Kırmızı sıvıyı yudumluyor ve bardağı oldukça sert bir şekilde yere bırakarak çınlamasını sağlıyor. "Bu"-etrafımızı işaret ediyor-"beni buraya getirdi. Düşündüm ki..." Boynuna bir sıcaklık yayılıyor ve başını sallıyor. "Boş ver."

"Biz arkadaşız Violet. İstedğin buydu, değil mi?"

Bana ters ters baktı. "İstedğin buydu. Ama evet. Biz işte."

Diğer odadan sesler yankılandığında Violet bir kez daha kaskatı kesiliyor. Bir an sonra tanıdık iki kol arkamdan sarılıyor. "İşte . Her zamanki gibi geç kaldın," diyor Gwen gülerek. Violet'in gözleri benimkilerde ve incindiğini hissediyorum. Göğsüm sıkışıyor.

"Merhaba," diye selamlıyor Gwen, elini uzatmak için etrafıma bakıyor. "Ben Gwen Maxwell. Bana bahsettiği iş ortağı siz olmalısınız."

Violet şaraba uzanmadan önce birkaç kez göz kırpmıyor. Gwen'in uzattığı eli görmezden gelerek bardağı ağzına kadar doldururken kaşlarımı kaldırarak onu izliyorum. Onun yerine el sallıyor ve bardağın yarısını yudumluyor.

Gwen elini bırakıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. Duyguları incinmiş ve parlak mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Ben hasar kontrolü yapamadan Bull, Violet'in yanına gelip saçını çekiştiriyor ve eğilip yüksek sesle fısıldıyor. "Patronunun bir pislik olması bizim de öyle olduğumuz anlamına gelmez. Kimi sevdiğine yardım edemezsin. Öyle değil mi, Gwen?" Violet'e bakmadan önce ona aptalca bir gülümseme gönderiyor. "Ama biz onun gibi değiliz." Beni işaret ediyor ve ben de onu tersliyorum. "Bizi tanıdıktan sonra çok iyi insanlarız."

Violet, Bull'a karşı rahatlamış görünüyor ama bakışlarımla buluşmuyor. Kırılması zor bir ceviz. Ama ben onu kıracağım. İçine her şekilde gireceğim ve o beni asla çıkaramayacak.

NINE

Violet

Gwen Maxwell.

Bu cesaretine inanamıyorum.

Müstakbel metresini karısının önünde dolaştırıyor.

İçimi yakan acı, Vaughn'un aramızda kutsal olduğunu düşündüğüm şeyi başka bir adamla paylaşacağını bana ilk söylediği zamana benziyor. Yıkılmıştım. Hatta öfkelenmişim. Ama isteğini geri çevirdiğimde, ilişkimizde güçlü olanın kim olduğunu öğrenmişim. Vaughn o gece elinin tersiyle beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Gözyaşlarım ve pek de sessiz olmayan yalvarışlarımla Vaughn'a uyanması ve bana ne yaptığını görmesi için yalvarmıştım. Bize. Tek bir gecede, zor kazanılmış sevgiyi kalbimden söküp almış ve yerine karanlık ve hastalıklı bir şey koymuştu.

"Sessiz birisin," mırıldanıyor çekici sarışın kadın Sadie, artık boş olan yemek tabağını alırken. "Mutfakta bana yardım etmek ister misin?"

Çocuklarının hakkında hiçbir şey bilmediğim çizgi filmler hakkında gevezelik ettiği yemek odasından kaçmaya hevesliyim ve Gray'in karısı bana çürümüş bir şeymişim gibi bakıyor. Elini sıkmaya cesaret edemeyene kadar gülümsüyordu. Birkaç dakika önce kocasını arzulayan bir kadın başka bir kadının elini nasıl sıkabilir ki?

Boğazıma bir safra kaçıyor ve keşke onu yıkamak için daha fazla şarabım olsaydı diyorum. Neyse ki mutfığa girdiğimde Sadie stres seviyemi hissetmiş gibi görünüyor. Dolaptan bir şişe rom çıkarıyor ve bir kahve fincanına biraz döküyor. Sonra Keurig'i çalıştırdı. Sıcak kahve likörle birlikte bardağa dökülüyor. Doldukça sessizleşiyoruz. Doldurduktan sonra tezgahın üzerinden bana doğru itiyor.

"Gray'i seviyorsun," diyor usulca.

Genelde kahveme bir tutam şeker atmayı severim ama bu gece onun yerine geçecek uyuşturan sıvının peşindeyim. "O benim patronum," diye mırıldanıyorum içimdeki öfkeye rağmen elimden geldiğince kibarca. Ve ondan hoşlanmıyorum. Hem de hiç. Özellikle de şimdi.

"kadın getirmez. Asla. O yüzden sen özel olmalısın" diyor ve bana küçük bir gülümseme sunuyor.

Çenemi sıkıyorum ve pişman olacağım bir şey söylememek için umutsuzca .

Yarın. "Kendimi çok özel hissetmiyorum. Korkunç ve utanç verici hissediyorum. Zavallı Gwen." Gwen benden nefret ediyor gibi görünse de, onun için pişmanlık duymaktan kendimi alamıyorum. Kocasını aldatan bir pislik. Gözlerinde sıcaklık ve arzu vardı. Adam beni çivilemek istiyordu ve izin verseydim çivileyecekti.

"Yani biliyorsun?" diye soruyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Onun için üzülüyor musun?"

"Gray'le yaşamak zorunda olsaydım, ben de kendim için üzülürdüm," diye tıslıyorum görünüşte iyi olan kadına. Öfkem yersizdi. Onu aptal yakasından tutup beni yönlendirdiği için sarsmak istiyorum.

"O kadar da kötü değil," diye takılıyor Sadie. "Biraz temizlik manyağı olsa bile. Sanırım Gwen'i en çok rahatsız eden şey de bu."

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. Gwen'in kocasıyla sorunu temizlik mi? Peki ya hevesli aleti? Lanet şey benim için sertti.

"Siz kızlar bensiz eğleniyor musunuz?" Gwen arkamızdan soğuk bir ses tonuyla soruyor. İkimiz de dönüp küçük kadına bakıyoruz. Sadie bana bakıyor ve suçluluk duygusu gözlerinde parlıyor.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyorum ikisine de, dumanı tüten sıcak kahve fincanını bırakırken. "Sanırım eve taksiyle döneceğim."

Gwen gözlerini bana diyor. "Gray ile geldiğine yemin edebilirim. Seni eve götürmüyor mu?"

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Hayır."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor. "O zaman seni eve götürüyorum."

Ben daha tartışmadan yemek odasına giriyor ve iki adama bunu duyuruyor. Onun ve Grayson'ın tıslama sesleriyle tartıştıklarını duyabiliyorum. Sadie bana sadece sempatik bir gülümseme sunuyor.

"Kendini iyi hissetmediğin için üzgünüm," diyor Sadie ve elimi okşuyor. "Lütfen tekrar gel."

Paltomu askıdan alırken başımı sallayarak yapacağımı söylüyorum. Yemek odasındaki sesler yükseliyor ve ben de onlardan kaçmak için ön kapıdan sıvışıyorum. Birkaç dakika sonra Gwen merdivenlerden hızla iniyor ve kapı koluna basarak kırmızı Camaro'nun ışıklarının yanmasını sağlıyor. Eve şöyle bir göz attığımda Gray kapının girişinde kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturmuş duruyor. Kızgındı ama buna hakkı yoktu. Olay çıkarmak istemeseydim, hemen oraya koşar ve ona ağzının payını verirdim.

Gwen ve ben, benim ona binanın yönünü göstermem dışında konuşmuyoruz. Yirmi dakika geçmeden binanın önüne geldiğinde arabasını kapatıyor. Kapı koluna uzanıyorum ama beni durdurmak için koluma dokunuyor. Dönüp bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bir an için yapmadığım bir şey yüzünden beni tokatlayacağından korkuyorum.

"Özür dilerim," diyor ve alt dudağını ısırtıyor. Bu hareket onu genç, neredeyse çocuksu gösteriyor.

"Ne hakkında?"

"Yanlış bir başlangıç yapmakla ilgili. Huysuzluk ediyordum ve bu adil değildi. Seni davet ederek beni gafil avladı. İş ortaklığı kışımı yesin," diye homurdanıyor ama ben konuşmaya başlayınca beni başından savıyor. "Açıkçası onu seviyorum. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Keşke bana senden bahsetseydi - seninle çıktığını-"

"Biz çıkmıyoruz," .

"Sikeyim. Her neyse. Demek istediğim-"

"Sevişmiyoruz!" Bu konuşmayı yapıyor olmaktan bile dehşete düşmüş bir halde çılgık atıyorum.

Gülüyor ve bu benim kafamı karıştırıyor. "Aşağı kız. Tek söylediğim, eğer senden hoşlanıyorsa, onu mutlu eden şeyi yapmasını istiyorum."

Ona bakakalıyorum, zihnim onun sözlerini anlamaya çalışırken bir anda kendime geliyorum.

"Aranızda ne tür bir hastalıklı ilişki olduğu sizi . İki hafta içinde hayatınızdan çıkmış olacağım. Neredeyse sizin... sizin... her neyse onun ortasına karıştığım özür dilerim. Hoşça kal, Gwen," diye geveledim arabadan inip binaya doğru koşmaya başlamadan önce.

Arabanın kapısı çarpıyor ve bağırıyor. "Violet! Bekle!"

Deli kadını görmezden gelerek binama doğru koşuyorum. Gölgelemin arasından bana bakan bir adam görüyorum ve olduğum yerde duruyorum.

Vaughn?

Panik içime işliyor ve kapıya doğru geri geri giderken boğuk bir hıçkırık çıkarıyorum. Bu sırada neredeyse Gwen'i deviriyordum.

"Benden uzak dur!" Gölgelemin arasında saklanan adama bağırıyorum.

Ortaya çıktığında irkildim ve ellerimle yüzümü kapattım. *Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!* Gwen savaş çılgınlığına benzer bir ses çıkarıyor. Sonra bir adam bağırmaya başladı. "Gözlerim! Seni kaltak!"

Adamın gölgelerden tamamen çıktığını görmek için bakışlarımı sarsıyorum. Vaughn değil. Buralarda takılan her zamanki şehvet düşkününü adamlardan biri. Dirseğimden tutup beni merdiven boşluğuna götürüyor. Kapı arkamızdan kapandıktan sonra beni hızla merdivenlerden yukarı itiyor.

"Az önce ne oldu?" diye soruyor ilk sahanlığa çıktığımızda. "Üçüncü kat," diye mırıldandım ve yukarıyı işaret ettim. "Ben onun... Ben onun başka biri."

"Grayson?"

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Hayır." Ona söylemekten zarar gelmez. "Eski sevgilim olduğumu sanıyordum. Adı Vaughn."

Üçüncü kata çıkmama yardım ederken parlak mavi gözlerinde anlayış parıldıyor. Dizlerim titriyor ve fena halde sarsılmış durumdayım. Anahtarı bir türlü yuvasına oturtamayınca elimden anahtarlarımı alıyor. İçeri girdiğimizde, tüm sürgü kilitlerini aceleyle yerine oturtuyorum. Geniş mavi gözleri bana bakıyor, sanki bana bakmaya çalışan kişiyi ısırabilecek yaralı bir hayvanmışım gibi.

onlara yardım et.

"Bu Vaughn denen adam seni takip mi ediyor?" diye soruyor, güzel yüzünü endişeyle boyayarak. Ondan nefret etmek istiyorum ama şu anda sahip olduğum tek kişi o.

"Hayır. Ben sadece..." Sözümlü kesiyorum ve içimde bir ürperti dalgalanıyor. "Beni bulmuş olabileceğini düşündüm ve bu beni strese soktu. Hepsinin kafamda olduğuna eminim. Nerede olduğumu bilemez. Emin oldum."

Ne demek istediğimi anladığında gözleri döküntü dairenin içinde geziniyor. "Sana içecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

Ona bakarken gözlerim doluyor. Saatler önce kocası kanepemde kendini evinde gibi hissediyordu. Şimdi ise burada, sanki ben onun misafiriymişim gibi bana hizmet etmeyi teklif ediyor.

"Votka. Dondurucu," diye kestirip .

Ben kanepeme uzanırken o başını sallayıp mutfakta kayboluyor. Sırtımdaki yorgan terapistimin benim için yaptığı bir yorgan. Onu sallayıp ısınmaya çalışıyorum. İçim dışım titriyor. Döndüğünde elinde buzlu suya benzeyen iki bardak vardı. Ben daha iyi biliyorum. Benzinin kokusunu bir mil öteden alabiliyorum.

"Susadın mı?" Bardağımı bana uzatırken gözleri hafif bir hınzırlıkla parlıyor.

Buzlu votkamı yudumluyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Ama boğazımdan aşağı akan ateş beni anında ısıtıyor. "Tüm bunlar için özür dilerim." Dairemden kocasının kokusunu alıp almadığını merak ediyorum. Ben alabiliyorum ve bu kokuyu hâlâ sevdiğim için sinirleniyorum.

"Demek kötü bir gün geçiriyorsun," diyor gülerek ve en iyi arkadaşmışız gibi yanıma oturuyor. "Benim de sık sık oluyor." Gözleri kararıyor ve bakışlarını benden kaçırıyor. İçimde suçluluk duygusu kabarıyor. Gray'in bu kadınla evliken başka kaç kadınla birlikte olduğunu merak ediyorum. Onda yanlış bir şey yok. Güzel ve alıngan. Neden onu terk etsin ki?

"Neden onunla kalıyorsun?" Boğazım soruyorum. Gözlerinde kafa karışıklığı yüzüyor. "Grayson'la mı?"

Başımı sallıyorum ve bakışları yumuşuyor.

"Çünkü onu seviyorum," diyor sanki bu yeterli bir sebepmiş gibi. "Ve tek başıma iyi başa çıkamadığım için."

"Başa çıkmak mı?"

"Çocukken böbrek sorunlarım vardı. Sol böbreğim ölüyordu ve bu süreçte beni zehirlemeye çalışıyordu." İkimiz de elindeki alkole bakıyoruz ve o da masaya bırakıyor. "Bunu içmemem gerekiyor." Gülüyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor. "Şu anda yapmamam gereken pek çok şey var. Ama Gray olmasaydı burada olamazdım." Saf sevgi bakışlarına yansıyor.

"Bu yüzden ona katlanıyorsun..." Kelimeyi bile söyleyemiyorum.

"Shenanigans?" Ondan bir kahkaha daha.

O kendini toparlarken ben votkayı yudumluyorum.

"Yavaş ol, katil, yoksa kusmuğu temizlemek zorunda kalacağım. Kız arkadaşının suratına sıçarsam kardeşim küplere biner." Homurdanıyor ve bardağı benden alıyor. Ben ona bakarken oda dönüyor.

"Bekle. Ne?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor ve bana yakın zamanda tüm hayatımı altüst etmeye karar vermiş çılgın bir adamı hatırlatıyor. "Grayson benim ağabeyim. Ben ailemin on beş yıl sonra doğurduğu 'oops' bebeğiydim."

O kadar şaşkınım ki, söyleyecek söz bulamıyorum. Kardeşim.

Kardeşim.

Gwen'i onun karısı sandığım için kendimi aptal durumuna düşürdüm.

"Aman Tanrım..." İnliyorum ve gerçekten çalkalanan midemi tutuyorum. "Ama bana çok kızgındın."

"Bana zehirli bir yılanmışım gibi bakıyordun!" diye kıkırdarak itiraz ediyor ve kalçama vuruyor. İçime bir sıcaklık yayılıyor. Liseden arkadaşım Lisa da böyleydi. Ona "diz tokatlayan" derdik.

"Çünkü Gray'in beni karısıyla tanıştırmak için randevuya getirdiğini sanıyordum!"

Bu onu öyle bir kahkaha krizine sokuyor ki iki büküm oluyor. Tüm bunların aptalca olduğunu anladığımda ben de gülmeye başladım. Sonra ikimiz de yanaklarımızdan süzülen yaşlarla konuşmaya çalışıyoruz.

"Kaltak gibi baktın!"

"Sen çok güzeldin ve ben seni onun karısı sandım!"

"Kardeşimin kendine büyük bir orospu bulduğunu sanmıştım!"

"Onu karısının önünde hadım etmek zorunda kalacağımı sandım!"

Biri kapıya vurduğunda ikimiz de çok gülüyoruz. Önce duymazdan geliyoruz ama sesler yükselmeye başlayınca ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz.

Anahtarlarını karıştırırken "Sen orada kal," diye talimat veriyor. Kapıya doğru ilerlerken anahtarlığındaki bir kutu göz yaşartıcı spreyi havaya kaldırıyor. Alt kattaki ürkütücü adamı bununla haklamış olmalı. Birden bu kıza sarılmak ve onu asla bırakmamak istedim.

Ayak parmaklarının üzerinde durup kapının gözetleme deliğinden dışarı baktığında bir homurtu çıkarır. "Oh, Tanrım. Onunla konuşmak ister misin?"

"Neden buradasın, Gwen?" diye homurdanıyor diğer taraftan.

Bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Kız arkadaşını teselli ediyorsun. Onun duygularını incittin."

"Ben onun kız arkadaşı değilim," diye tıslıyorum ama bana sadece göz kırpmıyor.

"Ne oldu bilmiyorum," diye kükrüyor diğer taraftan. "Bir dakika önce her şey tıkırındaydı ve sonra küçük kız kardeşim benimle kaçtı..." Sessizlik çöküyor ve Gwen ve ben nefesimizi tutuyor gibiyiz.

"Violet," diyor sonunda hışımla.

"Senin Violet'in mi?" Gwen kaşlarını kaldırarak bana doğru meydan okuyor. Ona başımı salladım. "Ben onun değilim." Ama bu düşünceyle vücuduma bir sıcaklık yayılıyor.

"Beni içeri alın ki iyi olduğundan emin olayım," diye yalvarıyor.

Bunu söyleme şeklindeki savunmasız bir şey dudağımı çiğnememe ve başımı sallamama neden oluyor. Son sürgünün kilidini açar açmaz, kapıyı iterek yanından geçiyor ve yanımdaki kanepeye çöküyor. Buz mavisi gözleri incinmiş ve endişeli görünüyor. Kalbimin çırpınmasına neden oluyor. Aptal kalp. Sıcak eli benimkini sarıyor ve sıkıyor.

"Her şey yolunda mı?" Sesi boğuk ve çığ. "Evet."

"Ne oldu?"

Gwen anahtarlarını çantasına geri atar. "Bir iletişimsizlik."

Gray kaşlarını çatıyor ama konuyu daha fazla uzatmıyor. "Seninle kalmamı ister misin?"

"İyi olacağım. Sadece uzun bir gün geçirdim. Gerçekten. Siz ikiniz gitmelisiniz. Minnettarım..." Bu yoğun çifti nasıl adlandıracağımı bilemediğim için oyalanıyorum.

"Gerçek dünyada buna arkadaşlık diyorlar. Arkadaş olduğumuza sevindim," diye cıvıldıyor Gwen, kardeşinin bugün erken saatlerde dostluk ilan ederken takındığı boktan sırtışın aynısını takınarak.

Gözlerim Gray'inkilere kayıyor ve o da bana sırtıyor. "Biz gidiyoruz ama erkenden yatağa gir."

"Demek sadece bana patronluk ," diyor Gwen onun arkasından.

Onu tersliyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Üzerimde gezinmeleri hoşuma gidiyor. Duygularımı değerlendirmeleri. Birinin odak noktası olmak güzel.

"Yarın seni arayıp kontrol edeceğim," diyor sonunda. Sesindeki isteksizliği duyabiliyorum ama yine de ayağa kalkıyor.

Gwen bana doğru yürüdü ve sarıldı. "Yakında konuşuruz, *dostum*." Gülümsemesi genişliyor. "Kardeşimden numaranı alacağım."

Grayson onun saçlarını karıştırıyor ve sonra kapıya doğru ilerleyene kadar onu dürtmeye devam ediyor. Artık onun karısı olduğu için çıldırmadığıma göre, aslında sevimli bir çift kardeşler.

"O bir sapık," dedi bana. "Onu engelleme gerekecek." Koluna bir yumruk atıyor ama bana gülümseyerek .

"Kapıyı kilitlemeyi unutma, Vi."

Onlara el sallıyorum ve kapıya kadar takip ediyorum. Grayson bana uzun ve delici bir bakış attıktan sonra "hoşça kal" deyip kız kardeşinin peşinden gidiyor.

Bir günde iki arkadaş.

yapmak sadece yedi yıl sürdü.

TEN

Grayson

Uyku korkaklar içindir. En azından gözümü kırpmadan geçirdiğim ikinci gecede kendime böyle söylüyorum. Gwen'in eve sağ salım vardığından emin olduktan ve birlikte bir film izledikten sonra Violet'i tekrar görmek için evden çıktım. Onu bu akşam erken saatlerde bıraktığımda sarsılmış ve hafif sarhoştı. Gitmek için her şeyimi verdim ama gitmemin tek nedeni geri dönmemin sadece birkaç saat süreceğini bilmemdi.

Tıklayın.

Düğmeyi çeviriyorum ve üç kilidi de açtıktan sonra kapıyı içeri doğru itiyorum. Daire karanlık ve sessiz. İçeri girerken kapıyı mümkün olduğunca sessizce kapattığımdan emin oluyorum. Bir an için sırtımı kapıya dayayarak hareketsiz kalıyorum. Sabırlıyım. Saniyeleri sayıyorum. Sonra dakikaları. Ve sonunda, devam etmek için kendimi rahat hissetmeden önce bir saate dönüşüyor. Ayakkabılarımı çıkarıp evin içinde ilerliyorum. Dün gece ve bugün erken saatlerde onun hakkında çok şey öğrendim. Bu gece daha fazlasını öğrenmeye niyetliyim. Eğer bir şey bulamazsam, onu tekrar uyurken görmeye degecek.

Yatak odasının kapısı aralık ve oda karanlık. Ona bakmak için ışığı yakmak istiyorum ama yumuşak nefes alış verişinden önceki geceki gibi ağır bir uykuda olduğunu sanmıyorum. Yavaş ve sessiz hareketlerle, ay ışığı pencereden yatağına vurana kadar perdeyi çekeştiriyorum. Geçen seferki gibi çıplak değil de tişörtle uyuduğunu görünce hayal kırıklığına uğruyorum.

Bunu düzeltmem gerekecek.

Odada sinsice dolaşarak yatağının yanına geldim. Uyurken ay ışığında melek gibi görünüyor. Çok narin ve mükemmel. Porselen bir bebek gibi kırılgan. Birinin onu kıracağı düşüncesi içimde öfke kabarmasına neden oluyor. Daha önce Gwen'e ne konuştuklarını sorduğumda dudaklarını büzmüştü. Döngünün dışında bırakılmaktan duyduğum rahatsızlığa rağmen, Violet'imın Gwen'den bir yoldaşlık duygusu çıkarabildiği için gurur duymaktan kendimi alamadım. Kız kardeşimin hiç arkadaşı yok. Sorunları arkadaş edinmesini ya da arkadaşlarını elinde tutmasını zorlaştırıyor. Erkek arkadaşı yok. Kız kardeşim bırakın başkalarını, kendine bile bakamıyor, bu yüzden bana çok güveniyor. Bu arzuya sahip gibi görünmesi

Violet'e göz kulak olmak, hatta bir sırrı korumak bile Gwen için çok önemliydi.

Belki Violet'in temizliği Gwen'e de geçirdi.

Violet'in Gwen'in pisliğini karıştırdığı düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Gwen anneme çok benziyor. Akli başında ve kayıp arasındaki o sınırdı sallanıyor. Bu beni korkutuyor. Onu kendime bağlamaya çalışıyorum, böylece düşerse onu geri çekebiliyorum. Zaman zaman bunu yapıyorum. Ama beni en çok endişelendiren şey aramızdaki bağın yeterince güçlü olmaması. Bir gün düşecek ve aramızdaki bağ kopacak. Kız kardeşim de annemiz gibi yok olacak.

Yatağın kenarına oturuyorum ve gözlerini görebilmek için Violet'in saçlarını alnından çekiyorum. Gözleri kapalı ve ağzı ayırık. Mışıl mışıl uyuyor. Gülümseyerek battaniyeleri sıyrıyorum ve onun mükemmel formuna bakıyorum. Geceyi bu görüntüye bakarak geçirirken kimin uykuya ihtiyacı var ki? Tişörtünü yavaşça, belli belirsiz çekmeye başlıyorum. O uyurken hissedilmeyecek küçük hareketler. Dikkatlice kollarını tişörtünün deliklerinden geçiriyorum ve sonunda tişörtü tamamen çıkarıyorum. Memeleri ay ışığında kesinlikle harikulade görünüyor. İç çekerek gömleğini sepete taşıyor ve içine atıyorum. Sonra ona doğru geri dönüyorum. Şu anda giydiği tek şey soluk pembe külotu. Onların da gitmesini istiyorum.

Parmaklarım kumaşı çekiştiriyor ve yumuşak kumaşı yavaşça kalçalarından aşağı kaydırabiliyorum. Dizlerini geçtikten sonra yumuşak bir iç çekiş yapıyor. Kalbim göğsümde sıkışırken çabalarım ara veriyorum. Eğer beni onu soyarken bu şekilde bulursa, işler çok hızlı bir şekilde kötüye gidebilir. Yine de nefesi düzeliyor ve külotunu kaydırarak çıkarmaya başlıyorum. İç çamaşırından vazgeçmek yerine, onu bir hatıra olarak saklıyorum. Kumaşı içime çekiyorum, cebime koymadan önce onun eşsiz kokusuyla ağzım sulanıyor.

Aletim pantolonumun içinde sertleşiyor ama onun hayatına daha fazla girmeye karar verdiğim için bunu görmezden geliyorum. Telefonunu şarj aletinden alıp mutfığa götürüyorum. Karanlıkta, tezgahın üzerinde bir kase meyve bulana kadar etrafı karıştırıyorum. Bir bar taburesine yerleşiyorum ve telefonunu karıştırırken portakalı soymaya başlıyorum. Kayıtlı hiç fotoğrafı yok, bunu garip buluyorum. Ama silinmişler klasörünü karıştırdığımda çektiği birkaç selfie buluyorum. Gülümsediğinde çok güzel oluyor. Ayrıca okyanusun bazı ekran görüntülerini de buluyorum. Hatta bir kadının Facebook sayfasının ekran görüntüsü bile var ve bu kadını annesi olarak görüyorum. Onun telefonundan tüm resimleri kendi telefonuma mesaj atıyorum. Tabii ki telefonum cebimden çıkmıyor çünkü küçük keşif görevimden önce kapatmıştım. Fotoğrafları onun telefonundan bana gönderdiğine dair izleri siliyorum.

Portakalımı soymayı bitirdiğimde, telefonunu karıştırırken dilimleri acele etmeden yiyorum.

Mesajları basit. Rehberinde ofis numaramla birlikte ben de varım. Sean Slante denen da var. Bütün arkadaşlarının nerede olduğundan emin değilim.

ama telefonunda yoklar. Sean'la olan mesajlarını açıp, konuştukları her şeyi okudum. Görünüşe göre dün gece için çok özür diliyor. Orosu çocuğu özür dilemeli. Ondan yararlanmış. Sonunda ona çok kibar bir şekilde cevap vermiş ve onunla daha sonra konuşacağını söylemiş. O da başka bir flört saçmalığıyla karşılık verdi. Ve benim kız hiç cevap vermedi. Gülümsüyorum ve her zamanki gibi yabancı hissetmiyorum.

Onun telefonundan, meseleyi kendi ellerime almaya ve onun gibi davranmaya karar verdim.

Violet: Yaptığın şey çok .

Bunu okuyup altına sıçacağını bilmek beni tatmin ediyor. Geç oldu ama görünüşe göre uyanık çünkü cevap veriyor.

Sean: Yine mi sarhoşsun?

Ses tonu kanımı kaynatıyor. Sanki Violet'in her zaman sarhoş olduğunu varsayıyor. Violet'i iyi tanımıyorum ama bunu sık sık yapmadığını anlayacak kadar sezgilerim var. Hayatı sık sık kontrolden çıkamayacak kadar düzenli.

Violet: Aklım başımda. Senin için çalışırken, bu tür şeylerin düzenli bir olay olmayacağını nereden bileceğim? Kendimden geçmişim ve o iyi adam beni kurtarmasaydı, muhtemelen beni o takside becerecektin.

Tepkisi anında oldu.

Sean: Whoa. Sakin ol, Letty. İkimiz de biraz sarhoş olduk ama isteyeceğim son şey senden faydalanacağımı Ben Maxwell'deki adamlar gibi değilim. Bunu biliyorsun.

Son portakal dilimini ağzıma atarken kaskatı kesilip parlayan ekrana dik dik bakıyorum.

Violet: Ne demek istiyorsun?

O yazarken ben de portakal kabuklarını toplayıp çöp kutusunun dibine saklıyorum.

Sean: Dün gece senin isteğin dışında sana nasıl dokunduklarından bahsetmiştin. Çok içmiş olabilirim ama ne dediğini unutmadım. Ve dün gece, sana dokunmamı istedin. Bu hiç profesyonelce değildi ve özür dilerim. Yanlış bir başlangıç yapmamızı istemiyorum.

Kanım kaynıyor ve acımasız ölümcül tutuşumla neredeyse ekranı kırıyordum. Maxwell'de onun isteği dışında ona kim dokunuyordu? Öfkeden kuduruyorum ama onu bastırmaya çalışıyorum. Pazartesi günü bu işi çözeceğim. Her kim benim kızımı sikebileceğini düşünüyorsa bunu ödeyecek.

Violet: Lütfen bundan sonrasını profesyonelce halledin.

Elbette. Özür dilerim.

Artık cevap vermeyeceğinden emin olduğumda, telefonunu cebe atmadan önce bu geceki tüm yazışmaları siliyorum. Ellerimi lavaboda hızlıca duruladıktan sonra onu kontrol etmek için geri dönüyorum. Hâlâ mışıl mışıl uyuyor ama bu sefer ait olduğu gibi çıplak. Sikim onun için ağrıyor. İçinde

ay ışığı, mükemmel yuvarlak göğüsleri sergileniyor. Onu işaretlemek ve benim olan her şeyle lekelemek istiyorum. Bu tür düşünceler sikime yardımcı olmuyor.

Violet'ten önce, ne zaman sevişme ihtiyacı hissetsem, arkadaşım Elisha'yı arardım. Bana gelir ve onu istediğim gibi kullanmama izin verirdi. Sonra, çantasını geldiğinden biraz daha ağır bir şekilde bırakıp giderdi.

Ama şimdi...

Violet dışında herhangi bir kadının içinde olma düşüncesi iğrenç. Violet benim ve benim olmaya devam edecek. Elimden gelen her şekilde onu benim yapacağım. Sikim bu kadar acı verici bir şekilde zonklarken huzur içinde uyuyabilmemin hiçbir yolu yok. Kemerimi ve pantolonumu ayak bileklerime doğru kaydırmadan önce dikkatlice çözüyorum. Ayağımla yatağın altına tekmeliyorum. Kazağımyı sıyrıyorum ve onu da pantolonuma katıyorum. Boxerım ve çoraplarımdan başka bir şey giymeden onun yanında durduğumda, iç çamaşırlarımın içinden kendimi okşuyorum.

Tanrım, onu istiyorum.

Boxerımı kalçalarımdan aşağı itiyorum, böylece ağır ereksiyonum dışarı çıkıyor. Elime aldığımda sıcak ve nabız gibi atıyor. Onun her bir deliğine girmek için can atıyorum. Ondan zevk ve acı almak için. Onun her parçasına sahip olmak istiyorum.

Horozumu hararetle yumruklarken, homurdanmalarımı bastırmaya çalışıyorum. Her çekişte serbest kalmaya daha da yaklaşıyorum. Onun için duyduğum arzu, kafatasımdan ayak parmaklarıma kadar her sinir ucumu yakıyor. Tüm kremsi etini görebilmek için çarşafı ondan uzaklaştırıyorum. Tatlı amcığı yenecek kadar güzel görünüyor. Bu düşünce beni uçuruma sürüklüyor ve ateşimi karnının alt kısmına fişkırtıyorum. Son orgazmım sikimin ucundan yatağın kenarına damlarken inliyorum. Doymuş bir gülümsemeyle, parmak uçlarımyı vücudundaki serbest bırakma işlemimde gezdiriyorum. Tohumumu gergin karnı boyunca göğüslerinin kıvrımlarına doğru sürüklüyorum. Meme uçlarının her yerine sürüyorum ve tepki olarak sertleştiklerinde aletim heyecanla sarsılıyor. Islak parmaklarımyla amına dokunma dürtüsüne teslim oluyorum. Dölle kaplı parmağımyı dikişı boyunca kayarak klitorisini okşadığı anda küçük bir inilti duyunca tatmin oluyorum. Dün gece kendi parmakları vardı. Bu gece bana sahip. Her zaman bana sahip olacak.

Vücudu uykusunda kıvranıyor. Bacaklarını ayırmak ve adımı haykırana kadar o mükemmel memesini emmek için can atıyorum. Ama nefes alıp vermesi yavaşladı ve uyanmasını istemiyorum. İsteksizce parmağımyı çekiyorum ve sadece ona bakıyorum. Sikim sarktı ama ıslak memelerine bakmaya devam edersem tekrar boşalacağımı biliyorum. Yumuşak bir iç çekişle, harcanan tohumumu temizlemek için çarşafı kullanıyorum. Sonunda benden bir esneme kaçıyor. Küçük bir şekerleme yapmaya karar verdim. Nefes alış verişı tekrar düzene girdi, ben de yatağın diğer tarafına doğru yürüdüm. Yavaşça yanındaki örtünün içine kayıyorum.

Sıcak ve çok lezzetli kokuyor. Ona tamamen bağımlıym. Sikim onun pürüzsüz tarafına sürtündüğünde yalpalıyor. Açgözlülüğüme engel olamıyorum

Parmaklarını. Onun her yerine dokunmak istiyorlar. Sivri meme ucunun etrafında yumuşak daireler çizmekle yetiniyorum. Aldığı her nefeste burun deliklerim açılıyor. Onu içime çekmek ve asla bırakmamak istiyorum.

Tatlı Violet... Sean gibi erkekler ya da ofiste sana bulaşan her kimse onun için asla endişelenmene gerek kalmayacak, çünkü ben her zaman seninle ilgileneceğim. Kendimi derinin altına öyle bir gömeceğim ki, beni kesip atmaya ölürsün.

Uyku beni benden alıyor ama şakağına bir öpücük kondurmadan önce değil. İyi geceler, güzelim.

Bir başlangıçla uyanıyorum. Şafak sökerken pencerelerden içeri bakıyorum ve bir esneme sesi çıkarıyorum. Violet'i çıplak bedenime sarılmış halde bulunca dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Hâlâ uyuyor ama bana bir can simidi gibi tutunuyor.

Yakında.

Yakında her gece böyle olacak ve o da bunu en az kadar isteyecek.

Onun yanından ayrılmak istemiyorum, ama bu şekilde uyanması yeni filizlenmekte olan ilişkimiz için kötü olur. Bir azizin sabrıyla onun elinden kurtulup yataktan kalkıyorum. Sırtı bana dönük bir şekilde yan yattı. Tam kıyafetlerimi almak için odanın diğer tarafına geçmek üzereydim ki alarmı çalmaya başladı.

Kapatmak için öne eğildiğinde donup kalıyorum. Orada öylece durmuş, çıtırçıplak ona bakıyordum ki, yataktan kalkıp banyoya doğru topallayarak ilerledi. Çabucak karnımın üstüne düşüp yatağın altına kayıyorum. Banyoda işediğini duyabiliyordum. Tuvalette çömeldiğini hayal etmek bile beni zorluyor. Eminim saçları dağınıktır ve yüzü uykudan buruşmuştur. Bir gün, o işerken ağzını sikeceğim. Tuvaletin sifonu çekildiğinde ve lavabonun sesini duyduğumda lanet bir aptal gibi sırtıyorum. Ama gözüme bir şey çarpıyor. Boxerım yatağının yanında yerde duruyordu.

Panik göğsümü ele geçiriyor ve kenara doğru kayıyorum. O banyodan çıkarken ben de boxer'ı kaptığım gibi yatağın altına çekiyorum.

"Oh, Tanrım," diye inliyor. "Bu saçmalık için çok erken."

Sırt üstü dönüyorum ve o yatağa geri yerleşirken yaylar gıcırdayınca şükrediyorum. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve keşke sussa da onu daha iyi duyabilsem diyorum. Kıpırdanıyor ve kıvranıyor.

"Gri," diye mırıldanıyor. "Bana ne yaptın?"

Donup kalıyorum ve kendi kendine konuştuğunu anlamam bir an alıyor. Sonra başucundaki çekmecenin açıldığını duyuyorum. Odayı bir vızıltı sesi doldurduğunda, sırtarak yatağa bakıyorum. Mastürbasyon yapıyor... beni düşünerek. Bu düşünce beni sevindiriyor. Yakında, gerek kalmayacak. Ona hiç bilmediği her orgazmı yaşatacağım.

aranıyor.

"Mmmm," diye sızlanıyor.

Altımda kıvranan çıplak bedenini hayal ederken artık kaya gibi sertleşmiş sikimi okşuyorum. Kokusu bana yapışıyor, bu da görüntüyü daha da güzelleştiriyor.

"Seni içimde istiyorum." Vibratörün ayarı artıyor ve tüm yatak sarsılıyor gibi görünüyor. "Bahse girerim bundan daha büyüktür." Kendi kendine konuşuyor olsa da, benimle konuşuyormuş gibi yapıyorum. Sikimi daha sert ve daha hızlı okşuyorum ama yine de çok gürültü yapmamaya dikkat ediyorum. Açılan bir kapağın sesi beni bir iniltiden alıkoyuyor. O çekmeceyi karıştırmıştım. Birkaç vibratörü ve bir şişe kayganlaştırıcısı olduğunu biliyorum. Tatlı Violet'im haklıydı, o çekmecede sahip olduğu her şeyden çok daha büyüğüm.

"Oh, Tanrım, evet," diye boğuluyor. Höpürdeten bir ses, oyuncaklarından biriyle kendini becerdiğini gösteriyor. O lanet şeyi kıskanıyorum ve keşke onun yerine benim aletim olsaydı diyorum. Ama adımı tekrar söylediğinde kıskanç sönüyor. Nefes alışları ağırlaşıyor ve . Her inlediğinde, onunla birlikte inleyeceğime ve kendimi ele vereceğime yemin ediyorum. Sonunda, sert bir şekilde boşaldığında ikimizin de acısını dindiriyor. "Gray!"

Döllerim kaslı karnıma fişkirirken küçük bir homurtu duyuyorum. Hala inliyor ve yetersiz vibratöründen başka bir orgazm sağarken kıvranıyor, bu yüzden seslerimi fark etmiyor. Bir süre sonra hareketsiz kalıyor ve oda sessizleşiyor.

"Sevişmem lazım," diyor kıkırdayarak ve yataktan geri kayıyor.

Çok geçmeden duş çalışıyor ve içeride mırıldandığını duyabiliyorum.

Çabucak yatağın altından çıktım. Kıyafetlerimi giyiyorum ama sonra vibratörünü yataktan almak için bir dakikamı ayırıyorum. Hala onun sularıyla parlıyor. Kurt gibi sırtarak onu kapıyorum ve lastiği emiyorum. Hâlâ kayganlaştırıcı tadı var ama çoğunlukla onun tadı. Tadı çok lezzetli ve onun özünü doğrudan amından kendim dilleyene kadar sabırsızlanıyorum. Yapay penisi yatağa geri bırakmadan önce tüm tadını yalıyorum.

Onu bırakmak istemiyorum ama yapmam gerektiğini biliyorum. Sessiz adımlarla banyonun kapısını gizlice açıp içeri giriyorum. Tehlikeli bir oyun oynuyorum ama ona karşı kendimi tutamıyorum. Onu görmem gerekiyor. Duş perdesi ile duvar arasındaki aralıktan saçlarını yıkarken gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyorum. Göğüsleri sabunlu ve cehennem gibi sıcak görünüyor. Fark edilmeden sıvışmadan önce ona bakmak için kendime bir saniye daha izin veriyorum.

Hızlı bir taramayla, herhangi bir ipucu bırakmadığımdan emin olmak için kontrol ediyorum. Kapıya kadar geldim ve ayakkabılarımı giydim. Sonra dairesinden çıkıyorum. Pratik bir verimlilikle tüm kilitleri saniyeler içinde açtım.

Kızımın güvende olmasını istiyorum.

Bu dünyada, bu dairede onunla birlikte olmak için ölecek her türlü ucube var.

Şanslı ki onu koruyacak ben varım.

Onun dünyasında sadece bir ucubeye yer var.
Ve ben çok yer kaplıyorum.

ELEVEN

Violet

Her Pazar sabahı yaptığım gibi Pazar sabahı için alarmımı kurdum. Ben buna sıfırlanma günüm diyorum. Kendimi işte bir haftalık hüsrana maruz bırakmadan önce biraz sakinleşmeye çalıştığım gün. Normalde, yoga pantolonumu giyer ve Starbucks'ta birkaç saat vakit geçirip asla çıkamayacağım tatilleri planlamadan önce pilates yapmaya giderim.

Ama bugün.

Bugün farklı
hissediyorum. Ben
farklı hissediyorum.

Dün gece rüyamda Grayson Maxwell'i gördüm. Yakın olduğumuzu hayal ettim. Onun yatağımı ısıttığını düşündüm. Kendimi güvende hissettim. Çok uzun zamandır ilk kez bir erkeğe yakın olmaktan kesinlikle korkmuyordum. Bir gece önce onu gördüğümde burnumda hala kokusu varken uyanmışım ve ona mastürbasyon yapmışım. Bir kez olsun, boşalırken düşündüğüm Vaughn -o hasta piç- değildi. Belki de düşündüğüm kadar kırılmamışımdır.

Bu düşünce beni heyecanlandırıyor. Neredeyse bahse girecektim, eğer biraz çözülürsem, Gray ve ben çarşaplarda o lezzetli gürültüyü yapabiliriz. Ama ben onu çoktan arkadaş zonlamışım.

Bir kız, başka bir hayat olsaydı ve kendisi olmasaydı becermek isteyeceği günah kadar seksi patronunu hâlâ hayal edebilir.

"Affedersiniz," diyor sinirli bir kadın ve beni hayallerimden koparıyor. "Bu koltuk dolu mu?"

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, Pilates'i tamamen atladığımı ve uzun bir düşün ardından Starbucks'a gittiğimi unutmuştum ve duş başlığını başka bir ağrıyı hafifletmek için kullandım. Sürekli geliyorlar. Gerçekten.

"Oh, uh-" diye başlıyorum ama erkeksi bir ses araya
giriyor. "Koltuk dolu."

Bakışlarımı çeviriyorum ve kendimi Gray'in buz mavisi gözlerine bakarken buluyorum. Saçları yeni duş almış gibi ıslak ve göğsü sanki buraya kadar koşarak gelmiş gibi kabarıyor. O karşımdaki koltuğa çöktüğünde kadın paytak paytak uzaklaşıyor.

Kahvesini yudumlarken gülerek, "Seni burada görmek ne güzel," diyor.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Beni takip mi ediyorsun?"

Gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Keşke benim hikâyem de bu kadar göz alıcı olsaydı. Aslında yakın zamanda öğrendiğim şu markete giderken bu civardaydım. Önce bir kahve içeyim dedim. Karşılaştığım yakışıklıya inanamayacaksın."

Homurdanarak ona başımı sallıyorum. "Çok acımasısın. Gerçekten bu civarda mıydın?"

Bana utangaç bir sırıtış attı. "Öyleydim ama dürüst olmak gerekirse seni görmeye geliyordum. Dün gece üzgündün ve iyi olduğundan emin olmak istedim." Yanakları hafifçe pembeleşti. Bu çocuksu jest beni eritti.

Görünüşünü incelerken alt dudağımı çiğniyorum. Biraz dağınıktı. Beni görmeye gelmek için acelesi olup olmadığını merak ediyorum. Bu düşünce sıcak bir düşünce. Nasıl oluyor da bu adam Cuma günü soğuk ve kendi dünyasındayken Pazar günü birlikte vakit geçirmekten çekinmediğim biri oluyor? "Ben iyiyim. Beni kontrol etmen çok hoş. Yine de," diyorum başımı hafifçe sallayarak. "Cuma günü istifamı verdiğim hiyardan çok farklısın."

Gülümsemesi odadaki sıcaklığı artırmış gibi hissettiriyor. "Diyelim ki biri benim kusurlarıma dikkat çekti. Şimdi ona tam bir pislik olmadığımı fark ettirmek için elimden geleni yapıyorum."

Bu yoğun Pazar sabahında etrafımız bir sürü insanla çevrili olsa da, sanki hepimiz yalnızmışız gibi hissediyorum. Kendi küçük dünyamızda kaybolmuşuz gibi.

"Bu arkadaş edinme meselesi çok tuhaf," diye itiraf ediyorum kıkırdayarak.

Uzun bacağı masanın altında benimkine sürtünüyor ve bir elektrik kıvılcımı içime doğru yol alıyor. Zevkten titrememeye çalışıyorum.

Arkadaşlar.

Biz sadece arkadaşız.

"Seni tanımak istiyorum Violet," diye mırıldanıyor, eli masanın üzerinde benimkini cesurca kaplıyor. Sertleşiyorum ama sonra eklediğinde rahatlıyorum. "Arkadaş olarak."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Tamam. Sanırım bunda bir sakınca görmüyorum." "Çarşamba günü benimle tatil köyüne gel," diye mırıldanıyor ve

Daha da yaklaştı, bacağı bir kez daha benimkine sürtündü.

Dün gece gördüğüm rüyaları hatırladıkça yanaklarım kıpkırmızı oluyor. Bana dokunduğu ve sarıldığı rüyalar. Çıplak olduğumuz ve birbirimize dolandığımız rüyalar. "Ben, uh..."

Kıkırdıyor. "Aşağı kız. Meslektaş olarak demek istedim. Bay Collins'ten satın aldığım mülke gitmem gerekiyordu. Halletmem gereken bazı iş meseleleri var. Çalışkan asistanımın yardımına ihtiyacım olacak."

Utançtan içim içime sığmıyor. Tabii ki mülke bakmak istiyor. Beni romantik bir hafta sonu için götürmek istediğini sanmıştım. Tanrım, onun yanındayken tam bir korkağım. Eğer bu kadar iyi olmasaydı-

ben olsam dilimi tutmazdım. Bu arkadaş meselesi biraz pratik gerektirecek. Tahmin ediyorum ki çoğu arkadaş diğerinden benim ondan etkilendiğim kadar etkilenmiyordur.

"Evet, gideceğim. Ne demek istediğini anladım," diyorum ona kararlılıkla, yanaklarımda ve boğazımda hâlâ devam eden yakıcı sığağa rağmen.

Bana çarpık bir sırıtış fırlattı. "gel. Gitmek için kahveni al."

Soğuk çiseleyen yağmurda dışarı çıktığımızda, bir şemsiye açıyor ve üzerimizde tutuyor. Küçük olduğu için ıslanmamak için onun yanına yaslanmak zorunda kalıyorum. Birlikte kalabalık kaldırımda yürümeye başlıyoruz.

"Gwen ve ben Pazar geceleri futbol izleriz. Yemek yapmayı seviyor. Bütün bu parmak yemeklerini yapmak için saatler harcıyor, her ne kadar onları tek kişi biz olsak da," diyor kıkırdayarak. "Bu akşam bize gelmeli ve maçı izlemelisin. Arkadaş olarak tabii ki."

İçimden ona hayır demek geliyor ama sonra burada yeni şeyler denemeye çalıştığımı hatırlıyorum. Arkadaşlık bunlardan biri. Ve Gwen'i biraz daha yakından tanımayı denemek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Ne getirmeliyim?"

Beni beyaz Range Rover'ına götürüyor. "Kendin. Tek istediğim bu." Bunu söylerkenki boğuk sesiyle kaşlarımı çatıyorum.

"Gri..."

Arabanın kapısını açarak gülüyor. "Her şeye bu kadar anlam yüklemeyi bırak. İkimiz de seni orada istiyoruz." Tıpkı onun gibi kokan aracına biniyorum ve şu anda ne yaptığımı düşünüyorum. Bu pazar planımın bir parçası değildi.

"Nereye gidiyoruz?" Sürücü koltuğuna geçtiğinde soruyorum.

Yolda hızla ilerlerken omuz silkiyor. "Biraz alışveriş yapmam lazım. Alışveriş merkezine hızlı bir ziyaret için hazır mısın?"

Şu anda evimin aksi yönüne gittiğimizi düşünürsek, yardım edemem ama aynı fikirdeyim. Beni eve götürmesi için onu geri döndürmek kabalık olurdu. "Evet, alışveriş merkezi kulağa eğlenceli geliyor."

Arabasındaki koltuk ısıtıcıları beni her zamanki gibi rahatlatıyor. Geçen manzaraların, çalan müziğin ve aramızdaki rahat sessizliğin tadını çıkarıyorum. O kadar ki, Vaughn'un biz sevişirken çaldığı bir şarkı radyoda çalmaya başlayınca kadar kemiklerime buz girdiğini hissediyorum. Şu ana kadar Gray'le birlikteyken onu ne kadar az düşündüğümü fark etmemiştim.

"Değiştirebilir misin?" Sesim soluğum kesilmiş halde soruyorum.

Gözlerim kapanıyor ve Vaughn'un beni yatağa ağırlığını neredeyse hissedebiliyorum. Aleti bana yerleşene kadar dizini kalçalarımın arasına sıkıştırışını. Beni nasıl tuttuğunu ve ilk başta beni nasıl yavaşça becerdiğini. Bana sert davranana kadar nazik dokunuşunda kaybolurdum. Bana vurana, beni bayıltana ya da aynı derecede acımasız bir şey yapana kadar.

"Violet, bebeğim, şu anda ödümü koparıyorsun," diye homurdanıyor bir ses.

Gözlerimi açtığımda Gray'in kırmızı ışıktaki bana ters ters baktığını görüyorum. Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırırken elim titriyor. Bakışlarına karşılık vermeden, "Yok bir şey. Sadece hayal kuruyordum."

Şarkı çoktan değişmiş ve ışık yeşile dönmüştür. Bu kez arabanın içindeki sessizlik yoğun ve ağır. Az önce olanlar hakkında kara kara düşündüğünü hissedebiliyorum. Karnıma bir ağırlık saplanıyor.

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun," diyor huysuzca. "Arkadaşlar böyle yapar." Bu konuda değil.

Bu konuda kimseyle konuşamıyorum.

Parmaklarımı kucağımda çevirirken "Belki bir gün," diye yalan söylüyorum.

Uzanıyor ve ellerimi çok daha büyük olan eliyle kapatıyor. Serçe parmağı masumca yoga pantolonumun üzerinden klitorisime değiyor ve sarsılmama neden oluyor. Ona gizlice bir bakış attım. Dikkati önünde, yolda rahatça manevra yaparken çenesi sıkılıyor. Meme uçları sertleşiyor ve külotumun artık nemli olduğunu biliyorum.

Neyim var benim? Ben bir sapığım.

Beni rahatlatmaya çalışıyor ve tek odaklanabildiğim şey serçe parmağının cinsel organımın dikişine nasıl dayandığı. Nefesim ağırlaşıyor. Umutsuzca sakinleştirmeye çalışıyorum. Başparmağı elimin arkasını rahatlatıcı bir şekilde ovuyor. Keşke tüm hareketi yapan diğer parmağı olsaydı.

Alışveriş merkezinin otoparkına girdiğimizde bana "Sandalye seçmek için yardıma ihtiyacım var" dedi. "Burada şu ergonomik ofis mağazalarından biri var. Hiç gittin mi?"

Başımı sallıyorum çünkü parmağı amımın üzerindeyken kelimeleri yönetemiyorum. Ellerimi sıkıyor, bu da parmağının masumca tekrar bana sürtündüğü yerden doğrudan içime bir heyecan fırlatıyor.

Boş bir park yerini göstererek, "Şurada bir yer var," diyorum. Diğer elimi onunkinin altından çekip parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Elini çekmek yerine tekrar kalçama yerleştiriyor. O yaramaz serçe parmağı sanki oraya aitmiş gibi tam üzerime oturuyor.

Arabayı park yerine çekti ve park etmek için elini çekti. Uzun süredir tuttuğum nefesimi bıraktım. Bana bakarken dolgun dudakları orantısız bir sırtıyla kıvrılıyor. Tüm bedenim onunla bağlantılı gibi görünen bir elektrikle uğulduyor.

"Hazır mısın?"

Arabadan fırladım ve alışveriş merkezine doğru yürüdüm. Çok geçmeden bana yetişiyor ve avucunu belime koyuyor. Yağmur durdu ama kötü hava gün boyunca devam edecek gibi görünüyor.

"Kıçın o pantolonun içinde güzel görünüyor, küçük," diyor sırtarak.

Öfkelendim ve ona ters ters baktım. "Patron. Sınırlar."

Homurdanıyor ve kıcıma bir şaplak atıyor. "Arkadaşlar böyle şeyler söyleyebilir."

Arkadaşların bu kadar alıngan olmadığına eminim ama ben ne bilirim ki. Bildiğim tek şey, bunun kafamı karıştırdığı. Gray bana sürekli şakacı bir şekilde dokunamayacak kadar ateşli. Günün birinde beni o kadar heyecanlandıracak ki ona saldıracağım.

Sonraki bir saati ofis koltuklarını deneyerek geçirdik. Yeni bir taneye ihtiyacı olduğunu söylüyor ve hangisinin en rahat olduğunu söylemem için hepsini denememde ısrar ediyor. Birinde gereğinden biraz daha uzun oturup gözlerimi kapattığımda parmaklarını şıklatıyor.

"Bunu istiyorum," diyor satış görevlisine.

Kaslı kollarını sağlam göğsünün üzerinde kavuşturmuş beni izlediğini görmek için dikkatimi ona çeviriyorum. Bugün iyi görünüyor. Hiç şaşırmadım. Her gün iyi görünüyor. Ama şimdi bana odaklandığı için özellikle yakışıklı görünüyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor gibi. Bakışlarının beni her yerde takip etmesi bana Vaughn'u hatırlatıyor. Ama Vaughn'la kendimi hep kapana kısılmış bir fare gibi hissetmişim ve o da beni yemek üzere olan bir kediymiş.

Gray sanki her çilimi ve yüz ifademi ezberlemeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

Arkadaşlıktan çok daha fazlasını vaat eden bir açlıkla beni izliyor.

"Orada kal," dedi bana. "Gidip bunun parasını ödeyeceğim."

O ortadan kaybolduğunda, zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. İlişkimizin başlarında Vaughn'la alışveriş yaptığımızı hatırlıyorum. Daha yeni sahiplenmeye başladığı zamanlardı. O zamanlar bunun seksi olduğunu düşünmüştüm.

"Şunu bir dene," diyor kurt gibi sırıtarak. Bir kulübe gitmek için uygun olan dar bir elbise tutuyor.

Kaşlarımı çatıyorum çünkü beni daha fazla kot pantolon almaya götüreceğine söz vermişti. Annemin kıt kanaat geçinebilmemiz için para biriktirdiği bir evde büyüdükten sonra, parası olan ve senin için savurganlık yapmak isteyen bir erkek arkadaşa sahip olmak güzel. Sorun şu ki, ihtiyacım olan şeyi ondan istemeyi hiç doğru bulmuyorum. Sadece istediğini almasına izin veriyorum.

Ve bugün, iki beden küçük kırmızı bir elbise istiyor.

Bana için için yanan bir sırıtış fırlatıyor ve ben de kumaşı parmaklarından çekiştiriyorum. Dudaklarımda çatık kaşlarla soyunma odasına doğru yürüyorum. Bazen Vaughn bir erkek arkadaşa aradığım her şey oluyor.

Diğer zamanlarda, gergin.

Çok yoğun.

Her geçen gün, benden hoşlanması takıntı sınırında bir şeye dönüşüyor. Ve bana baktığı için diğer erkeklere ters ters bakmasını seksi bulsam da, bunun için bana saldırmamasını her zaman seksi bulmuyorum.

"Seninle geliyorum," diye homurdanıyor arkamdan, elbisemin içinden kıcımlı kavrarken.

Titriyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Gri gözleri çelik gibi sert ve o mükemmel çenesi taş gibi. Soyunma odasını iterek geçiyorum ve elbiseyi kancaya asıyorum. Kاپıyı arkasından kilitliyor ve tek sandalyeye oturuyor.

Vaughn çıktığım tüm erkeklerden daha seksi. Çok fazla çıktığımdan değil. O kesinlikle benim ligimin dışında. Ben basit, sade ve oldukça masum biriyim. Vaughn basit olmaktan çok uzak. Karmaşık, katmanlı ve kurnaz. Ve masumiyeti akşam yemeğinde yiyor.

Bakışlarım, tişörtünün gergin beyaz kumaşının arkasında zar zor gizlenen yontulmuş göğsüne düşüyor. Kalbinin hemen üzerindeki tişörtün arkasında, ortasında benim adımın yazılı olduğu siyah bir kalbin anatomik olarak doğru dövmesinin saklı olduğunu biliyorum.

Çıkmaya başladıktan sadece üç hafta sonra bana dövmesini gösterdiğinde dehşete düşmüştüm. Annem dövmeye her zaman karşıydı. Cildinizde asla kalıcı bir iz bırakmamanız gerektiği konusunda öğütler alarak büyüdüm. Özellikle de birinin ismiyle. Vaughn'un teninde sonsuza dek 'Letty' yazdığını bilseydi, kalp krizi geçirirdi.

Gözlerimi kırmızı elbiseye dikiyorum ve ona sırtımı dönüyorum. Aynada kısık gözlerle beni izliyor. Ona odaklanmamaya çalışıyorum ama boğazımda umutsuzca makyajla kapatmaya çalıştığım koyu morluk dikkatimi dağıtıyor. İşte böyle zamanlarda onunla olan iki aylık ilişkimden pişmanlık duymaya başlıyorum. Bana bir şeyler almasını ve vücuduma hiç bilmediği zevkleri göstermesini ne kadar sevsem de, kendimi kapana kısılmış gibi hissetmekten alamıyorum.

Tanrı aşkına, üzerinde benim adım yazıyor.

"Bebeğim," diye homurdanıyor. "Bütün gün bekleyemeyiz. Daha sonra halletmem gereken işlerim var."

Kotumu ve gömleğimi çıkarmaya başlarken aynada ona gözlerime ulaşmayan hızlı bir gülümseme gösteriyorum. İş derken, uyuşturucudan bahsediyor. Sert şeyler sattığını biliyorum. Bu işlerden uzak durmaya çalıştım ama zaman zaman benim önümde anlaşmalar yaptığı oldu.

Kırmızı kumaşı vücuduma doğru çekip yerleştiriyorum. Askılı bir elbise ve vücudumun her kıvrımına oturuyor. Kevase gibi görünüyorum. Bunu ona söylemek için dudağım kıvrılıyor, ama sonra arkamdan bana doğru yaklaşıyor. Göğüslerimi avuçlarken ereksiyonu sırtıma saplanıyor. Gözlerimiz aynada buluşuyor ve onun için için yanan gözleri beni zayıflatıyor.

"Çok seksi görünüyorsun," diye övüyor.

"Biraz dar," diye nefes alıyorum.

O sırtıyor ve ben gevşiyorum. Ama bu, diğer erkeklerin beni bu şekilde görmesinden endişelenmeye başlayana kadar. Bana bakmalarından nefret ediyor, bu yüzden makyajımla ya da güzel kıyafetlerimle çok fazla oynamıyorum. Vaughn sade ve sıkıcı olduğumda güzel olduğumu düşünüyor. Diğer erkekler için kendimi süslememe gerek yok.

Avuç içleri kalçalarımın dış yanlarından yukarı doğru kayıyor ve elbiseyi kalçalarımın doğru itiyor. Külotumu indirmeye başladığında gergin bir kahkaha atıyorum.

"Burada olmaz Vaughn," diye tıslıyorum, utançtan boğazım düğümleniyor.

Gözleri aynada sertleşiyor. Kumaşın üzerinden mememi çimdikliyor ve acı içinde inlememe neden oluyor. Gözlerim yaşlarla doluyor. Zaman zaman bana sert davranıyor ama bu genellikle acımı öpmesiyle ve çok tatlı davranmasıyla son buluyor. Saçımdan bir avuç tutuyor ve başımı geriye çekiyor. Sözünü söylerken sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor. "İşte."

Diğer eli külotumu kalçalarımın altına aşağı çekiyor. Beni öne doğru eğmeye başladığında ona karşı koyuyorum. Ya biri duyarsa ve bizi dışarı atarsa?

Çatlak!

Alnım aynaya çarpıyor ve bayılıyorum. Kendime geldiğimde beni arkamdan beceriyordu. Başımın büyük bir ağrı var ve girdiğinde ıslanmadığım için seksim acıyor. Titreyen ellerimle aynaya bastırıyorum ve yüzüme bakmak için itiyorum. Alnımın sol tarafından kaşımın üzerine doğru kan damlıyor. Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor. Yere yığılmaya başlıyorum ama Vaughn'un güçlü kolu beni ayakta tutuyor. Homurdanıyor ve son anda çekiliyor. Zevkle tıslarken döllerini elbiseye sıçırıyor.

Ona bakamıyorum.

Az önce yaptığı ... Bu

tecavüz, değil mi?

Erkek arkadaşım bana

tecavüz mü etti? Tekrar

soruyorum.

Boğazıma bir safra kaçıyor ve gözlerimden bir damla yaş süzülüyor. Kumaş yırtılma sesini duyduğumda hâlâ bitkin yüzüme bakıyordum. Elbiseyi bedenimden çekip çıkarırken parçalıyor. Dehşete düşerdim ama bunu düşünemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Beni döndürüyor, böylece onun soğuk gözlerine bakmak zorunda kalıyorum. Yaramdaki kanı silmek için kırmızı elbiseyi kullanırken hızla yumuşuyorlar. Gözyaşlarımı silmek için dilini kullanıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, sıcak nefesi yanağıma değiyor. Ayrılmış ağzıma yumuşak öpücükler bırakıyor. Öpücükleri tatlı ve özür dileyici ama ben uyuşmuş durumdayım. Bunu bana neden yapmaya devam ettiğini anlamıyorum.

"Ben... Ben... Neden?" Boğazımda düğümlenen bir hıçkırıyla soruyorum.

Alnını benimkine yaslıyor ve saçlarımı okşuyor. "Bazen seni o kadar çok seviyorum ki aklımı kaybediyorum. Zihnimi kaybediyorum."

Onun basit itirafı beni yumuşattı. Beni seviyor. Sevdiğini düşünmüştüm ama ilk kez bundan bahsetti.

"Vaughn..."

"Bebeğim," diye fısıldıyor bana sıkıca sarılırken. "Seni sevmeme izin ver. Her fırsatta karşı koyma."

Ona karşı sarkıyorum. Kalbim acıyor çünkü beni tek başına yok edebilecek kişi aynı zamanda beni düzeltecek kişi. Onun sevgi dolu kucağında sıcak ve güvendedim.

"Beni incittin," diye suçluyorum, daha fazla gözyaşı .

"Özür dilerim. Bunu biliyorsun." Elini kot pantolonunun cebine sokar ve bir hap çıkarır. "Al," diye cilvelendi. "Şunu al da rahatla."

Uyuşturucu kullanan biri değilim ama başım zonkluyor ve kalbim çok kötü ağrıyor. Ağzımı açıyorum ve buruk hapi kuru kuru yutuyorum.

Bana yardım ederken nazik davranıyor. Şu anda şefkatli olması neredeyse sert olması kadar kötü. Bizi bu karmaşaya sokan elbiseyle bir kez daha kalan kanı siliyor ve sonra yarayı kapatmak için saçımı gözümün önünden aşağı çekiyor.

"Çok güzel," diye övüyor. Kirlenmiş elbiseyi yere fırlatıyor ve bir daha ona bakmak zorunda kalmayacağım için şükrediyorum.

Dirseğimi sıkıca kavrayarak beni soyunma odasından dışarı çıkarıyor. O beni mağazanın içinde sürüklerken alışveriş yapan birkaç kadın bize bakıyor. Kırmızı elbiselerin olduğu rafların önünden geçmeye başlıyoruz ve safra kabarıyor. Tanrı'ya şükür onlara bir daha bakmak zorunda kalmayacağım. Ama sonra beni kasaya doğru çekestirmeden önce raftan bir tanesini çekestiriyor. Kasiyer elbiseyi alırken göz teması kurmuyor.

"Hoşuna gitmediğini sanıyordum," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarım bir kez daha tehdit ediyor.

Cüzdanını çıkarmak için dirseğimdeki ölümcül tutuşunu bırakıyor. "Ama bunu giydiğinde düpedüz sikilebilir görünüyorsun bebeğim," diyor geniş bir sırıtışla, bir saat önce olsa ihtiyaçtan çıldırırdım. Şimdi ise tek yaptığı beni ürpertmek.

"Teşekkür ," diye nefes alıyorum.

Kasiyer onaylamayan bir ses çıkarıyor ama bakışlarına karşılık vermiyorum. Karşılayamıyorum. Utanıyorum ve mahcup oluyorum. Annem bana bu şekilde davrandığını bilseydi, muhtemelen onu öldürürdü.

İlaç aç karnıma sistemimde etkisini göstermeye başlıyor ve oda dönüyor. Ayaklarımın üzerinde yalpaladığımda Vaughn kıkırdıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Sana sahibim, Letty. Her zaman yanımda ."

TWELVE

Grayson

Ödemeyi yaptıktan ve görevliye ofisimin adresini verdikten sonra Violet'i arıyorum. Dümdüz önüne bakarken gözleri perili. Omuzları dik ve teni solgun.

Ne oluyor lan?

Ona doğru yaklaştım ve tam önünde diz çöktüm. Güzel kahverengi gözleri kaybolmuş. O dolgun pembe dudakları kesinlikle öpülebilir, ama o bir bölgede. Bir anıya hapsolmuş. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Berbat bir şey.

Yüzünü avuçlarımla kavıyorum ve bana bakması için başını eğiyorum. "Violet, tatlım, sorun ne?"

Gözleri yaşlarla parlıyor ve boğazından çaresizlik dolu bir ses çıkıyor. Hiç düşünmeden önce yanağına, sonra burnuna bir öpücük konduruyorum. Sonra alnına, soluk beyaz bir yara izine. Burnumu onun kine sürttüğümde nefesi kesiliyor. Ağızlarımız öpüşmeye o kadar yakın ki bu beni çıldırtıyor.

"Gri," diye mırıldanıyor, sesi çok yumuşak.

Geri çekiliyorum ve kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Az önce ne oldu?"

Utanç yüz hatlarından geçerken tüm vücudu titriyor. Dudağını dişlerinin arasında sıkarken bakışlarını yanımdan geçiriyor. "Hiçbir şey."

Siktiğimin yalancısı.

Gözlerimi devirmekten

kaçınıyorum. Onun yerine, onu

şımartıyorum.

"Tamam," diyorum iç çekerek. "Hadi gidip biraz yemek yiyelim."

Elini tutup mağazadan çıkmasına rehberlik ettiğimde hiç itiraz etmiyor. Onu güzel bir yere götürmek istiyorum ama alışveriş merkezindeki en güzel yer bir Meksika restoranı. Neyse ki bize arka köşede herkesten uzak yuvarlak bir kabin buluyorlar. Elim hala onun elini tutarken ona yakın oturabiliyorum.

Bu kadar kendinden geçmiş olmasından nefret ediyorum. Geçmişinde her ne varsa, onu incelemek için ortaya çıkarmaya niyetliyim. Birisi onu incitti. Ve ben o birinin canını yakacağım.

Ben yiyecek ve içeceklerimizi sipariş ettikten sonra kendine gelir gibi oldu. Elini benden çekmeye çalıştı ama ben tuttum.

"İyisin," diye teminat veriyorum ve elini sıkıyorum. "Artık güvendesin."

Gözleri benimkilere kayıyor ve yanakları kıpkırmızı oluyor. "Aman Tanrım. Bunun için çok üzgünüm."

"Panik atak mı?"

Alt dudağını ısırtıyor ve omuz silkiyor. " gibi bir şey."

Ağır bir iç geçirdim ve bir tortilla cipsine uzandım. "Arkadaşlar birbirlerine açılırlar."

Bu kez derin bir nefes alan o oluyor. "Bazı şeylerin geçmişte kilitli kalması daha iyidir. Bazı canavarlar oraya aittir."

Onun canavarlarını serbest bırakacağım.

Çünkü serbest kaldıklarında bulup öldürebilirim. "Adı ne?"

Araştırıyorum.

Titriyor ve elini avuçlarımdan çekiyor. "O hiç kimseydi."

"O önemli biriydi. Kendini korumak için bu kadar çaba harcamanın sebebinin o olduğuna dair içimde bir şüphe var. Sadece nakit paranın geçtiği o boktan daire de bu yollardan biri."

Vücudu sertleşiyor. "Vaughn."

Dudaklarındaki isim buz gibi. Soğuk ve acı. Bu Vaughn denen her kimse onu çok incitmiş. Onu nasıl incittiğini bilmeliyim ki düzeltebileyim.

"Erkek arkadaşın mıydı?"

Başını restoranın geri kalanına doğru çeviriyor ve sanki birini arıyormuş gibi artan öğle yemeği kalabalığını gözden geçiriyor. Söz konusu kişiyi bulamadığında vücudu gevşiyor.

"Eski sevgilim, evet. Sonlara doğru işler pek iyi gitmedi."

Ona daha fazlasını sormak istiyorum ama randevumuzu bozmak istemiyorum. "Ailen var mı?"

Ani konu değişikliğim başını kaldırmasına neden oldu. Gözlerinde yaşlar yüzüyor ve alt dudağı titriyor. "Annem."

Ona gülümsüyorum. "Detaylandırmaktan çekinmeyin."

Gülümsüyor ve ruh halinin hafiflediğini görmek beni mutlu ediyor. "Beni o doğurdu." "Ukala," diye homurdanıyorum.

Tatlı bir kahkaha atıyor. Bir cips alıyor ve tekrar omuz silkiyor. "Bilmiyorum. O sadece annem. Memlekette bir lokantada çalışıyor. Onu seviyorum ve çok özlüyorum. Onu yıllardır ne gördüm ne de konuştum."

" mı bozuldu?" Araştırdım.

Çipi ısırtıyor ve başını sallıyor. "Bundan daha karmaşık. Ben sadece onun mutlu olmasını istedim. Ve benimle"-iç çekiyor-"bu imkansızdı."

Bu konuda konuşmak istemediğini anlayabiliyorum çünkü bu sabah gazetede okuduğu bir emlak haberi hakkında gevezelik etmeye başlıyor. Yüzüne odaklanıyorum. Kahverengi gözlerinde bir fırtına kopuyor ama o fırtınayı uzak tutuyor, yüzü sakinliğin bir resmi. Konuşurken o sulu dudakları hızla hareket ediyor ve ben onları istiyorum. Vücudumun her yerinde. Özellikle de dişlerimin arasında.

Bakışlarım onun ince boğazına düşüyor. Oradaki eti emdiğimi hayal ediyorum ve

krem rengini kıpkırmızıya çevirdi. Yavaşça nefes alır mıydı yoksa adımı inler miydi? Sikim pantolonumun içinde zonkluyor. Bir gün ona sahip olacağım. Ama Violet'im korkmuş bir sokak köpeği gibi. Ona bir tasma takıp benim olduğunu ilan etmeden önce onu şefkatle beslemem ve güvenini kazanmam gerekiyor.

"Peki Gwen ne yapıyor?"

Şaşkınlığımdan sıyrılıp kaşlarımı çatıyorum. "O bir sanatçı."

Kahverengi gözleri heyecanla parlıyor. "Gerçekten mi? Bu inanılmaz."

Şiddet içeren sözcüklerin ağzımdan çıkmasını engellemek için su bardağımlı indiriyorum. Tek yapabildiğim "Evet," demek.

"Bak şimdi kim belirsiz ve tuhaf davranıyor," diye yumuşakça uyarıyor. Avucunu kalçama dayadığında kaskatı kesiliyorum. Her yerde.

Dönüp ona bakıyorum ve o da bana beklenti dolu bir bakışla bakıyor. "Gwen'in sorunları var."

Kaşlarını çatıyor ve alnının kaşlarının arasında kırıışması hoşuma gidiyor. Öpebilmek için tekrar pürüzsüz hale gelene kadar başparmağımla kırıışıklıkları ovmak istiyorum.

"Detaylandırmaktan çekinmeyin," diye sırtarak bana karşılık veriyor.

"Annemize çok benziyor. Annem klinik olarak depresyonda." Ve klinik olarak deli. "Depresyon hayatının her alanına yayılmış durumda."

Gözleri şaşkınlıkla yüzümden geziniyor. "Ama o çok tatlı ve..." Burun delikleri genişler. "Normal."

Benden sert bir kahkaha kaçıyor. "mi?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra elimi hâlâ kalçamda duran elinin üzerine koyuyorum. "Şu anda en yüksek seviyelerinden birinde. Düşükler ise karanlık, berbat ve korkunç."

Gözlerinde anlayış parıldıyor. "Yıllar önce depresyondan muzdariptim."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve tüm dikkatimi tekrar ona veriyorum. Yanakları ve boğazı yeniden pembeleşmişti. "Ondan sonra mı?" diye soruyorum.

Başını giderek kalabalıklaşan restorana çevirmeden önce bana kısa bir selam veriyor. Kucağına bakmadan önce bakışları bir süre odayı tarıyor. "Bana bir numara yaptı."

İçimde bembeyaz bir öfke kabarıyor ve yumruğumu masaya vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu pislikten nefret ediyorum, her kimse. Onu bulacağım. O zamana kadar, onun hakkında öğrenebildiğim her şeyi ondan öğreneceğim.

"Artık güvendesin," diye onu temin ediyorum. Ona bakmaya bile cesaret edemiyorum. Homurdanıyor ve sesi soğuk. "Asla güvende olmayacağım."

Onu daha fazla soruyla sıkıştırmak üzereydim ki garson bize paylaşmamız için kocaman bir tabak cızırtılı tavuk ve biftek fajita getirdi. Öğle yemeğinin geri kalanı hafif ve kolay geçiyor, sadece yemek değil kahkahalar da paylaşıyoruz.

Yemek bittikten sonra arabaya doğru yürürken yine elini tutmama izin verdi. Ona arkadaş olacağımızı söylediğimi biliyorum ama onu en yakın duvara doğru itmekten, yoga pantolonunda bir delik açmaktan ve

alışveriş merkezindeki herkesi rahatsız edene kadar onu becermek.

Bu görüntü sikimin hoşuna gidiyor çünkü pantolonumun içinde kalınlaşıyor. Yemin ederim tek yaptığım onun varlığında sertleşmek.

Yola çıktığımızda, "Hafta sonunun neredeyse bittiğine inanamıyorum," diye homurdanıyor. "Patronum tam bir pislik."

Sırıtıyorum ve ona için için yanan bir bakış fırlatıyorum. "Eminim onu tanıdığında o kadar da kötü biri olmadığını göreceksin."

Dikkatim tekrar yola dönmeden önce gülümsemesini kaçırmıyorum. İçini çekiyor ve pencereden dışarı bakıyor. Şu anda bu kadar sakin olması hoşuma gidiyor. Çoğu zaman gergin olur. Ama şimdi öyle değil. Şimdi rahatlıyor ve onunla ilgilenmeme izin veriyor. Olması gerektiği gibi.

"Evime gitmeden önce üstünü değiştirmek ister misin?" Gülüyor. "Gerçekten geliyor muyum?"

"Sanki başka seçeneğin varmış gibi. Gwen ve Gray Maxwell bir kez pençelerini sana geçirdi mi, bir daha kurtulamazsın," diye takılıyor. "Arkadaşlar pek bize göre değildir, bu yüzden bir tane edindiğimizde bırakmayı sevmeyiz."

Kıkırdaması tatlı, ama arkadaşımız olma fikrini sevdiğini söyleyebilirim. Sikimin onun ıslak amının derinliklerinde olması fikri daha çok hoşuma gidiyor. Bebek adımları.

Varoş binasından çıktıktan sonra yukarı koştu. O yokken telefonumdan internete girip Vaughn'la ilgili her şeyi araştırmaya başladım. Soyadı olmadan, çaresizdim. On beş dakika sonra Violet döndüğünde hâlâ homurdanıyordum. Kahverengi saçları dökülmüş ve asık suratlı yağmur bulutları bile onun parlaklığını yok edemiyor. Saçındaki altın teller tıpkı onun gibi parlıyor ve ışıltıyor. Bakışlarım elbisesinin kepçe yakasına takılıyor. Yeşim rengi elbisesinin üzerine deri bir ceket giymiş. Siyah çizmeleri ve taytları seksi görünümünü tamamlıyor. Gözleri rimelle daha da koyulaşmış ve güzel dudakları parlıyor.

Aletim dikkat çekmek için ağrıyor, ama gösteriyi o çaldı. Gözlerimi ondan alamıyorum. Kapıyı açıyor ve gülüyor.

"Bir fotoğraf çek. Daha uzun süre dayanır."

yoksa.

Uyuyana ve çıplak olana kadar bekleyeceğim.

Oyun devam ederken kızlar koltukta sohbet ediyor. Bakışlarım, krakerleri mideye indiren Violet'e sabitlenmiş durumda. Gwen geldi ve bir orduya yetecek kadar yemek yaptı. Bu kadar çok yemeği ziyan etmesine kızardım ama yemek yapmak onu odalarından dışarı çıkaran bir şey. Bu odalar onu tam özgürlükten alıkoyan bir zincir. Yemek yaptığında, bir süreliğine özgür oluyor.

O sırada.

Telefonum çalıyor ve dikkatimi kadınımdan uzaklaştırıyor.

Saçmalık: O top kaybı saçmalıktı.

Futbol maçı olduğunu bile etmiyorum.

Ben: Onun yatağının altında uyudum. Tepkisi anında oldu.

Boğa: WTF. Senin sorunların var.

Homurdanıyorum ve gözlerim Violet'inkileri buluyor. Dikkatini kız kardeşimin gevezeliğinden çekip merakla bana bakıyor. Ona, boğazının kızarmasına neden olan, iç çamaşırlarını eriten bir sırtış atıyorum. Gwen'e döndüğünde Bull'a cevap veriyorum.

O kadar güzel ki. Yakında onu benim yapacağım. Bull: Sikeyim.

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum ve bakışlarım, elbisesi yukarı kalktığı için artık görünen kremsi kalçalarına takılıyor. Onu orada tatmak için ölüyorum.
-Her yerde onu tatmak için.

Bull: Belki de Elisha'yı aramalısın. Burada teması kaybediyorsun.

Homurdanıyorum ve cevabımı söylüyorum.

Ben: Elisha onunla kıyaslanamaz bile. Kimse değil.

Saçmalık: Neden onunla normal bir insan gibi çıkmıyorsun? Onu takip etmen şart mı?

Deniyorum. Ve o zamana kadar, evet.

Ayağa kalkıyor ve Gwen'e tuvaletin nerede olduğunu soruyor. Gwen onu yönlendiriyor ve o uzaklaşırken ben de kadınımdan arkasından bakıyorum. Kıçı yuvarlak ve elbisesinin içinde nefis görünüyor.

Bull: Eğer boku yediğini değil mi? Cidden boku yersin. Şirketini kaybedebilir ve hapse girebilirsin.

Sırıtiyorum.

Ben: sikilmeye değer.

Eliyle kuş çevirme emojisiyle karşılık veriyor. Gwen mutfaktaki dağınıklığı toplamaya başlıyor, ben de ayağa kalkıp telefonumu cebime sokuyorum. Violet'le yalnız bir an çalmak istediğim için koridorda ilerliyorum. Bütün gece seksi küçük elbisesiyle benimle dalga geçti. Ama banyoya yaklaştığımda kapı aralıktı ve içeride değildi.

Sikeyim.

Önce odama koşuyorum çünkü sandığımı açık bıraktığımdan endişeleniyorum. Hâlâ kilitli olduğunu ama onun orada olmadığını fark ettiğimde, göğsümü bir korku kaplıyor.

Oh, Tanrım, hayır.

Koridordan geçip evin diğer tarafına gidiyorum. Violet'in görmesini asla istemediğim tarafa. Eve getirdiğim başka hiçbir kadın yatak odamdan ya da oturma çıkmaya cesaret edemedi. Orada olmalarının bir sebebi vardı. Ama Violet burada "arkadaş olarak" bulunduğundan, sanırım keşfetmeyi kendine görev edinmiş. "Violet," diye bağıriyorum devasa evimin uzun koridorunda yürürken.

Gwen'in diğ er tarafta kalmasının bir sebebi var. Onun odasına yaklaştığımda, pis koku beni çarpıyor. Buraya neredeyse hiç gelmiyorum ve hizmet inin yatak odamın önünden geçmesi yasak. Kapılardan birinin açık olduğunu görünce boğazım . Onun yatak odası. En kötüsü.

Burnumu ve ağzımı kapatmak için tiş rt m  yukarı çekiyorum. Violet kapının hemen duruyor. Gözlerini dikmiş bakarken tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

"Siktir."

THIRTEEN

Violet

Gray'in sesi küfrederken boğuk çıkıyor. Önümdeki manzaraya bakarken midem . Çılgınlık. Tam bir kaos. Çok şaşırdım çünkü evin diğer bölümleri tertemiz ve pırıl pırıl. Ama bu... bu iğrenç.

"Violet," diye tıslıyor Gray dirseğimi tutarken.

Kolumu onun elinden çekiyorum ve çöplüğe bakıyorum. *Çöplük* güzel bir kelime. Tam bir bok çukuru. Birkaç yıl önce *Hoarders*'ın bir bölümünü zar zor bitirmiştım. Yaşlı bir kadının evindeki molozların altında ölü bir kedi bulduktan sonra diziyi kapattım ve kendi yansımamı görene kadar küvetimi fırçaladım.

Bu daha da kötü.

Koku mide bulandırıcı. Çürük. Küf. Ekşi...bir şey. İğrenç. Keşfe çıkmadan birkaç dakika önce yediğim patates kabukları yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyor. Bu oda yerden tavana kadar çöp yığınyla dolu. Sadece ıvır zıvır değil, çöp. Çöp! Kaosun ortasında bir yerde bir yatak var. Boklar yatağın üzerine de yığılmış. Sadece küçük bir kısmı açıkta kalmış. *O kişinin uyuduğu yer*. Kimin odası burası?

"Gwen," diye mırıldanıyor Gray, sanki dile getirilmemiş soruma cevap vermiş gibi.

Bana onun hasta olduğunu söylemişti ama bu şekilde değil. Bu başka bir şey. Yatağının üzerinde bir şeyin koştüğünü gördüm ve bir çılgılık attım. Arkamdan güçlü bir el ağzımı kapattı. Odadan dışarı sürüklendim ve kapı çarparak kapandı. Koku burun deliklerime kadar geliyor ve her an kusacakmışım gibi hissediyorum. Koridorda hızla geri çekilirken Gray'in ellerinde gevşiyorum. Beni oturma odasına geri sürüklemesini bekliyorum ama onun yerine beni yatak odası olması gereken yere çekiyor, dolayısıyla tanıdık erkeksi koku. Burnumu Gwen'in odasından gelen iğrenç kokudan kurtarmak umuduyla kokuyu içime çekiyorum.

Vücudum titriyor ve bana sıkıca sarılıyor. Sırtım göğsüne yaslanmışken ve güçlü kolları ortama dolanmışken, farkındalık içime işliyor. Yavaşça elini ağzımdan çekiyor.

"Özür dilerim."

Suçluluk duygusu hücum etti. "Aşırı tepki verdim."

Burnunu saçlarıma dayıyor ve inliyor. ". Bu... bu onun ve benim dışımdaki insanların görebileceği bir şey değil. Seni hazırlamadım. Bu

İğrenç. Bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Orada *bir şeyler* yaşıyordu," diye tıslıyorum, sesim histeri ve sakinlik arasındaki çizgide titriyor. Büyük bir fare olduğundan oldukça eminim ama emin olamıyorum.

"Biliyorum," diye homurdanıyor. "Güven bana. Bununla başa çıkabilmek için her hafta bir ilaçlama şirketine para ödüyorum."

"Hepsini çıkarır ve atarsın. Bununla böyle *başa çıkarsın*," diye haykırıyorum.

Beni serbest bırakıyor ve ona bakmak için döndüğümde, avuç içleri hayal kırıklığı içinde yakışıklı yüzünü ovuşturuyor. "Eğer o kadar kolay olsaydı, bu pislik uzun zaman önce ortadan kaldırılırdı. Bu... bu onun öğrendiği bir şey. Doğduğundan beri içine işlemiş."

Odadaki bir sandığa doğru ilerlediğinde kaşlarımı çatıyorum. Üzerine oturuyor ve sonra umutsuz bir bakışla bana bakıyor.

"Annemiz daha kötü," diye mırıldanıyor, yüz hatlarını utanç kaplıyor.

Büyük, güçlü, tertemiz Grayson Maxwell'in etrafı istifçi bir aileyle çevrilidir.

"Baban mı?" Soruyorum, sesim yumuşak.

Başını iki yana sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse sebebi o. Annem her zaman bodrumumuzda bir şeyler biriktirirdi. Ama Gwen hastalandığında, tüm anlarını kaydetmeye ve saklamaya başladı. İkisi de bir şeyler biriktirmeyi takıntı haline getirdi. Bu babamı çıldırttı. Şehirde, ofisinin yakınındaki dairesinde giderek daha fazla zaman geçirmeye başladı. Sonunda eve hiç gelmemeye başladı."

Annesinin evini hayal ettiğimde midem bulanıyor. Bundan daha kötüsü nasıl olabilir?

"Yani boşandılar mı?"

İç çekiyor. "Hayır. Evin borcunu ödedi ve her zaman yeterince parası olmasını sağladı." Duraklıyor ve gözleri başka yöne kayıyor ama ben gözlerinde kopan fırtınayı kaçırmıyorum. "Yine de evden hiç çıkmayacak. Faturaları ödemeyi ve eve yiyecek göndermeyi ben devraldım. Babam onu görmeye gelmiyor. Evliler ama onu muhtemelen yirmi yıldır görmedi."

Ona bakakaldım. Sanırım herkesin dolabında iskeletler vardır. Görünüşe göre onunki istiflenmiş iskeletlerle dolu.

"Yardıma ihtiyacı var," diyorum ona usulca. "Bu güvenli olamaz."

Ayağa kalkıp bana doğru ilerliyor, yüzünde öfke okunuyor. Elini kaldırdığında irkildim. Bu hareket onun sert yüz hatlarının buruşmasına neden oldu. Vaughn beni sonsuza dek mahvetti.

"Eskiden her hafta bir terapistle gidiyordu ama sonunda Dr. Ward'a kızdı ve gitmeyi bıraktı. Her şeyi denedik. İlk başta sadece onun odasıydı. Sonra iki odayı daha ele geçirdi. Artık devralmasına izin vermeyi reddediyorum. Bazen eşyalarını anneme getiriyor. O bok çukurunda bir şekilde yer buluyorlar."

Yutkunuyorum ve yanağıma dokunduğunda gözlerimi kapatıyorum. Diğer eli

Kalçamı kavırıyor ve beni daha yakına sürüklüyor. Erkeksi kokusunun Gwen'in odasındaki korkunç kokuyu hızla kovalamasına bayılıyorum. Alnını benimkine yaslıyor ve bu beni rahatlatıyor. Bu adamla ilgili bir şey beni etkiliyor.

Ağzı benimkine çok yakın ve eğer başımı yukarı eğersem onu öpebilirim. Onu öpmek istiyorum. Ama bir öpücük daha fazlasına yol açacaktır. Onunla daha fazlası için kesinlikle hazır değilim.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyorum, başparmağının kalçamı okşamasını görmezden gelmeye çalışarak. "Keşke gitmek zorunda olmasaydın."

Ellerimi daha fazla keşfetmek istediğim sert göğsüne koyuyorum ve onu itiyorum. "Beni alır mısın lütfen?" Dudağımı ısırdım ve kaşlarımı çattım. "Ve lütfen ona... gördüğümü söyleme."

Başını sallar. "Yapmayacağım. Bu, onu zihinsel olarak uğraşmayı göze alamayacağım bir kuyruk dönüşüne gönderir. Aklımda çok fazla şey var."

Bu bana onun gününü sağda solda oteller ve işletmeler satın alarak geçiren başarılı bir işadamı olduğunu hatırlatıyor. Ama küçük bir parçam onun da aklında olduğumu umuyor.

"Gidelim o zaman," nefes veriyorum.

Bakışları dudaklarıma düşüyor ve başıyla onaylamadan önce çenesini sıkıyor.

Soğuk terler içinde uyandım.

Ve çıplak.

Neden uykumda soyunup duruyorum? Yine uyurgezer miyim?

Dehşet beni tüketiyor. Kendimi evin çeşitli yerlerinde bulduğum gece terlemelerini yaşamayalı yıllar oldu. Bunu ne tetikledi? Gray mi?

Gözlerimi kapatıp uyumak için kendimi zorluyorum. Ama sonra onu duyuyorum. Bir ping.

Yatakta sarsılarak doğruldum ve nefesimi tuttum. Sonra bir gıcırta.

Vay anasını.

Tüylerim diken diken oluyor. Evimde biri var. Yataktan kayarak çıktım ve yatağın altından silahımı aldım. Dolu ve ateş etmeye hazır tutuyorum. Silahı elime aldıktan sonra titrek bir sesle sesleniyorum.

"Kim var orada?"

Thud. Thud. Thud.

Ayak sesleri ağırlaşıyor ve bir çığlık boğazımda düğümleniyor. Benim için geliyor. Bu Vaughn. O burada ve beni saçlarımdan tutup eve sürükleyecek.

Hayır! Hayır!

Çıplak kığım duvara çarpına kadar geriye doğru tökezliyorum, silah önümde sallanıyor. Açık perdeden içeri süzülen ay ışığı dışında her yer karanlık.

Ön kapı açılıyor ve tekrar çarpmadan önce duvara çarpıyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor. Daireye doğru hızla ilerliyorum ve tüm kilitleri yerine takıyorum. Sonuncusu da devreye girer girmez ağlamaya başlıyorum.

O buradaydı.

O yapmış olmalı.

Panikliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Polisi arayamam çünkü beni ve annemi öldürür. Bu bana her zaman yapacağını söylediği bir şeydi. Bazen kendimi umursamıyordum ama bu annem için adil değildi.

Ellerim titriyor ama telefonumu ararken silahımı tutmaya devam ediyorum. Gray'i arıyorum ve bu saatte uyanması için dua ediyorum. Dördüncü çalışta cevap veriyor, sesi uykudan kalınlaşmış.

"Öyle mi?"

"G-Gray, o buradaydı," diye hıçkırırken dairedeki tüm ışıkları çalgınca açmaya başladım.

Hırlıyor. "Kim?"

"V-Vaughn. O yapmış olmalı. Çıkarken kapıyı çarparak kapattığını duydum." İçime bir korku daha saplanırken dişlerim takırdamaya başladı.

"Kendini banyoya kilitle ve ben seni arayıp orada olduğumu söyleyene kadar dışarı çıkma," diye talimat verdi. "Yirmi dakika içinde orada olacağım."

Telefonu kapattık ve ben aceleyle banyoya gittim. Kapıyı kilitlemeden önce bornozumu askıdan çekip üzerime geçiriyorum. Yirmi dakika yirmi yıl gibi geliyor. Ama on altı dakika sonra, kapıdaki yüksek sesli bir patlama çığlık atmama neden oluyor.

Buradayım.

Telefonu yere atıyorum ama hâlâ silahımı bırakamayacak kadar korkuyorum. Banyo kapısının kilidini açıp ön kapıya koşuyorum. Delikten bakıp o olduğundan emin olduktan sonra üç kilidi de açıyorum. Son kilidi de zar zor açtığımda Gray yüzünde telaşlı bir ifadeyle içeri giriyor.

Kollarına atladığımda "Violet," diye tıslıyor. O sıcak ve güvende ve beni korumak için burada. Arkadaşlar böyle yapar. "Sorun yok bebeğim," diye mırıldandı. "Ben artık buradayım." Sesi beni bir güvenlik battaniyesi gibi sarıyor. Daireyi kilitlemek ve silahı yavaşça elimden almak için kısa bir süre uzaklaşıyor. Sonra bir kolunu bana doluyor ve beni kanepeye götürüyor. Birlikte oturuyoruz ve ben güvenlik arayışıyla neredeyse onun kucağına sürünüyorum.

"Bana başından sonuna kadar olan her şeyi anlat," diyor, sesi gergin.

Bir kabustan nasıl uyandığımı ve bir ses duyduğumu anlatıyorum. Nasıl çıplak kaldığımı bilmediğim utanç verici gerçeğini bir kenara bırakıyorum. Eminim ki

Beni bu getiren Vaughn'du. Beni soyamaz ve bana dokunmaya karşı koyamazdı. Kıyafetlerimi çıkaran o olsaydı, siki içimde uyanmış olurdum. Hepsi benim suçumdu.

"Kabuslar geri döndü ve şimdi..." Sözümü kesiyorum ve titriyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor, parmakları çenemi bulup başımı eğiyor, böylece onu görebiliyorum. Bana bakarken yakışıklı yüzü endişeyle çarpılıyor. Gözlerim ağzına düşmeden önce onun sert, buz mavisi bakışlarında kayboluyorum.

"Vaughn geri döndü." "Vaughn kim?"

Onu düşündükçe ürperiyorum. Gözlerim kapanıyor ama sonra bana nefret dolu gözlerle baktığını görüyorum ve hızla yeniden açıyorum.

"Polise gidemeyiz," diye fısıldıyorum. "Annemi öldürür. Beni öldürür."

Öldürücü bir kaş çatma yüz hatlarını kaplamadan önce bir anlığına gözleri yuvalarından fırlıyor. "Sana dokunmayacak ama adını istiyorum."

Tekrar titremeye başladığımda Gray kalçalarımı tutuyor ve beni kucağına daha da yaklaştırıyor. Arkadaşlık çizgileri bulanıklaşıyor çünkü onu uyluklarının üzerine oturtuyorum. Cevap ararken avuç içleri yüzümü kavıyor.

"Brecks. Soyadı Brecks," diye mırıldandım. "Nerede olduğumu bilemez. Asla."

Boğazımda bir hıçkırık daha düğümlenirken bedenimde bir sarsıntı oluyor. "Buraya gel," diye homurdanıyor ve beni daha yakına çekmek için bir elini kışırma doğru kaydırıyor. "Buraya gel ipeksi bornoz çıplak olduğum gerçeğini zorlukla gizliyor. Beni rahatlatıcı bir şekilde ovarken avuç içi popomda kalıyor. Yüzümü boynuna gömüyorum. Tanrım, çok güzel kokuyor. Göğüslerim onun sert göğsüne bastırılmış durumda ve ona bu şekilde yaslanmak iyi hissettiriyor.

Diğer eli çıplak kalçamın üzerinde duruyor ve bornozun hemen altında daireler çiziyor. Tüm vücudum farklı bir nedenden dolayı titremeye başlıyor. Vücudumda dolaşan adrenalın başka bir şeye dönüştü. Sıcak ve aç bir şeye.

"Sence içeri nasıl girdi?" Nefesim tenine değerken soruyorum.

Aleti altımda sertleşmeye başlıyor ve içime ihtiyaç dalgaları gönderiyor. Kot pantolonunun içindeki etkileyici uzunluğuna doğru bastırılıyorum.

"Bu kilitler ucuz ve kırılması kolay," dedi bana boğuk bir sesle. "Yarın ofis için kullandığımız çilingiri arayacağım ve kapınıza geçilmez bir şey taktıracağım."

Ona bakabilmek için doğruldum. Mavi gözleri şehvetle kararmış. Acaba benimkiler de aynı bakışı mı yansıtıyor? Kışımı bırakıyor ve cübbemi bir arada tutan ipi cesurca çekiştiriyor. Cüppem açılıyor ve dilimden bir şok nefesi dökülüyor.

"Gri," diye mırıldanıyorum uyarırcasına.

Kaşlarını çatıyor ve bu onu on kat daha seksi yapıyor. "Ne?" diye soruyor, masummuş gibi davranarak.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Arkadaşlar soymaya çalışmaz."

Kıkırdıyor ve bu beni ta içime kadar ısıtıyor. Gözlerimi onun dolgun dudaklarına sabitlenmiş buluyorum.

"Seni öpmem gerek," diye itiraf ediyor, sesi arzuyla kalınlaşıyor.

Gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum. "Öpücük de arkadaşların yaptığı bir şey değildir."

Parmakları boynuma doğru kayıyor ve başımın arkasına dolanıyor. "Belki de arkadaş olmak istemiyorum. Belki de seninle arkadaşlığın ötesinde pek çok şekilde ilgilenmek istiyorum."

Öne doğru çekştirildiğimde, avuçlarımı göğsüne dayayarak itiraz etmeye başlıyorum. Ama sonra diğer avucu göğsümü nazik ve saygılı bir şekilde kavıyor ve beni inletiyor. Sonunda onunla ortada buluşuyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Öpücük ilk başta yumuşak ve tatlıydı. Tek yapmam gereken bir inilti ve dilini ağzımın içine kaydırarak daha derin bir şeyler arıyor.

Klitorisim ihtiyaçla zonkluyor ve meme uçlarım dokunulmak için can atıyor. Sanki düşüncelerime doğrudan erişimi varmış gibi, başparmağı dik meme ucuma sürtünerek titrememe neden oluyor.

"Seni görüyorum Violet," diye mırıldanıyor ağzıma karşı, dişleri alt dudağımı ısıtıyor. "Seni görüyorum."

Onun sözleri beni ediyor. Yıllarca sadece bir gölge olarak var olduktan sonra -Onun gölgesinde, onun spot ışığında olmayı seviyorum. Utanmadan kendimi onun ereksiyonuna sürtüyorum, bu da onun zevkle inlemesine neden oluyor.

"Gray," diye inliyorum ona doğru sallanırken. "Durmaliyiz."

Gülüyor ve bu kahkaha içimde yankılanıyor. "Bunu neden yapmak isteyelim ki?"

"Çünkü biz arkadaşız," diyorum ama sonra onu öpmeyi konuşmaktan daha çok sevdiğime karar veriyorum. Ağzım onunkini yutuyor.

Avucu yan tarafımdan aşağı kayıyor, tehlikeli bir şekilde karnıma iniyor ve nefesim kesiliyor.

"Arkadaşlar hâlâ ," diye .

Başparmağı klitorisime sürtündüğünde utanç verici bir ses çıkarıyorum. Böylesine basit bir dokunuşun verdiği haz, içimi kor ateş gibi yakıyor. Klitorisime yavaşça işkence edercesine masaj yapıyor ve her hareketinde sarsılıyorum. Bir anda orgazm beni ele geçirmeye karar veriyor. Ve kutsal cehennem, lezzetli. Islak merkezime bir parmağını soktuğunda elektriksel zevk içimde titriyor. Orgazmımın yüksekliğiyle birleşen ani saldırı, hemen ardından başka bir orgazm gönderiyor. Başımı arkaya atıyorum ve zevkle haykırıyorum. Vücudumun titremesi durduğunda parmağını geri çekip öne doğru eğilerek göğüslerimin arasına bir öpücük konduruyor. Saçlarının gıdıklanması bana Vaughn'u hatırlatıyor ve dudaklarımdan dökülen bir çığlıkla ondan uzaklaşıyorum.

Güvenli bir şekilde kanepenin diğer tarafına geçene kadar ona doğru bir bakış fırlatmıyorum. Hâlâ güçlü bacaklarını hafifçe ayırmış oturuyor ve ereksiyonu kotun üzerinden bariz bir şekilde belli oluyor. Saçları dağınık -bir noktada tutmuş olmalıyım- ve göğsü kabarıyor. Gözlerindeki şehvet beni neredeyse kucağına süründürmeye yetiyor.

"Yapamam," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarım tehdit ediyor.

Uzanıp çıplak ayak bileğimi tutuyor. " yok." Boğazını temizleyip elini çekmeden önce bakışları çıplak göğsümde geziniyor. "Bir daha gelmeyeceğinden emin olmak için bu gece burada kalacağım. Yastığın ve battaniyen var mı?"

Yutkunuyorum ve ayağa kalkarken başımı sallıyorum. Hızlı hareketlerle bornozumu tekrar bağlıyorum. "Teşekkür ederim. Ve özür dilerim." Gözlerim onun ereksiyonuna takılıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Gülüyor. "Ben iyiyim, küçük döneç." Gözlerinde sıcaklık ve eğlence parıldıyor, bu garip anı etkili bir şekilde dağıtıyor. "Biraz uyu. Sabah daha çok konuşuruz."

Odama kapanmadan önce birkaç nevresim bulup neredeyse ona fırlatıyorum. Işıklar kapanıp yatağa döner dönmez bornozdan sıyrılıp bir elimi arasına sokuyorum. Bana yaşattığı orgazmdan dolayı hâlâ sırılsıklamım. Islaklığı amımın dudakları arasında gezdiriyorum ve bir zevk tıslaması çıkarıyorum. Hâlâ karıncalanıyorum ama tek yaptığı daha fazlasını arzulamamı sağlamamak oldu.

Sessizce, bir kez daha orgazm olmak için kendime masaj yapıyorum.

Ağzımdan utanmazca inleyen ismini umarım duymamıştır.

Gray ile ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar çok hoşuma gidiyor. Bu onun planı mı? Şirkette kalmam için bana kur mu yapıyor? Kafamı toparlayıp kariyerime odaklanmak için iki haftadan az zamanım var. Erkeklere değil. Geçmişime değil. Geleceğime.

On iki güne kadar.

FOURTEEN

Grayson

"Grayyyy."

Dün gece kapısının arkasında adımı söyleme şekli beni şehvetten çılgına çevirmişti. Zaten battaniyenin altında rahatlamak için sikimi sallıyordum, bu yüzden iniltiyi duyduğumda beni uçuruma gönderdi. Sevişmeye çok yaklaşmıştık ama sonra bir şey onu korkuttu.

Bull kapımdan homurdanarak, "Asistanım buraya geldiğinde biraz daha bilgi topladıktan sonra konuşmak istediğim yeni bir müşteri var," dedi.

Ona el salladım. "Kapıyı kapat."

Kapıyı kapatıp masamın önündeki sandalyeye doğru yürürken kaşları çatılıyor. Violet'in gelmesine daha yarım saat var. Bu sabah onun isteği üzerine erkenden evinden ayrıldım. Yine o vahşi haline dönmüştü ve kapısından içeri giren her şeyi vuracağına söz vermişti.

Onu terk etmemin tek nedeni evine girenin Vaughn olmamasıydı. Bendim. Sesini duyduğumda diğer dolaplarından birini karıştırıyordum. Dairesine girdiğimde uyanmadı. Onu soyduğumda uyanmadı. Ve mastürbasyon yaparken amını okşadığımda da uyanmadı. *Tekrar*. Önceki gece gibiydi. Ta ki öyle olmayana kadar.

Neredeyse

yakalanıyordum. "Ne

oldu?" Bull sordu.

"Neredeyse beni

yakalıyordu."

Yüz hatları kararıyor. "Yatağının altında mı?"

"Ön odadaki dolabına bakıyordum. Eski sevgilisi Vaughn olduğunu sanıyordu. Görünüşe göre tam bir psikopatmış," diye homurdandım.

Bull gülüyor. "Onları nasıl seçeceğini gerçekten biliyor."

Onu tersledim. "Siktir git. Kilitlerini değiştirmesi için çilingir çağırdım bile ama çok korkmuştu. Dusty'yi aramanı ve Vaughn Brecks hakkında ne bulabileceğine bakmasını istiyorum. Her şeyi, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun. Bu pisliği bulmak istiyorum."

Bull'un yüzündeki tüm mizah silinmiş. Eski asker dostumuz Dusty'yi sadece büyük bir müşteri hakkında bilgiye ihtiyacımız olduğunda acil durumlar için ararız. Bu lanet olası bir acil durum.

"Boku çok uzağa götürüyorsun," diyor inleyerek ve elindeki düğümü çekiştiriyor.

Kravat.

"Biliyorum. Onu istiyorum. Her şeyini istiyorum. Bir bağlantımız var.

İkimiz de

bilinçli ve bilinçaltı. Onun vücudu benimkine tepki veriyor. Biz birbirimize aitiz," diye kestirip atıyorum.

Gözleri bir an için beni neredeyse üzgün bir şekilde süzdükten sonra bakışlarını kaçırıyor. "Peki. Kontrol edeceğim. Dikkatli ol."

Başımı sallıyorum ve sonra derin bir nefes alıyorum. "Ayrıca Violet'e elini sürmüş her hasta herifi arayıp bulmanı ve bana getirmeni istiyorum."

Gözleri büyüyor. "Tüm hayatı gibi mi?" Homurdanıyorum. "İşte."

Çenesini sıkıyor ve başını sallıyor. "Aklımda birkaç isim var. Size Başkan Yardımcımız Brent Adams'la başlayan bir liste vereyim."

"Onun gitmesini istiyorum. Ve bir 'liste' olduğu gerçeği bile beni çılgına çeviriyor," diye öfkelenim, ellerim sıkıca yumruk oldu. Brent Adams da kim bu arada?

"Sana daha önce de bahsetmiştim ama-"

Ona ters ters baktım. "Ne?"

"Jack Langston'ı ne zaman kovduğumu hatırlıyor musun?" Bu isim hiç tanıdık gelmiyor.

"Burada sadece üç yıl çalıştı," diyor. Omuz silkiyorum. "Onu tanımıyorum."

"Bir keresinde dinlenme odasında Letty'nin kışını tokatladığını gördüm ve onu kovdum. Onu utançtan kurtarmak için çalışanlara başka bir yerde işe girdiğini söyledim."

"Adı Violet," diye .

Ellerini savunmak için kaldırdı. "Güzel. Violet. Her neyse, Truman onun yerine geçti ama görünüşe göre Clint boktan adamları işe alıyor çünkü Brent Adams'ın hemen yanındaki listede bir numara."

Yumruğumu maun masaya vurup ters ters bakıyorum. "Adams ve Truman'ın gitmesini istiyorum. Ama onlarla konuşmadan önce değil."

Bull'un kaşı kalkıyor ve sırtıyor. "Onların kışını tekmeleyemezsin." "Hayır, ama o küçük puştların ödünü koparabilirim."

İç çeker ve ayağa kalkar. "Sanırım buraları temizlemenin tam zamanı."

"Kalmasını sağlamak için on bir günümüz var," diyorum ona, zihnim bunu gerçekleştirmenin yollarını arıyor. Adams'tan, Truman'dan ya da diğer şerefsizlerden daha iyi olmayan Slante'ye gitmesine izin verirsem lanetleneceğim.

"Ya kalmak istemezse?" diye meydan okuyor.

Burun deliklerim alevlendi. "Böyle bir seçenek yok dostum."

Çiçek şirketine sipariş verdikten sonra, kendi başıma küçük bir keşif yapmaya başlıyorum. Önce Facebook ile başlıyorum. Arkadaş listesinde bağlantılar arıyorum ve çoğunu benim için çalışan kadınlar ve onların arkadaşları olarak çapraz referans veriyorum. Kimse annesinin çalıştığı kasabaya kadar izini süremiyor. Dolabında bulduğum kâğıtta lokantanın adına bakmışım. Violet'ım evinden çok uzakta.

Vaughn Brecks Facebook'ta görünmüyor ama bir mil uzunluğunda bir sabıka kaydı var. Çoğunlukla uyuşturucu, saldırı ve darp, pezevenklik ve fahişelikten. Violet'i pazarlayıp pazarlamadığını merak ettiğimde tansiyonum yükseliyor. Bu düşünce beni sınırda delirtiyor. Bu adamı bulacağım ve kanını akıtacağım.

Ne yazık ki, onu bulmaya çalıştığımda hiçbir yerde görünmüyor. Adres yok. Yasal bir işi yok. Hiçbir şey yok. Ve ölmedi çünkü buna dair bir kayıt da yok. Radarın altında uçuyor.

Ama şimdi gözümü ona diktiğime göre, onu bulacağım. Nişangâhımı lanet olası kafasına koyacağım ve buradan Connecticut'a kadar beynini dağıtacağım.

Dusty'ye elimdeki küçük bilgileri içeren bir e-posta gönderdikten sonra, Violet'in yatağının altında dinlenirken bu hafta sonu verdiğim bir Amazon siparişini kontrol ediyorum. Bugün hızlandırılmış kargo ücreti ödediğim bir sürprizim var.

Artık neredeyse benim olduğuna göre, onu her şeyle yıkamak istiyorum. Sevgiler. Dikkat. Hediyeler. Cum.

İnsanlar içeri doluşmaya başladı. Normalde onları fark etmem ama bugün kapım açık. Onu bekliyorum. Onu son gördüğümünden beri sadece bir saat geçti ve ben deliriyorum. Bu hafta sonu yarı gündelikti ve ben onu seksi ofis kıyafetleri içinde görmek için can atıyorum. Lanet olsun, bu kadına ihtiyacım var.

Kapımın önünde Truman ismini duyduğumda kulaklarım diken diken oldu. Pislik herifin teki insan kaynaklarından Clint'le konuşmak için durdu. Kıkırdıyorlar ve dün geceki maçı tartışıyorlar. Yanlarından bir kadın geçtiğinde, Truman'ın kısık bakışları onun kışını takip ediyor.

İçimde öfke kabarıyor.

Violet haklıydı. Burası cinsiyetçi domuzlarla kaynıyor. Benim yüzümden. Başta kuralları koymuş olsaydım, bu pislikler nasıl davranacaklarını bilirlerdi. Ama bu pisliklerin yanlarına kâr kalacağını bildikleri için -çünkü insan kaynaklarının açıkça bir sorunu yok- durumu ve kadın personelimi suistimal etmeye devam ediyorlar.

Violet'ime kötü davranıyorlar.

Sandalyemden kalktım ve ellerimi yumrukladım.

Bull adamları toplayacak ve bu öğleden sonra büyük bir toplantı yapacağız. O zamana kadar Truman'ın öfkemi hissetmesine izin vermeliyim. Koridora çıkıyorum. Bana bakarken bakışları alaycıdan arkadaş canlısına dönüyor.

"Bay Maxwell," diye sırtarak selamlıyor.

Clint dönüp bana bakıyor, gözlerinde şok ifadesi var. "Efendim."

Başımı yana eğip Truman'ı süzüyorum. Clint korkağın teki çünkü yapacak işleri olduğunu mırıldanıyor ve geri çekiliyor. Aptal Truman, sanki kankaymışız gibi ağzını açıyor.

Biz. Biz. Değiliz. değiliz. Kanka değiliz.

"Kahveye ihtiyacım ," diye kestirip atıyorum, sesim

kısa ama sakın. Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Kahveye ihtiyacım var," diye tekrarlıyorum, kişisel alanına girerek.

"Kahveye şimdi ihtiyacım var."

Aptal boncuk gözlerini Violet'in boş masasına dikti. Ağzını açıp aptalca bir şey söyleyemeden önce, onu korkutacak şekilde hırslıyorum.

"Kahvemi yapmanı istiyorum. *Sen*, Truman."

Gözlerinde bir öfke parıltısı beliriyor. "Bunun için adamımız yok mu?" "İki kaşık şeker. Bir kaşık krema," diye sızlanıyorum, göğsüm çarpıyor onun kine karşı. "Bir tutam tarçını da unutma."

Gözleri bana meydan okurken çenesi sıkılıyor. Bana meydan okuması için ona meydan okuyorum. Sonunda ısıarak cevap verdi. "Tamamdır, patron."

Hışımla mutfığa giriyor ve etraftaki eşyaları çarpmaya başlıyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ama topuk seslerini duyduğumda gülümsemem tamamen değişiyor. Muhteşem, kendinden emin kadınının ofise doğru adım attığını görmek için bakışlarımı sarsıyorum. Uzun, kahverengi saçları diri göğüslerinin saf ipek gibi salınıyor. Bugün makyajına çok dikkat etmiş çünkü sanki işe değil de bir derginin fotoğraf çekimine gidiyormuş gibi mükemmel. Bakışlarım onun seksi küçük vücudunda geziniyor. Bugün, yuvarlak göğüslerini saran beyaz düğmeli bir bluz giymiş ve Cuma günü giydiğinden biraz daha kısa görünen arduvaz grisi bir kalem eteğin içine sokmuş. Gözlerimi uzun bacakları boyunca eteğiyle aynı tonda bir çift yılan derisi stilettoya doğru sürüklüyorum. Sonunda gözlerini tekrar bulduğumda gülümsüyordu.

Lanet olsun, çok güzel.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor kara kaşlarını kaldırarak. "Kahve belki?" Sesindeki meydan okuma aletimi sertleştiriyor.

"Artık kahve yapmıyorsun," diye homurdanarak ona doğru ilerliyorum. Panik kısa bir süreliğine yüz hatlarından geçiyor, sanki başının belada olduğundan korkuyor gibi. Dün gece bana o güzel amcığını vermediği için başı belada. Ama onu daha sonra dilimle cezalandıracağım. Bu işe gelince, tahmin ettiğimden çok daha fazlasını yapıyor. Collins arazisi hakkında topladığı verileri hızla analiz ettim ve bazı kararlar almamda bana yardımcı oldu. Violet zeki biri, kahve yapıp telefona cevap veremeyecek kadar zeki. Ve sanki kafamda bir ampul yanıyor gibi, ne yapacağımı biliyorum. Daha sonra. Birçok sorunumun cevabı bu.

"Gri," diye mırıldanıyor ben yaklaştığımda. Kahverengi gözleri vücudumda kendi küçük gezintisini yapıyor. Onu etkilemek için pahalı takım elbiselerimden birini giymiştim. Üzerime tam oturuyor ve vücudumu gösteriyor. Onu da en az onun kadar çıldırtmalıyım.

beni tahrik ediyor.

"İyi görünüyorsun, küçük döknek," diyorum orantısız bir sırıtışla.

Gülüyor ve masasına doğru giderken bana el sallıyor. "Ben de sana Gray."

Onu takip ederken göğsüm gururla doluyor. Etek kıcını mükemmel bir şekilde sarıyor. Parmaklarım eteğin kenarından tutup kalçalarına kadar kaydırmak için seğiriyor, böylece hangi külotu giydiğini görebiliyorum. Hepsini çekmecelerinden çıkardım ve inceledim. Favorilerim var - bir gün onu içinde görme umuduyla kendi kişisel Violet hatıra koleksiyonum için çalmadığım favorilerim.

"Bu nedir?" diye soruyor aniden, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Mmmm?"

Dönüp bana ters ters bakıyor. Sivri burnu öfkeyle parlıyor. Ayrılmış dudaklarına bakarken dudağımın iç köşesini ısıyorum. Tanrım, o dudaklara havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Dün gece öpüştüğümüzde tatları tatlı bal gibiydi-

"Gray," diye tıslıyor.

"Odaklan." Odaklan.

Odaklan.

Gözlerim

onunkilerde. Kilitli.

O benim görüş alanımda.

Ve doğrudan onun için geliyorum.

Onun kalbini yok edeceğim.

O benim hedefim ve ben de lanet olası bir mermiyim.

Kendimi delip içine yerleştirmek için benim.

"Gri." Sesi bu kez daha yumuşak. O kara kaşlar artık öfkeyle çatılmıyor. Endişe içinde birbirlerine kenetlenmişler. "Neden bana bir sandalye aldın? Bunun senin için olduğunu sanıyordum."

Ona kendini beğenmiş bir sırıtış attım. "Neredeyse içinde uyuyakalacaktın. Neden sana test ettirdiğimi sanıyorsun? Sadece iş başında uyuyakalmayın. Seni uyandırmak için kullandığım yöntemler..." Parmağımla çenemi kaşıyorum ve alt dudağımı yalarken bakışlarımı ona dikiyorum. "Alışılmadık. Muhtemelen yasadışı."

Kimsenin duymadığından emin olmak için gözlerini hızla etrafta gezdirirken utançtan yanakları ve boğazı boyanıyor. Ben sadece omuz silktim. Kim beni ispiyonlayacak ki? Ben buranın sahibiyim.

"Gri," diye mırıldanıyor, sesi istediğim bir duyguyla kalınlaşıyor. Kulaklarımın ihtiyaç ve şehvetle eşleştirdiği bir şey. Adımı söyleme şekliyle yıkanmak istiyorum. "İki haftadan kısa bir süre içinde ayrılacağım. Bana bir sandalye almamalıydın."

Sanki üzerime soğuk su sıçramış gibi, sözleriyle sarsılıyorum. "Saçmalık. Sahip olduğun sandalye berbattı. Bunu hak ettin."

Çantasını masanın üzerine bırakırken yanakları hafifçe pembeleşiyor. "Sen

yapmamalıydım."

"Yaptım," diye alçak sesle meydan okudum.

Bana öyle bir gülümsüyor ki kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak. Oturup arkasına yaslandığında onaylarcasına bir iç geçiriyor. "Tamambelki de altı yıl önce falan yapmalıydın."

Sırıtiyorum ve masasının kenarına oturuyorum. "Bu sabah yerleştikten sonra bir toplantı yapacağız."

Kaşları çatılırken birbirine çarpıyor ve gülümsemesinin anında nefret ediyorum. "Ne tür bir toplantı?"

"Çok gecikmiş bir şey," diyorum iç çekerek.

Truman elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle yaklaşırken, "Efendim," diye homurdandı. "İstedığınız gibi."

Violet'in hafifçe nefes alışını kaçırmıyorum. Onu daha mutlu edecek değişiklikler yaptığım için göğsüm gururla doluyor. Ve bu salağa önemsiz işler yaptırmak onun başını döndürecek.

"Teşekkürler," diye homurdanıyorum kahveyi kabul ederken. Bir yudum alıyorum ve biraz berbat ama en azından o yapmak zorunda kalmadı. "Ah..."

Gözlerinde kızgınlık parıldıyor ama o kelimeleri kilitli tutmak için akıllıca çenesini sıkıyor. "Öyle mi?"

"Violet'in da bu sabah kahveye ihtiyacı var."

Ona bakarken burun delikleri alevleniyor. "Kahvenizi nasıl istersiniz?"

Oturuyor ve daha önce hiç görmediğim şirret bir gülümsemeye öne doğru eğiliyor. "Kahveme Splenda katıyorum, şekerim."

Gözlerimi ona dikiyorum. Kahvesini bu şekilde içmediğini biliyorum ama içimden bir ses onu kızdırmak için bir şeyler söylediğini söylüyor. Ve, oğlum, bir cazibe gibi işe yarıyor. Sinirli bir şekilde oflayıp pufluyor ve fırtına gibi uzaklaşıyor.

Gülümsemesi aşına olduğum güzel bir gülümsemeye dönüşüyor ve kahverengi gözleri zaferle parlıyor. Mükemmel yüzündeki bu ifadeye bayılıyorum.

"Dur tahmin edeyim," diyorum, gözlerim ısırarak için yanıp tutuştuğum dudaklarında. "Truman kahvesinde Splenda seviyor."

Gülüyor, sesi doğrudan sikime doğru yankılanıyor. "O bir pislik. Hak ettiğini buldu."

"Sana en ufak bir tuhaf bakış atarsa bana haber ver," diyorum sert bir ses tonuyla. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Rahatlama yüz hatlarını değiştiriyor ve bir kez daha kendimi kör bir hıyar gibi hissetmeme neden oluyor. Altı uzun yıldır bu bokla uğraşıyor. Bunu durdurabilirdim. Tek yapmam gereken fark etmekti.

"Ben ofisimde olacağım. Yerleştğinde beni görmeye gel," diye talimat verdim ve istemeyerek de olsa ondan uzaklaştım.

"Annen sana bakabilmek için onunla kalmanı istiyor," diyor babam hastane penceresinin önünden. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bana bakmayı reddediyor.

"Baba," diye homurdanıyorum, haftalardır iyileşmek için burada olmama rağmen her hareket ettiğimde sırtımı saran bitmek bilmeyen ateşten dolayı yüzüm buruşuyor. "Oraya gidemem. biliyorsun."

Dudaklarında ağır bir iç çekişle dönüyor ve gözlerinde titreyen küçümsemeyle bana bakıyor. Bu kalbime doğrudan bir darbe. Babam olmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım -onu memnun etmek için- asla yeterli olmuyor. Ben asla yeterli değilim.

"Bir yatalakla ilgilenecek vaktim olmadığına eminim," diye homurdanıyor, normalde soğukkanlı olan yüz hatları öfkeyle buruşuyor.

Göğsümde bir sızı oluşuyor ama görmezden geliyorum. "Bir hemşire tutabiliriz. Lütfen beni orada kalmaya zorlama. Artık hiç orada değilsin ve-"

"Çünkü bu nankör aileye bakmak için kıcımlı yırtarak çalışmak zorundayım!" diye kükrüyor.

Şok içinde ona göz kırpiyorum. Yeni hemşirem Sasha kafasını içeri uzatıyor ve iyi olup olmadığını soruyor. O gittikten sonra babama ters ters bakıyorum. "O nankör değil," diye tıslıyorum. "O hasta. Bir terapist çağırmalısın."

Oflayıp pufluyor ve başını sallıyor. "Anneniz hasta değil. O sadece bir alışverişlik ve siz çocuklara bebek bakıyor. Bu bir hastalık değil, bir kişilik kusuru."

Sanki onun tarafından vurulmuşum gibi titriyorum. "O bizi seviyor. Son baktığımda, çocuklarını ve kocanı sevmek bir kişilik kusuru değildi. Buna 'normal' denir. Ama normal olmayan şey sürekli şehirde kalman. Gwen bunu anlamıyor."

Gözlerinde kısa bir an için suçluluk duygusu parlıyor. Küçük kız kardeşim beş yaşına yeni girdi ve çok hasta. Annem bunun onun vücuduyla ilgili bir şey olduğunu söylemeye çalışıyor ama babam her zaman onu hasta edenin annemin pis ev temizliği olduğunu savunuyor. Ne olursa olsun, onu hasta eden şeyin ne olduğunu henüz kimse keşfedemedi.

"Gwen sadece bir kız. Böyle şeyleri anlamaz," diye homurdanıyor. "Ama ben . Hiçbir şeyi açıklamıyorsun. Neden eve gelmiyorsun? onları?"

Dudağı hafifçe yukarı kıvrılır. "Sana zaten söyledim. Şirketim şehirde. Çok zaman alıyor. Her fırsatta eve koşup onlarla ilgilenecek vaktim yok. Maddi olarak onlarla ilgilenabiliyorum, o yüzden bunu yapıyorum. Annenizin bir terapist ihtiyacı yok, sadece kendine ait bir alana ihtiyacı var."

"Baba, bu bir polisiye," diye .

Bana doğru hışımla yaklaşırken parmağını yüzüme doğru sallayarak ters ters bakıyor. "Bana her şeyi biliyormuşsun gibi davranma, Grayson. O kadınla yirmi yılı aşkın süredir evliyim. Bu şekilde daha iyi çalıştığını söylediğimde bana güven. O ne isterse yapabilir... satın alabilir... toplayabilir, ben de çalışabilirim. Birbirimize karışmayız ve herkes mutlu olur. Kimsenin terapiye ihtiyacı yok."

İnanamayarak ona bakıyorum. Annemi ve Gwen'i terk etmenin iyi bir şey olduğuna kendini nasıl ikna edebiliyor? Annem son zamanlarda internetten alışveriş yapmaya giderek daha fazla takıntılı hale geliyor. Gwen'i mutlu etmek için her şeyi satın alıyor. Birlikte internetten bir şeyler seçiyorlar ve postadan bir şeyler geldiğinde çok mutlu görünüyorlar. Ama bu garip. Normal değil. Ve birikmeye başladı.

"Biz bir aileyiz," diye mırıldandım. "ayrılmamamız gerekiyor."

Hırlıyor. "Sen artık yetişkin bir adamsın. Yaraların yüzünden ordudan atıldın, evet, ama önünde orduya bağlı olmayan parlak bir gelecek var. Zekisin ve eğitime devam edeceksin. Seni doğru yola sokmak için elimden geleni yaptım. Gwen annenin sorunu. Birbirlerine çok benziyorlar. O küçük kızla nasıl başa çıkacağımı asla bilemeyeceğim. Sadece ikisinin daha mutlu olduğunu kabul etmenin ve sonunda kendi hayatına devam etmenin tam zamanı."

"Seni içermeyen bir hayat," diye açıklıyorum, sesim öfkeyle titriyor. "Annemin beni sağlığıma kavuşturmasını, ancak iyileştiğimde senin yaptığın gibi onları terk etmemi mi istiyorsun? Sadece yapmamı istediğin şeyin bu olduğundan emin olmak istiyorum baba. Bu seni gururlandıracak mı? Eski bloktan bir çip-"

Babam bana vururken sırtımda ateş patlıyor. İçimden acı dolu bir çığlık kopuyor ve gözlerimden yaşlar kendiliğinden akıyor. Babam az önce ne yaptığını anladıktan sonra bir süre şok içinde bana bakıyor. Odadan çıkarken dayanılmaz bir acı içinde kıvranıyordum, çıkarken de bir hemşireye beni görmesi için bağılıyor.

Siktir , baba.

Siktir git. Seni.

"Gray," diye homurdanıyor Violet ofisine girerken ve beni hafızamdan sürüklüyor. "Bana çiçek mi gönderdin? Ve bir Kindle mı?"

Karanlık düşüncelerden sıyrılıyorum ve ona sırtıtıyorum. "mi?"

Kapıyı arkasından kapatıp ona yaslanırken dolgun dudakları birbirine yapışıyor. "Bu kadarı çok fazla. Abartıyorsun." Cesur bir tavırla çenesini kaldırıyor - sanki sabahtan beri bu küçük konuşmayı prova ediyormuş gibi.

Sandalyemden kalktım ve onun görünüşünü içime çektim. Ona bakabilirdim.

uzun bacakları saatlerce parlatmak. Dilimi pürüzsüz etlerinde gezdir-

"Odaklan," diye tersliyor, elleri hafif kavisli kalçalarına gidiyor. "Burada her ne yapıyorsan yapamazsın -" ellerini etki yaratmak için etrafında sallıyor "-. İnsanlar fark edecektir."

İnsanların sonunda onu olduğu gibi takdir ettiğimi fark etmeleri kimin umurunda?

"Dinle," diyorum ona doğru yaklaşırken. Sert bir nefes alırken göğüslerinin kumaşın altında sallanmasına bayılıyorum. "Sana borçluyum. Sana çok şey borçluyum."

Ona ulaştığımda ve elimle çenesini kavradığımda vücudu gevşiyor. Güçlü kavrayışımın içinde kendini bu kadar küçük hissetmesine bayılıyorum. Yakında güneşin doğuşundan batışına kadar onun her mükemmel parçasına tapabileceğim. Dolgun göğüsleri göğsüme değene kadar ona yaklaşıyorum. Artık içinde öfke barındırmayan iri kahverengi gözlerine bakarken başparmağım çene çizgisini okşuyor. Titreşen bir sıcaklık var ama bu yanmak isteyeceğim türden bir sıcaklık.

"Seni öpeceğim," diye mırıldanıyorum, gözlerim şimdi ayrılmış dudaklarına kayıyor. "Bir gün senin her parçanı öpeceğim."

Göğsünden küçük bir miyavlama sesi yükseliyor. "Gri..."

Burnumu onunkine sürüyorum ve nefesindeki kalıcı kahve kokusunu içime çekiyorum. Tadının da kokusu kadar güzel olup olmadığını bilmek istiyorum. "Bu taciz mi? Bu istenmeyen bir şey mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Bunu sevdim. Çok fazla."

Dudaklarım onunkilere değiyor ve o da kendini yere bastırmak istercesine takım elbisemin yakalarını kavırıyor. *Seni yakaladım, küçük döneke*. Boştaki elimi kalçasına doğru kaydırıyorum ve sert bedenimi yumuşak bastırıyorum. Küçük bir inilti çıkardığında, onu bir öpücükle boğuyorum. Ruhunu tüketen bir öpücük.

Dilim ağzına dalıyor. Tereddüt ya da direnç bekliyorum. Onun yerine, dili hevesle benimkiyle buluştu. O da beni aynı açlıkla öpüyor. Aletim pantolonumun içinde taş gibi sertleşiyor ve yardım edemiyorum ama ona doğru bastırıyorum, böylece bana ne yaptığını hissedebiliyor. Bu, ondan dalgalanan başka bir memnun inilti gönderir. Bunu, onu nefesini kesecek kadar derinden öperken ereksiyonumu karnına sürmek için bir davet olarak kabul ediyorum.

"Yapmamalıyız," diye inliyor ve öpüşmemizi kesmek için başını çeviriyor.

Onun yerine boynuna yönelirken gülümsüyorum. Etini ısııyorum ve sonra dilimi kulağına kadar götürüyorum, vücudunun avucumda titremesinin tadını çıkarıyorum. "Yapmamız gerektiğini biliyorsun."

"Seninle burada seks yapamam," , sesi fısıltıdan ibaret.

Kıkırdıyorum ve bu sefer kulak memesini ısııyorum. "Seni ilk kez aldığımda, ofisimde şipşak bir sevişme olmayacağı kesin. Seni yatağına yatıracağım ve o kadar çok orgazm olmanı sağlayacağım ki adını bile unutacaksın. Sonra da sikimi ıslak amına sokacağım."

Boğuk bir ses daha çıkarıyor. "Benimle yatağından o kadar eminsin ki

sen."

Sırıtıyorum ve ona bakabilmek için uzaklaşıyorum. Tanrım, o kadar muhteşem ki. "Külotunun sıırıslıkla olduğuna eminim."

Bunun üzerine yontulmuş kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Kendinden emin, ha?"

"Beni becermek için neredeyse tir tir titriyorsun," diye iddia ediyorum boktan bir sıırıtışla.

Gözlerini deviriyor. "Peki külotum 'sırıslıkla' değilse, o zaman ne olacak?"

"Külotun sıırıslıkla olmuş. Ama eğer değilse, varsayımsal olarak, sana bir şey borçlu olduğumu söyleyebilirim."

"Öğle yemeği, belki?" diye meydan okuyor.

Gülüyorum çünkü her iki durumda da ben kazanıyorum. "Tabii ki."

Gözlerindeki ateşle bileğimi kavırıyor ve kalçalarına doğru yönlendiriyor. Sırıslıkla olmuş külotuna doğru ilerlerken bakışlarımız kilitleniyor. Tek dizimin üzerine çöküyorum ve hâlâ iyi olduğundan emin olmak için ona bakıyorum. Gözlerinde dans eden açlıkla beni izlerken, öpüşmekten şişmiş dudağı dişlerinin arasına sıkışmış.

Öne eğilip onu içime çekiyorum. Bu pozisyondan, onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum.

Sikim her an pantolonumu yırtacak. "Eteğini kaldır," diye emrediyorum, sesim boğuk.

Her iki eliyle eteğinin kenarını tutuyor ve yavaşça yukarı kaldırarak bana daha fazla kremi et gösteriyor. Tam amına ulaşacakken durdu. "Bu çok hızlı gidiyor," diye nefes alıyor.

Ona için için yanan bir bakış fırlattım. "Yeterince hızlı değil."

Yorumum üzerine sıırıtır ve kendine güveni tam gaz geri dönüyor. Eteğini amının üzerinden kalçalarına kadar sıırıtır. Bakışlarımı güzel kahverengilerinden bacaklarının arasına sürüklediğimde şok içinde bakakalıyorum.

"Benimle oynadın," diye homurdanıyorum, gözlerim onun pürüzsüz çıplak amına sabitlenmiş. "Kendinden çok emindin," diyor gülerek. Ama onun eğlencesi

Kalçasını kavrayıp omzuma koyduğumda sakinleşiyor. "Ne yapıyorsun?"

Bir parmağımı ıslak yarığı boyunca kaydırıyorum ve klitorisini usulca okşuyorum. "Seni geri almak üzereyim."

Bir parmağımı dar vücuduna soktuğum anda ondan bir inilti yükseliyor. Eteği kalçalarının üzerinde kıvrıldığı için, saçlarımı kavramak için malzemeyi bırakıyor. Yavaşça, en uzun parmağımla onu beceriyorum. Vücudu çok güzel tepki veriyor. Çok duyarlı. En ufak hareketimde titriyor ve sarsılıyor gibi görünüyor. Amının derinliklerine gömüldüğümde ve dişlerimle pürüzsüz etini parçaladığımda nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.

Onu tatmak için yanıp tutuşuyorum, bu yüzden öne doğru eğilip boştaki elimle am dudaklarını ayırıyorum. Dilim onu zevkle yok etme görevinde. Klitorisinin üzerinden geçtiği an, neredeyse yere yığılacaktı. Saçlarımı sıkıca kavırıyor. "Oh, Tanrım," diye boğuluyor. "Gri..."

Klitorisini emiyorum ve ona daha fazla uyarılma ile damlıyor gibi görünmesini sağlayan bir saldırıya başlıyorum. Parmağımı içine sokup G noktasını sıyırdığım an, insanların duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık atıyor. Yine de umurumda değil. Bu an, ardından gelebilecek her türlü sonuca değer. Klitorisini emiyorum ve zevkten patlamasının keyfini çıkarıyorum. Yalpalamaya başlayana kadar tadına bakmayı ve emmeyi bırakmıyorum. Sonra parmağımı ondan çekiyorum ve onu kollarıma almak için hızla ayağa kalkıyorum. İnce kolları ortama sarılıyor ve beni içine çekme şeklini kaçırmıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Gülümseyerek soruyorum ve yumuşak saçlarını öpüyorum. Başını sallıyor. "Bu çok kötüydü. Bunu burada yapmamalıydık."

"Burada ne istersem onu yaparım," diyorum kıkırdayarak. "Seninle yapmak istediğim daha çok şey var. Sadece bana izin vermelisin."

"Az seninle tam olarak kavga etmiyordum," diyor kızgın bir huff ile. "Bana ne oldu böyle?"

Eteğini kalçalarından aşağıya kaydırıp tekrar yerine yerleştiriyorum ve ardından dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Ben değil. Henüz değil."

Kaba şakama gülüyor ve beni hafifçe itiyor. "Çalışmak için buradayım. Çalışmak için değil..."

"Aminı patronuna mı yalatacaksın?" Şaka yapıyorum.

Kahverengi gözleri genişliyor, yanakları ve boğazı kıpkırmızı oluyor. "Evet, o."

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum ama ona komplocu bir sırıtış atıyorum. "Şimdi işe koyulmaya hazır mısın yoksa seni bir kez daha boşaltmam mı gerekiyor?"

FIFTEEN

Violet

Telaşlıyım, ateşliyim ve tahrik oldum. Gray mutlu bir şekilde arazi değerleri hakkında gevezelik ederken önümdeki dosyaya zar zor odaklanabiliyorum. İki saat önce bana oral seks yaptı. Ofisinde. İş yerinde. Ben de izin verdim.

Çok utandım ama daha çok kafamda canlandırmaktan kendimi alamıyorum.

Bu işte çok iyiydi. Dili ve -Tanrım o dişler- tam olarak ne biliyorlardı. Vaughn'la oral seksten zevk hatırlıyorum ama o ne zaman yapsa kafamın yarısı uçuyordu.

Bu farklıydı. Bu
gerçektir.

Konum ne kadar yanlış olursa olsun her saniyesinden keyif .

"Birilerinin dikkatinin biraz dağınık olduğunu görebiliyorum," diyor masasının üzerinden sırtarak.

Yakalandığım için yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Özür dilerim. Sadece öğle yemeğini düşünüyordum."

Öne doğru eğilmeden önce bana bilmiş bir göz kırpmıyor. "Tekrar yiyebilirim." "Gerçekten, Grayson," diye hayıflanıyorum ama yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Çok kabasın!"

Kıkırdaması sıcak ve içime doğru yankılanıyor. "Bana daha kötülerini de söylendi. Cidden, sorun nedir?"

Dudaklarının beni öpüşünü özliyorum. Kalçalarımın iç kısmının, yanaklarındaki kirli sakalın beni çizdiği yerlerden dolayı nasıl çiğ olduğunu düşünüyordum. Bana o orgazmı yaşattığından beri amım zonkluyor.

"Hiçbir şey."

Masanın üzerinden uzanıp elimi tutuyor. "Bunu yakında tekrar yapmak istiyorum. Tadın bağımlılık yapıyor, küçük döneç."

Birkaç gün önce bu yadırgamıştım ama artık hoşuma gitmeye başladı. Özellikle de ondan önceki kelimelerle birleşince. "Sanırım ben de bunu istiyorum." Gözlerim şu anda birbirine kenetlenmiş olan ellerimize kayıyor.

"Ben de bundan çok daha fazlasını istiyorum," diyor bana, sesi imalı ve derin.

Şans eseri ona bakıyorum. Buz mavisi gözleri keskin ve bana odaklanmış. Bana odaklanmış gibi görünmesini seviyorum. Sanki onun ana odağı benmişim gibi.

Vaughn'la olanlardan sonra, bu tür bir ilgiye karşı olduğumu düşünebilirsiniz. Ama... görünüşe göre sorunlarım var çünkü hoşuma gidiyor.

"Daha ne kadar," diye nefes alıyorum, onu daha yaramaz sözlerle kışkırtmaktan kendimi alamıyorum.

Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Öncelikle, o dudaklarını sikimin etrafında hissetmek için sabırsızlanıyorum. Küçük ağzının sikimi alabileceğinden bile emin değilim." Kalçalarını sıkarak kendini beğenmiş bir sırıtışla bana bakıyor. "Ve seni soymak için sabırsızlanıyorum, böylece etinin her santimini tadabilirim. Dilimi sahip olduğun her kıvrım ve kıvrım boyunca gezdirmek istiyorum. Her bir deliğine girmek istiyorum."

Gözlerim açıldı. Vaughn'la pek çok kez anal yapmıştım ama dilini hiç kırıma sokmamıştım. Bu düşünce beni hem iğrendiriyor hem de sevindiriyor.

"Ayrıca seksi kalçalarını ayırmak için sabırsızlanıyorum, böylece muhtaç amına bakabilirim. Bahse girerim benim için her zaman damlayacaktır," diye düşünüyor ve boşta kalan parmaklarıyla çenesini kaşıyor. "Prezervatif takmamı isteyeceğini biliyorum, çünkü beni , ama şu anda çıplak nasıl hissedeceğini hayal ediyorum. Bahse girerim sikim daracık amının içine doğru kayacak ve seni sonuna kadar germemle boşalacaksın. Neredeyse sularının şaftımdan aşağı aktığını görebiliyorum ve-"

"Dur," diye nefes alıyorum ve sandalyemde kıpırdanıyorum. "Şu anda bunu düşünmem."

"Aletim mi?"

Keskin bir nefes verdim. "Evet. Aman Tanrım. Bunun hakkında konuşmayı kes." Sesim mızımız gibi çıkıyor ama aslında tüm bunlara benim de ihtiyacım olduğu için. "Lütfen."

Mavi gözleri şehvetle kararıyor ama başını sallıyor. "Bu konuşmaya bu gece devam ederiz."

Zevk vaadi içimde heyecan yaratıyor. "Sonra," diye gülümseyerek kabul ediyorum. "Şimdi numaraları konuşalım."

Dört saat boyunca Gray'e sadece onun iş yapış şeklini değil, şirketin genelini nasıl geliştirebileceğime dair fikirlerimi anlattıktan sonra beni öğle yemeğine götüreceğini söyledi. Ayağa kalkıyor ve masasının etrafında döndükten sonra sandalyeden kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Elini tutuyorum ama dokunuşundan ne kadar hemen fark ediyorum. O benim tek düşüncem haline geldikçe tüm düşünceler dağılıyor. Zihnim daha önce söylediği tüm şeylerle, bana yapmak istediği tüm şeylerle çalkalanıyor. Tanrım, ben de onları ne kadar çok istiyorum.

Beni kapıya doğru yönlendiriyor ve elimi onun elinden çekmeye çalıştığımda kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Sorun nedir?"

"Bu ofisten el ele çıkamayız," diyorum ona, sesim titreyerek. Kaşlarını çatıyor. "Peki neden?"

"Çünkü sen benim patronumsun!"

Ona doğru çekiliyorum ve o da dudaklarıma saldırıyor. Birkaç dakika içinde derin öpücüğünün içinde kayboldum. Sonunda geri çekiliyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen karanlık bir ifadeyle bana bakıyor. "Hepsinin canı cehenneme. Sen benimsin." Dudakları tekrar benimkilerin üzerinde. Bana sahip oluyor. Ondan yayılan sahiplenme duygusu beni korkutmalı. Tepelere doğru kaçmalıydım. Nasıl da kendimi bu aşırı yoğun insanlardan etkilenirken buluyorum?

Vaughn gibi değil. En azından ben öyle umuyorum.

"Beni dinle," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, saçlarımı öyle saygılı bir şekilde okşuyor ki eriyebileceğimi düşünüyorum. "Şimdi seninle ilgileneceğim. Sadece beni içeri al, bebeğim."

Tanrım, kulağa ne kadar davetkâr geliyor. "Bunların hepsi çok fazla," diye fısıldıyorum.

Başımı döndüren ve beni güçsüz düşüren bir öpücükle sözlerimi bastırıyor. Beni tekrar avuçlarının içine aldığı anda burnunu burnuma dayıyor. "Sen her şeyi hak ediyorsun. Bu asla yeterli olmayacak."

Yıllar ve yıllar süren yalnızlık kalbimi parçalamakla tehdit ediyor. Vaughn'dan kaçtığımdan beri ilk kez başka biriyle birlikte olma arzusu duyuyorum. Gray'in yanında bu kadar sert ve korumacı olmak zorunda değilim. Onun yanındayken kendimi rahat hissediyorum. Hatta güvende. Ve Vaughn'un şu anda beni takip ediyor olabileceğini düşünürsek, Gray'in varlığının beni gizlemesinden memnunum.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum kaşlarımı çatarak. "Ve Vaughn olabilir-

Bir hırıltı beni susturuyor. "O senin için bir tehdit değil. Ben söz sahibi olduğum sürece değil. Sana göz kulak olacağıma güvenmelisin."

Ciddi mavi gözlerine bakıyorum. Çenesi sanki beni psikopat eski sevgilimden koruyacak güce sahip olduğuna gerçekten inanıyormuş gibi sıkılıyor. Neredeyse güleceğim çünkü Vaughn hiçbir şeyden çekinmez. Umarım daireme giren o değil de, benim köhne apartmanımdan gelen bir davetsiz misafirdir. Eğer gerçekten eski sevgilimse, hapı yuttum demektir. Büyük, güçlü Gray bile beni kurtaramaz.

"Önce senin bana öğle yemeği ısmarlamanla başlamaya ne dersin?" Ortamı yumuşatmak için alay ediyorum. Yoğunluk yatak odasında iyidir. Ama bazen günlük hayat için fazla yoğun olabiliyor. Gray'in de Vaughn'la aynı eğilimlere sahip olmasından endişeleniyorum. Saplantılı olanlar. Ancak Gray, Vaughn'un her zaman sahip olduğu boş, ruhsuz bakışları paylaşmıyor. Gray'in gözleri sırlarla, benimle ilgili merakla ve arzuyla dans ediyor. İki insan arasında tomurcuklanan bir ilişki için bunların normal olduğunu hissediyorum. Ve muhtemelen benimkileri de yansıtıyorlar.

"Önce öğle yemeği," diye kabul ediyor parlak bir sırıtışla ve kalçalarım

sıkılıyor. "Ama senin lanet elini tutuyorum."

Beni ofis kapısından dışarı sürüklerken hala onun hiddetine gülüyorum. O bir görevde, ama gözlerim masamın yanında duran Truman'ın kilitleniyor. Gözleri kısılıyor ve tiksintiyle başını sallıyor.

Gray onu fark etmiyor ve beni hiç vakit kaybetmeden binadan dışarı çıkarıyor. Dışarı çıktığımızda bir kolunu omuzlarıma doluyor ve kaldırımdan aşağı inerken beni kendi tarafına çekiyor. Biriyle böyle olmak iyi hissettiriyor. Birkaç gün önce Gray'ın beni görmediğine inanmak benim için çok zor. Şimdi ise tek gördüğü benmişim gibi hissediyorum. Ben aptal değilim. Ona boşuna Mad Max demiyorlar. Ama artık radarına girdiğim için tuhaflıkları hoşuma gidiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Caddede yürürken soruyorum. "İyi bir yere." Ses tonu kendinden emin ve kendini beğenmiş. Gülmekten kendimi alamıyorum.

Şehrin en popüler pizza salonu olan Ziggy's'e doğru yürürken, yolumda duruyorum. Sarımsak ve diğer lezzetlerin muhteşem aromaları duyumları istila ediyor. "Ahh," diye inliyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bu yerle beni kızdırmak için acımasızsın. İçeri giremeyeceğimizi biliyorsun. Her zaman üç saatlik bir bekleme süresi oluyor." Demek istediğimi anlatmak için binanın etrafını saran uzun insan kuyruğunu işaret ediyorum.

Elimi tutarken kıkırdıyor. "İyi ki insanları tanıyorum."

"Hayır," diye soluk soluğa kaldım, heyecandan içim içime sığmıyordu.

"Bizi içeri sokabileceğini söyle." İffetli bir öpücük çalıyor ve kaşlarını sallıyor. "Bizi içeri sokabilirim."

Sinirli bakışları görmezden gelerek kuyruğu geçene kadar ciyaklıyorum ve içeri adım attığımızda neredeyse ölüyorum. Mekân küçük ve duvarlarda sadece birkaç kabin var. Köşedeki bir kabin dışında tüm koltuklar dolu. Oraya yöneldiğinde biraz panikliyorum. "Emin misin?"

"Olumlu," diyor bana, yine kendini beğenmiş bir sırıtışla.

İnsan kalabalığı duvara bakan taraftaki kabine birlikte geçiyoruz; ben içeride, o dışarıda.

"Muhtemelen birileri bu kabini bekliyordu," diyorum ona, sinirlerim hâlâ içimi kemiriyor.

"Sahibi öyleydi," diyor omuz silkerek ve masadan bir menü alıyor. "O zaman gitmeliyiz."

"Ben sahibiyim."

Ona bakmak için başımı sallıyorum. Çok iyi takındığı bok yiyen sırıtışı bazen sinir bozucu olabiliyor. Tamam, o kadar da sinir bozucu değil. Asıl sinir bozucu olan, o bunu her yaptığında benim eriyip gitmem. "Buranın sahibi sen misin?"

"Ve bu da benim standım. Bull ve ben her zaman buraya geliriz. Burayı benim için açık tutmaları gerektiğini biliyorlar," diyor bana, bakışlarında parıldayan bir muziplikle.

"Vay canına," diyorum ve menüyü çalıyorum. "Sürprizlerle dolusun, değil mi?"

Avuç içi eteğimin hemen altından uyluğuma dayanıyor, böylece parmak uçları hassas etimi sıyrıyor ve içimde dans eden arzu titremeleri gönderiyor. "Hiçbir fikrin yok, küçük dönek."

Öğle yemeğinin geri kalanı inanılmaz iyi geçti. Yalan söylemiyormuş.

mekanın sahibiydi. Garsonlar onu tanıyordu ve onu memnun etmeye hevesli görünüyorlardı. Gray'in en sevdiği yemeklerin yanı sıra benim de denemek istediğim birkaç şey getirildi. Sonunda tika basa doymuştum.

"Çok ," diye inliyorum ve karnımı okşuyorum.

Avuç içi elimi kaplıyor ve öne doğru eğiliyor, sıcak nefesi kulağımda. "Hala yiyebilirim."

Arzu içime işliyor ve kalçalarımı birbirine bastırıyorum. "Sen delisin," diye nefes alıyorum ama avucunu eteğimin altından bacaklarımın arasına kaydırduğunda onu durduramıyorum. Ağzı beni kulak mememden ve boynumun kenarından yavaşça öpüyor. Tüm dokunuşları aklımı kaçırmama neden oluyor. "Keşke işe gitmek zorunda olmasaydık," diye itiraf ediyorum, boğazıma daha fazla erişebilmesi için başımı sola doğru eğerken.

"Eve gidebiliriz," diye öneriyor, dişleri hassas etimi sıyrıyor. Tanrım, nasıl da istiyorum.

"Bebek adımları," diye hatırlatıyorum ona tam parmak ucu amımın üzerinde gezinirken. Birinin bizi görüp görmediğini anlamak için bakışlarımı kaçırıyorum. Bulunduğumuz konum itibariyle meraklı gözlerden saklanıyoruz. İşte tam da bu yüzden kendimi bacaklarımı ayırırken buluyorum. Parmağı tekrar girdiği anda benden bir miyavlama kaçıyor. "Çok hızlı," diyorum ona. "Bütün bunlar çok hızlı."

Boynumu emiyor ve sonra tenime yumuşak bir öpücük konduruyor. "Seninleyken yavaşlayamam. İçimdeki her şey seni yutmak için çılgık atıyor. Her şeyine sahip olana kadar durmayacağım, Violet."

Parmağı beni yavaşça beceriyor, bu da beni sınırdan delirtiyor. Tüm vücudum burada, insanlarla dolu bir restoranda orgazm olma ihtiyacıyla titriyor. Beni baştan çıkarıyor.

"Gri..." İnememi engellemek için dudağımı ısırıyorum.

"Bana istediğimi ver," diye homurdanıyor ve sonra dilini kulağıma değdiriyor. En hassas yerlerimden birindeki sıcak nefesi ve parmağının bana sahip olma şekliyle birleştiğinde, onun istediği gibi boşalıyorum. Sert bir şekilde boşalıyorum ve o kadar da sessiz değil. Neyse ki restoran oldukça gürültülü ve seslerim tabaklarda takırdayan çatallar ve konuşan insanlar tarafından bastırılıyor. Yüksekliğimden aşağı indiğimde, parmağını benden kaydırıyor ve ıslaklığımı uyluğumun iç kısmı boyunca sürüklüyor.

Yanağıma bir öpücük kondurmadan önce "Bunu sonra temizlerim" diye beni temin ediyor. Hesabı öderken şaşkınlık içindeyim. Kimse bu adamın -iki

haftadan daha az bir süre için patronum- beni bu kabinde parmakladığının farkında değil. Orgazmım ve az önce süper yaramaz bir şey yaptığımız gerçeği yüzünden neredeyse başım dönüyor. Gray sakın ve soğukkanlı görünürken ben sanki restorandaki herkes ne yaptığımızı biliyormuş gibi hissediyorum. Elim tutuyor, parmağı hâlâ sularıyla ıslak ve beni kabinden çekip çıkarıyor. Mavi gözleri şehvetle kararmış.

ve açlık. Keşke iyiliğinin karşılığını ödeyebilseydim.

Bu gece.

Sözlerinden ürperiyorum. Buna daha sonra devam etmek istiyor. Benim yatağında. Bu kadar uzun zaman sonra seks yapma düşüncesiyle neredeyse çıldıracaktım. O zamanlar olan her şeyden sonra, sekse karşı olduğumu düşünebilirsiniz. Ve belki de birkaç yıl boyunca öyleydim. Ama yoğun bir terapiden sonra Vaughn'un bana yaptırdığı şeylerin üstesinden gelebildim. Tekrar normalim.

"Sorun nedir?" Gray dışarı çıktığımızda soruyor. Fırtına çıkmaya başladığında gökyüzü karardı. Rüzgar binaların arasında uğulduyor ve ben titriyorum. Takım elbisesinin ceketini çıkarıp beni ceketine sararken kaşları birbirine çarpıyor. Tıpkı onun gibi kokuyor ve erkeksi kokuyu içime çekiyorum.

"Sadece da..." Sözümü kesiyorum.

Duruyor ve rüzgârı engellemek için beni bir binaya doğru çekiyor. Beni endişeyle süzerken avuçları boynumun yan tarafını kavlıyor. Gözlerindeki bakış kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Grayson Maxwell'e kolayca aşık olabilirdim. "Biz arkadaşız," diyor bana, gözleri gözlerimi ararken. "Ve daha fazlasına dönüşeceğiz. Zaten öyleyiz. Bana bir şeyler anlatmanı istiyorum."

Yutkunuyorum ve cesaretimi toplamak için bir süre dudağımı çiğniyorum. "Korkunç bir şey."

"Benimle ilgili korkunç şeyler var. Anlat bana."

Merakım arttı ama korkunç sırlarını daha sonra araştırmaya karar verdim. "Vaughn... o... o bana fahişelik yaptı."

Gray'in yüzü ölümcül bir hal alır. "Ne yaptı lan?"

Gözyaşlarımla umutsuzca savaşıırken alt dudağım titriyor. O kadar uzun zamandır bunu düzenli olarak düşünmemiştim bile. Ama bunu terapistimden başka birine yüksek sesle söylemek bile her şeyin tekrar başıma yıkılmasına neden oluyor.

"Beni para için erkeklerle seks yapmaya zorladı," diye geveliyorum. Soğuk değilim, sadece duygularımın üstesinden geldim.

İçimdeki havayı emen acımasız bir sarılmayla beni kendine çekiyor. Sırtımı okşarken saçlarıma güvenceler fısıldamaya başladığında, avucunun içine yığılıyorum. Gray güçlü ve sert, kıcımın üstüne düşmemem için beni kendine doğru tutuyor.

"Onu öldüreceğim. Onu öldüreceğim." Sanki bu sözlerin beni iyileştirme gücü varmış gibi bunu tekrar tekrar söylüyor. Ve sihirli bir şekilde, öyle de oluyor. O kadar emin ve kendinden emin bir şekilde söylüyor ki, ona inanıyorum. Eğer şansı varsa, bunu yapacağına inanıyorum. Tanrım, yapmasını ne kadar istiyorum. Ama Vaughn istediği zaman bir hayalet oluyor. Kimse onu dışarı çıkarmıyor. Beni bir arada tutan o güzel ve yoğun adam bile.

"İyi misin? Sana zarar verdiler mi?" diye soruyor aniden, beni görebilmek için hafifçe geri çekilerek.

Başımı yukarı kaldırıyorum ve yontulmuş çenesine ve ateşli gözlerine hayran kalıyorum. Burun delikleri açılıyor ve dişlerini biraz daha sıkarsa kırabilir. "Çoğunlukla

Sadece seks. Ve biri beni incittiğinde, o da onu incitti." Ürperdim. "Ben sadece... Ben bunu yapmak istemedim." Gözlerimden daha fazla yaş akıyor. Kendimi kirli, kullanılmış ve iğrenç hissediyorum; tıpkı terapistime her şeyi itiraf ettiğim zamanki gibi. Ama onun gözlerinde benim gördüğüm gibi acıma ya da üzüntü yerine nefret ve intikam görüyorum.

"Onu bulacağım ve işini bitireceğim, Violet. Hayatım üzerine yemin ederim," diye yemin ediyor alçak bir hırıltıyla. "Oh, tatlım." Alnı benimkine yaslanıyor ve ikimiz de gözlerimizi kapatıyoruz. En utanç verici sırlarımdan birini açıklamama rağmen kendimi daha iyi hissediyorum. Daha hafif ve daha özgür.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor. "Ne için?"

İçimi çektim. "Her şey için. Bana ağırlık verdiğini fark etmediğim parçalarımı yavaş yavaş kırıp atıyorsun. Bunun için teşekkür ederim."

Avuç içleri yanaklarımı buluyor ve ona bakmam için başımı tekrar yukarı kaldırıyor. "Tüm bunlardan kurtulmayı hak ediyorsun. Bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yapacağım."

Ağzıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Her şey çok hızlı ilerliyor ama nedense umursayacak bir şey bulamıyorum. Onun girdabına çekiliyorum ama sorun olmayacağını hissediyorum çünkü beni fırtınasının gözünde tutacak. Gray'e göre kimse bana zarar veremez.

Peki ya fırtına çok şiddetli olursa? Çok daha kötülerini atlattım.

Öğle yemeğinden döner dönmez Gray bir telefon görüşmesine takıldı, ben de bazı maliyet analizleriyle meşgul oldum. Ona kahve yapmak zorunda olmadığımı söylemesine rağmen, saatin farkına varmadan edemedim. Planlanmış bir kahve saati. Ve normalde, ona kahve yapmak için dinlenme odasına gitmek zorunda kaldığım her saniyeye içerlerdim.

Bugün farklı.

Ona bir fincan kahve yapmak *istiyorum*.

Cuma günü istifamı verdiğimden beri bana hep iyi davrandı. Sevecen ve özenli. İyi bir arkadaş. Ve... *daha fazlası*. Dinlenme odasına girip dolaptan bir kupa alırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Sıcaklık arkamdan beni sardığında ve iki elim iki yanımdaki tezgâha dayandığında, şaşkın bir gıcırtı çıkarıyorum.

"Görüyorum ki işini yapmaya geri dönmüşsün," diye öfkeleniyor Truman.

Donup kalıyorum ve omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Benden uzak dur."

Gözleri manik ve öfkeli. Dehşet doğru tırmanıyor, ama ben

Ez şunu. O Vaughn değil. Hiç kimse Vaughn kadar korkutucu olamaz.

"Eğer benden uzak durmazsan kanlı bir çılgılık atarım," diye tehdit ediyorum.

Beni tezgâha yasladı ve vasat ereksiyonu kıcıma baskı yaptı. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. "Sen bağırırsan her şeyi inkâr ederim. İşini yapmaktan kurtulmak için patronuyla yattığı belli olan ofis sürtüğüne inanacaklarını mı sanıyorsun?"

Karnına dirsek atıyorum ve sendeleyerek uzaklaşıyor. Bana doğru tekrar hamle yaptığında, dönüp kahve fincanını yüzünün yan tarafına çarpıyorum. İkimiz de uzun bir süre şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. Sonra parmakları kaşına değiyor. Parmaklarını çektiği anda kan bulaşmış olduğunu fark ediyorum.

"Bana vurdun amına koyayım," diye tıslıyor inanamayarak.

Kupanın sapını kavriyorum ve tekrar kullanmak için kendimi hazırlıyorum. "Bana dokundun lan," diye karşılık veriyorum.

Rahatlatıcı bir varlık hissettiğimde hâlâ kıcımlı tezgâha dayamış, kolumu gerekirse savurmaya hazır bir şekilde bekliyordum. Hislerim doğru çıktı çünkü bir saniye sonra Truman benden uzaklaştı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Gray gürlüyor, vücudu Truman'la benim aramda. Sırtı bana dönükken, bu duruşu koruyucu bir tavır olarak seçtiğini hissetmekten kendimi alamıyorum. Kalbim çatlıyor ve kırılıyor çünkü onun nezaketine dayanamıyorum. Bu çok fazla. Bağımlılık yapıyor. Bir alkoliğin hayatta kalmak için içkiye ihtiyaç duyduğu gibi onu arzulayacağım. Onunla sarhoş olmak istiyorum. Beni tutmasına ve artık savaşılamayacak kadar yorgun olduğum tüm savaşlarımla savaşmasına izin vermek.

"Bana vurdu," diye suçluyor Truman zehir dolu bir ses tonuyla, lavabonun yanından bir kâğıt havlu kaparken. "Bir kahve fincanıyla."

"Toplantı odası," diye gürlüyor Gray. "de."

Truman odadan çıkmadan önce bana memnun bir sırıtış fırlattığında kaskatı kesiliyorum ve onu boğmak istiyorum. O gittikten sonra Gray öldürücü dikkatini bana yöneltiyor. Sert bakışlarının altında neredeyse sınıyorum ama kısa süre sonra yumuşuyor ve yanağımı okşuyor.

"İyi misin?" diye soruyor, mavi gözleri beni değerlendiriyor.

Başımı sallıyorum ve kupayı kaldırıyorum. "Arkadaşımdan biraz yardım aldım." "Çok özür dilerim." Özü kalbime bir bıçak gibi saplandı. İçimi parçalıyor.

"Elini kaldırdı ve tehdit etti. icabına baktım," diyorum, sesime güven geri geliyor. "Bu senin hatan değil."

Parmakları dağınık saçlarında geziniyor ve homurdanıyor. "Öyle ama bunu telafi edeceğim. Yemin ederim." Sonra bakışları bir an için dudaklarıma düşüyor. "Hadi toplantı odasına gidelim."

"Başım belada mı?"

"Siktir et, hayır," diye hırslıyor. "Bir toplantımız var. Senin de bir parçası olmak isteyeceğin bir toplantı."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum ama bardağı alıp yere koyuyor, bakışları daralıyor.

"Buna ihtiyacın olmayacak çünkü ben varım." Dudakları seksi ve şakacı bir şekilde yukarı doğru kıvrılıyor. "Şimdi gel bakalım."

Elimi tutmasına izin verdim, artık insanların görmesinden endişe etmiyordum. Zaten iki hafta sonra burada olmayacağım. Ayrıca, buranın sahibi o. Bu konuda ne yapacaklar ki? Koridorda yanından geçerken İK'dan Clint'e sırtıyorum.

Toplantı odasına girdiğimizde gerildim. Masanın etrafında sekiz adam oturuyor. Bu şirkette en nefret ettiğim sekiz adam. Ama sonra gözlerim Jeff'inkilerle -ya da Gray' deyiimiyle Bull'la- ve bana göğsümdeki tüm havanın rahatlamasına olan güven verici bir gülümseme veriyor. Nefret etmediğim birkaç kişiden biri. Gray masanın başındaki sandalyeyi çekiyor -kendi sandalyesi- ve oturmam için işaret ediyor. Yerime oturduğumda tüm gözler üzerimdeydi. Bakışlarımı ona çeviriyorum ve sorgulayıcı bir bakış atıyorum.

Bana cevap vermek yerine, gruba hitap ederken sesi gürliyor. "Hepiniz bugün buraya çağrıldınız çünkü elimizde çok önemli bir şey var. konuşmamız gereken önemli konular var. Ama önce hepinize Violet Simmons'ın Maxwell için ne yaptığını sormak istiyorum." Sesi alçak ve ölümcül.

Jeff solundaki Ralph Darden'a dönmeden önce bana göz kırpmıyor. "Ne düşünüyorsun, Ralph?"

Ralph oflayıp pufluyor ve omuz silkiyor. "O bir sekreter. Grayson'ın sekreteri."

Gray kollarını göğsünde kavuşturur ve Ralph'e doğru yürür. "Yanlış." Bunun üzerine şaşkınlıkla burnumu kıvrıyorum ama sözünü kesmeye cesaret edemiyorum.

Her ne oluyorsa, Gray'in arkamı kolladığını biliyorum. Bana tüm hafta sonu davrandığı gibi davranmazdı ve bugün aniden beni otobüsün altına atmazdı.

"CEO için özel iyilikler yapıyor," diye takılıyor Truman, ses tonunda tiksintiyle.

Gray'in yumruğu Ralph'in yanındaki masaya o kadar sert çarpar ki kemiklerini ya da masayı kırmaması şaşırtıcıdır. Herkes şaşkınlıkla ona bakar. Sonra iki avucunu maun ağacının üzerine koyar ve öne doğru eğilerek masanın karşısından Truman'a dik dik bakar. "Bu," diyor hayatımda duyduğum en soğuk ses tonuyla, "cinsel tacizdir."

Truman'ın gözleri şaşkınlıkla açılır ve Ralph itiraz etmeye başlar.

"Hayır!" Gray gürlür. "Hepiniz çok iyi dinleyeceksiniz. Jeff ve ben birçoğunuzun çalışanlarımıza cinsel tacizde bulunduğunuzun farkına vardık. Özellikle de Violet Simmons'a. Bilmiyorsanız söyleyeyim, şirketimde cinsel tacize müsamaha gösterilmeyecektir."

Clint kapı aralığından kafasını uzatır ve boğazını temizler. Çok korkmuş görünüyordu. "Doğru," diyor titrek bir sesle. "İnsan Kaynakları politikamıza göre, birçoğunuz kuralları ihlal etmişsiniz."

"Bu çok saçma," diye tıslıyor Ralph. "Kurul duyana kadar bekle-"

Jeff bir kâğıt parçasını Ralph'a uzatır. "Aslında, kurul zaten

Biliyor. Bugün erken saatlerde yapılan telefon konferansı ile görevden alınmanız onaylandı. Şu andan itibaren artık aktif bir yönetim kurulu üyesi değilsiniz."

Başkan Yardımcısı Brent Adams, "Şaka yapıyor olmalısınız," diyor.

Gray boyuna göre yükseliyor ve Başkan Yardımcısını sandalyesinde kamburlaştıran sert bir bakışla yere yapıştırıyor. "Cinsel taciz konusunda şaka yapmam."

Brent çenesini kapatmayı akıl etti. Yüzü kıpkırmızı oldu. Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. O pislik, buradaki en büyük dikenlerimden biri oldu.

"Ralph, gidebilirsin," diyor Gray umursamaz bir tavırla. "Geri kalanınıza gelince, kovulduunuz."

Tartışan sesler aynı anda yükselmeye başlar, ancak Gray bir kez daha yönetim kurulu masasına vurduğu yumrukla onları susturur.

"Bu konu pazarlığa açık değil. Bundan sonrasını Clint ve Bay Barker halledecek. Bir saat içinde gitmenizi istiyorum," diye tısladı Gray, ateşli bakışları her biriyle buluştu.

Truman, kibirli hıyar, bir türlü rahat bırakmıyor çünkü aniden ayağa kalkıyor ve suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Cinsel taciz iyi bir şey değil ama bu kaltağın ofisinde sana sakso çekmesi iyi bir şey. Çifte standart, dostum."

Gray masanın kenarından dolanmaya başlar, gürültülü bir hırıltı çıkarır ama Jeff ayağa kalkıp onu engeller.

"Yeter, Truman," diye bağıyor Jeff. "Kovulduktan sonra saçma sapan konuşman artık bu şirket için çalışmadığın gerçeğini değiştirmiyor."

Gray, Jeff'in yanından iterek geçiyor ve bana elini uzatmadan önce sandalyemi çekiyor.

Ayağa kalktığımda, bu sefer Clint'e hitap etti.

"Violet artık bizim başkan yardımcımız. Bu şirket için yaptığı şey bu. Sana detayları içeren bir e-posta göndereceğim ama şunu anla," diyor gözleri fal taşı gibi açılmış İK görevlisine. "O senin patronun. *Ona* rapor vereceksin. Ve eğer bu cinsel taciz saçmalığı bir daha ortaya çıkarsa, bir sonraki iş *senin* işin olacak."

Gray'e bön bön bakıyor ama sallıyor. "Evet, efendim."

Ofisine döndükten ve kapıyı kapattıktan sonra bile hâlâ şoktayım. "Az önce ne oldu?"

Kafese kapatılmış bir aslan gibi masasının önünde bir ileri bir geri yürüyor. "Uzun zaman önce yapmam gerekeni yaptım."

Yutkunuyorum ve onun yolunda duruyorum. Sert göğsü benimkine çarpıyor. Yakışıklı yüzüne sıcak bir bakış yerleşiyor. Uzanıp parmak uçlarımı çene çizgisinde gezdirdiğimde bakışları yumuşuyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldanıyorum, dudaklarım çatılıyor.

"Söyleyecek bir şey yok," diyor hoyratça. Avuç içi omzumu buluyor ve beni nazikçe kavırıyor. "Bu kadar uzun süre dayanmamalıydılar."

"Ama ben? Bilmiyorum Gray..." Sözümü kesiyorum. Neden beni daha önce terfi ettirdin?

Yine de gidecek miyim?

"O pozisyon için bu lanet ofisteki herkesten daha niteliklisin," diyor çenesi titreyerek.

"Düşünmeyecekler mi... bunu... bilmiyorum..."

"Seviştiğimizi mi?"

Ona bakakaldım. " biz değiliz."

Kaşları çatılıyor ve bana için için yanan bir sırıtış fırlatıyor. "Henüz değil."

SIXTEEN

Grayson

Bir grup eziği kovup kızımı terfi ettirdiğimden beri beş dakikaya kadar geri sayıyorum. Ve çok çalışkan olduğu için yeni sorumluluğunu ciddiye aldı. Saatlerdir bilgisayarının başında tıkır tıkır çalışıyor. İşle ilgili şeylere odaklanmaya çalışıyorum ama aklım sürekli öğle yemeğine gidiyor.

Mükemmeldi. Öğle yemeğinden önce -onun da isteğiyle- onun tadına bakmıştım ve daha yemek bitmeden parmağımı tekrar içine sokmuştum. Sokakta parçalanana kadar onunla yalnız kalacağım anı dört gözle .

O orospu çocuğu ona fahişelik .

Nişangahımı onun lanet alına koyacağım ve kafasını uçuracağım.
Kapalı.

"Bugün gündemde cinayet var mı?" Bull alaycı bir tavırla soruyor
Kapımın önünde.

Omuz silkiyorum. "Belki."

Gözleri büyüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Şaka yapıyordum ama görünüşe göre yapmıyorsun. Kimi öldürüyoruz?"

En iyi arkadaşşıma sırtımdan edemiyorum. Ne olursa olsun benimle birlikte savaşa girmeye her zaman istekli. "Vaughn Brecks."

Kaskatı kesildi ve başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Masama bir dosya bıraktı. Dışına Dusty'nin tanıdık el yazısı karalanmış. Üç olası adres. Dosyayı çevirip açıyorum ve içindeki resimlere bakıyorum.

"Bu fotoğrafları o mu çekti?" Boğazımda tehditkâr bir hırıltıyla soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır, ama daha fazla araştırma yapıyor. İlk adres olduğunu düşündüğü yer. Tarifine uyan bir adam oradan gelip gidiyor."

"Başka bir şey var mı?"

"O şerefsiz söz konusu olduğunda değil. Daha çok nasıl olduğunu kontrol etmek istedim. O toplantıda," diyor düşünceli bir şekilde avucuyla yanağını ovarken, "kendinde değildin."

Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Nasıl yani?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Odaklanmıştın. Sadece ona değil.

her şey."

Violet gözüme çarptığından beri pek çok şeyi fark ediyord gibiyim. Çoğunlukla onu doğrudan etkileyen şeyler ama etrafındaki her şeye dokunuyor gibi görünüyor, bu da benim de bunları fark ettiğim anlamına geliyor.

"Menekşe beni daha iyi yapıyor," diyorum ona, ses tonumdaki güvenle. O da sırtıyor. "Bunu görebiliyorum. Sana ısındığını görebiliyorum."

"O benim," diyorum ona dalgınca, sanki benim yanımda artık soğuk olmamasının nedeni buymuş gibi.

"Bunu biliyor mu?" diye soruyor, sesinde bir eğlence. "Ona bir iki kez söyledim."

Homurdanıyor ve ensesini ovuşturuyor. "Tabii ki yaptın. Senin lanet bir sapık olduğunu biliyor mu?"

Onu tersledim ve o da güldü.

"Ciddiyim. Senin takıntının derinliğini biliyor mu?"

"Onun için her şeyi yapacağımı söyledim," diye homurdandım. "O sik kafalı Vaughn'u bile öldürürüm."

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Ve tepelere doğru kaçmadı mı?" "Hayır."

"Yüce Tanrım, Hawk, sanırım kendine mükemmel bir kadın buldun," diye şaka yapıyor.

"Aynen öyle."

"Aferin sana," diyor kıkırdayarak. "Her şeyi berbat etme. Belki de artık senden hoşlandığına göre sapıklık yapmayı bırakırsın."

Ama onun hakkında öğrenecek daha çok şey var...

"Hımm."

Yine homurdanıyor. "Sakın tutuklanma, psikopat." "Tutuklanmamaya çalışacağım, pislik."

O gün için ayrılırken gülümsemesi benim veda hediyem oldu. Dosyayı karıştırıp Vaughn'un sabıka kaydını okudum. O da lanet bir sapık. Adamın, şimdiye kadar bir kişide gördüğümünden daha fazla uzaklaştırma emri var. Bu benim lehime olabilir.

Dosyayı kapattım ve çekmeceme sakladım. Çekmece kilitlendikten sonra ceketimi alıp kadınımı aramaya gidiyorum. Onu boş masası için aldığım menekşe saksısının üzerine eğilmiş, tatlı kokularını içine çekerken bulduğumda, ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadın. "Hazır mısın?"

Etrafında dönüyor ve bana bakıyor. "Tuvalete gitmeme izin ver, sonra gidebiliriz."

Benimle daha fazla vakit geçirmeye bu kadar hevesli olmasını seviyorum. O gittiğinde, sandalyesine oturdum. Telefonu çalışıyor.

Sean: Bu hafta bir gün iş konuşmak için öğle yemeğine ne dersin?

Cuma ile aynı yerde mi? Mükemmel bir beyefendi olacağıma söz veriyorum.

Öfke göğsümde kabarıyor. Ona cevap yazmak ve lanet olası bir aptal olduğunu söylemek için can atıyorum ama topuklarının tıkırtısı bana geri dönmekte olduğunu söylüyor. Öfkeyle telefonu yerine koyuyorum.

"Şimdiden sandalyemi çalmaya mı çalışıyorsun?" diye takılıyor çantasını alırken.

"Buralarda çalacağım tek şey sandalye değil." Ona sırtıttığımda gülüyor ama sonra mesajını okumak için telefonunu eline aldığında gülümsemesi düşüyor. Kaşlarını çatarak bir cevap yazdı. Ona ne dediğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum ama daha sonra uyuduğunda gizlice bakabileceğimi biliyorum.

Binadan çıkmaya başladığımızda "Ne yapıyoruz?" diye soruyor.

Arabamı park ettiğim yere kadar ona rehberlik ediyorum. "Pekala," diyorum kapısını açarken, "önce yemeğe gidiyoruz." Bana bakarken alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Sonra seni evine götüreceğim ve becereceğim." Gözleri açılıyor, ama diğer tarafa geçmeden önce kapıyı kapatıyorum.

"Gray," diye tıslıyor ben arabanın içine oturup çalıştırır çalıştırmaz. "Ya sevişmek istemiyorsam?"

Ona iç çamaşırı eriten bir bakış atıyorum -gerçi o hiç atmıyor-. "Seni ikna edeceğim."

Kırk dakikadır banyosunda kilitli duruyor. En sevdiğim restoranlardan birinde güzel bir biftek yemeği yedikten sonra onu evine geri getirdim. Ve ayarladığım gibi, kilitleri değiştirilmişti. Çilingirden paspasın altına fazladan bir anahtar bırakmasını istemiştim. Duş sesini duyduğumda onu da aldım.

O banyoda sonsuza kadar kalırken, ben de süreyi dün gece aradığım dolabı karıştırmak için kullanıyorum. Paltolar raflardan sarkıyor ve kutular raflara diziliyordu. Uyandığında ceplerini kontrol ediyordum.

Ceketimin cebinde "anneme" yazılmış bir mektup buldum. Mühürlü değil ama zaten adreslenmiş. Telefonumla daha sonra incelemek üzere fotoğrafını çekiyorum. Saç kurutma makinesinin çalıştığını duyduğumda mektubu açıp hızlıca okuyorum.

Anneciğim,

Seni özlüyorum. Bir gün belki her şey farklı olabilir. Seni sevdiğimi biliyorsun. Her şey çok kötüleşti ve uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bunu biliyorsun. Tabii ki biliyorsun. Yıllardır sana aynı şeyi söylüyorum. Umarım para yardımcı olur. Gönderebileceklerimin hepsi bu kadar ama umarım yeterli olur da her gece lokantada belini kırmak zorunda kalmazsın.

Seni her zaman seviyorum.

Mektubu imzalamamış ya da iade adresi eklememiş. Gönderdiği para -bu bok çukurunda yaşamasının nedeni- şimdi daha anlamlı geliyor. Mektubu tekrar katlayıp ceketimin cebine koyuyorum. Tam dolabın kapağını kapatıyordum ki yatak odasından cep telefonu çalmaya başladı. Arayanın Sean olduğunu düşünüp, içeri girdim. Numara bilinmiyordu.

Cevap veriyorum ama konuşmuyorum.

Diğer hatta biri ağır ağır nefes alıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Sen misin, Letty Spaghetti?" diye gürlüyor derin bir ses.

Ben de hırlayabilirim.

Ama yapmıyorum.

"Sanırım yanlış numarayı aradınız," ısıriyorum, öfkemi zar zor kontrol edebiliyorum. Ama bunun onun telefonu olduğunu söylersem lanetleneceğim.

Tıklayın.

Numarayı hemen engelledim ve telefonundaki arama izlerini sildim.

Banyo kapısı açıldığında onu yere koymuştum.

Violet banyodan çıkıyor, yüzünde gergin bir ifade var. "Biriyle mi konuşuyordun?"

"Yanlış numara," diye onu temin ediyorum. Gözlerim ipeksi bornozunun zar zor örttüğü mükemmel vücudunu inceliyor. Meme uçları kumaşın altında sertleşmişti ve altında tamamen çıplak olduğunu söyleyebilirim. O sık kafalının onun numarasına sahip olduğunu öğrenmenin verdiği tüm öfke ve kızgınlık, sikime sıcaklık hücum ettiğinde silinip gidiyor. "Vay canına," diye homurdanıyorum. "Çok fazla vay."

Dudaklarının köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Ah, bu eski şey," diye alay ediyor bir daire çizerken. Bornozun altındaki nefis kıcını gördüğümde sikim sarsılıyor.

"Buraya gel," diye emrediyorum.

Sertleşiyor ve bana emin olmayan bir bakış fırlatıyor. "Gri..."

"Sadece seni öpmek istiyorum." Tamamen yalan değil. Onun her yerini öpmek istiyorum. Sözlerim onu sakinleştirmişe benziyor çünkü bana doğru yürüyor ve sanki söz verdiği öpücüğü bekliyormuş gibi başını yukarı kaldırıyor.

Avuçlarım onun muhteşem kıcını kavırıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, böylece onun için ne kadar sert olduğumu hissedebiliyor. Nefes nefese kaldı.

"Sana bu gezegendeki en güzel kadın olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

O kıkırdıyor ama ben çok ciddiylim.

Esnek dudaklarına bir öpücük bırakırken kıcını sıkıyorum. Öpüşmemiz ilk başta tatlıydı ama çok geçmeden takım elbisemin ceketini çıkarmama yardım etmeye başladı. Avuç içleri göğsümde geziniyor ve sonra çılgınca kravatımın düğümüyle uğraşıyor. Bornozunun iplerini çekiştiriyorum ve önümde tamamen çıplak kalana kadar kıpırdanıyor. Omuzlarından tutarak, onu düzgün bir şekilde görebilmek için kol mesafesine gelene kadar itiyorum. Elbette, onu daha önce birçok kez çıplak görmüştüm.

Son birkaç gün içinde birçok kez ama hiç olmamıştı.

"Çok güzelsin," diye övdükten sonra dilimi alt dudağımda gezdiriyorum.

Kendininkini çiğniyor ve benim inceleyici bakışlarım altında rahatsız olmuş bir şekilde öylece duruyor. Kravatımı ve gömleğimi çıkarırken bakışlarımın onun mükemmel vücudundaki her güzel kıvrımı içmesine izin veriyorum. Gözlerimi onunkilere diktiğimde, göğsüme bakıyordu.

"Dövmelerin var," diye fısıldıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Var."

"Onları seviyorum." Kahverengi gözleri şehvetle erimişti. "Onları çok seviyorum."

Sırıtarak renkli göğsüme bakıyorum. Babam bana düzenli ve odaklanmış olmayı aşıladı ama Bull isyan etmeme yardım etti. Göğsüme ve kollarıma yaptırdığım her dövmede dayanışma için yanımdaydı. Kemerimi çözdüm ve ona bir kaşımı kaldırdım. "Bunun için hazır mısın?"

Gülüyor. "Bu bir penis, başkanla tanıştırma değil."

Pantolonumun yere düşmesine izin veriyorum ve içinden çıkıyorum. Ağgözlü gözleri siyah boxer'larımın arasından süzülen sikimi buluyor. "İşte size Bay Başkan."

"Hmmm," diyor ses tonunda bir eğlenceyle. "Hadi onu görelim."

Boxerımı çıkarırken ona hınzırca bir sırıtış atıyorum. Etkileyici uzunluğumu okşamaya başladığımda, sevmeye başladığım o seksi, muhtaç seslerden birini daha çıkarıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyor. "Bunu gerçekten yapıyoruz." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"İstemiyorsan başka tabii."

"Oh," diyor gözlerinde vahşi bir bakışla, "kesinlikle istiyorum"

Aletimi bırakarak ona doğru bir adım atıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Yumuşak dudaklarına ve çenesine öpücükler konduruyorum, ta ki beni pençeleyene kadar. Sikim sıcak, zonklıyor ve aramızda çok istekli. Eli aramıza girip sikimi kavradığında, içimden zevk dolu bir inilti çıkarıyorum.

O benim fantezimin hayata geçmiş hali. Gerçekleşen bir rüya.

Elinin her darbesinde boşalmaya daha da yaklaştığımı hissediyorum. Küçük elinin beni sarmaladığı bencilce bir anın ardından çekiliyorum ve ona açlıkla bakıyorum. "Yatağa çık ve bana amını göster."

Yüzsüzce söylediklerim karşısında gözleri açılıyor ama yine de kenara oturuyor ve geriye doğru kayıyor. Arkasına yaslandığında ve vücudu görsel tadım için olgunlaştığında, dizlerini tutuyorum ve onu ayırıyorum. Amcığı uyarılmışlığıyla parlıyor ve burnumu içine gömmek için sabırsızlanıyorum. Konuşamaz ya da düşünemez hale gelene kadar tadını emmek istiyorum.

"Meme uçlarına dokun," diye .

Bir inilti çıkarıyor ama bana itaat ediyor. Ona doğru sürünüyorum ve tatlı kokusunu içime çekiyorum. Dilimi yarığı boyunca sürüklediğimde yatakta sarsılıyor.

"Grayyyy..."

Kıkırdıyorum ve klitorisine bir öpücük
konduruyorum. "Mmmmm?" "Oh, kahretsin," diye
nefes alıyor. "Bu çok fazla."

Bir kaşımı kaldırıp ona meydan okuyorum. "Klitorisine karşı
mırıldandığımda mı?" "Evet." Meme uçlarını sıkarken gözleri vahşi ve
çılgınca bakıyor.

"Güzel," diye mırıldanıyorum klitorisini dudaklarımın arasına almadan
önce. Dudaklarımla baskı uyguluyorum ve hırıltılı bir ses çıkarıyorum, şüphesiz
bu ses onun hassas sinir demetinde yankılanıyor çünkü haykırıyor. Yavaşça, bir
parmağımı sırlıklam girişine sokuyorum. O kadar sıkı ki, mükemmel
vücudunun benimkini kavradığını hissetmek için sabırsızlanıyorum. Biz birlikte
olmak için yaratılmışız. Bununla ilgili her şey doğru hissettiriyor. Henüz
bilmiyor ama onu karım yapacağım. Ortağım yapacağım. Çocuklarımın annesi.

Benimkini.

"Daha fazla," diye inliyor.

Bir parmağımı daha içine sokuyorum ve titremeye başlıyor. Sert dairelerle,
dilimin altında sıcak olan klitorisini memnun etmeye başlıyorum. Parmaklarım
kolayca içine girip çıkıyor çünkü benim için çok ıslak. Üçüncü parmağımı içeri
sokmaya başladığımda kontrolünü kaybediyor. Bir orgazm onu hızlı ve güçlü
bir şekilde yırtıyor. Yatağın üzerinde çılğına dönerken sıkı kanalı parmaklarımı
kavırıyor. Titremeyi bıraktığı anda parmaklarımı dışarı kaydırıyorum ve üzerine
sürünüyorum. Sikim sırlıklam olmuş am dudaklarına doğru kayıyor ama içine
girmesine izin vermiyorum.

"Gri," diye yalvarıyor, gözleri şehvet ve ihtiyaçla kararmış. "Lütfen."

Sikimin ucunu içeri sokuyorum ama daha fazla ilerlemesine izin
vermiyorum. Onun sularının ucundan dibine kadar beni ıslatmasını istiyorum.
Vaughn'un onu yatağa attığı diğer adamlar onun mükemmelliğini hak
etmiyorlardı. O hep benimdi... Sadece henüz onu bulamamıştım.

"Seni çıplak becermek istiyorum," diyorum ona cesurca, gözlerim
onunkilere sabitleniyor. "Etrafımdaki her sıcak parçanı hissetmek istiyorum.
Orgazmımı senin içinde boşaltmak istiyorum. Bitirdiğimizde ağrıyan amından
akmasını izlemek istiyorum."

Bir inilti çıkarıyor. "Tanrım, bu ses neden bu kadar ateşli?"

"Çünkü öyle," diye onu temin ediyorum ve ucu geri çekip klitorisi boyunca
ilerlemesine izin verdikten sonra tekrar içine iterek onu biraz daha kızdırıyorum.

"Bu sorumsuzluktur."

Ona çarpmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. "Seni çırılçıplak
sikeceğim," diye tekrar homurdanıyorum. "İkimiz de bunu istiyoruz. Tek
beklediğimiz senin bunu kabul etmen."

Vücudu sanki sonuna kadar girmemi sağlamaya çalışıyormuş gibi
kıpırdıyor. Topukları beni daha da yaklaştırmak için kıkırda girdiğinde, ona
karşı koymak için içimdeki her şeyi kullanıyorum. O lanet kelimeleri duymak
istiyorum.

"İçine boşalacağım," diye mırıldanıyorum ve alt dudağımı ısırarak için eğiliyorum. "Çok derine, Violet."

"Bu... Tanrım..." Vücudu ihtiyaçtan titriyor.

"Bunun için yalvar bebeğim. Seni memnun etmek istiyorum. Tek yapman gereken istemek."

Benim inatçı kızım alt dudağımı ısırıyor. "Kiminle birlikte olduğunu bilmiyorum... ve benim geçmişim... birbirimizi pek tanımıyoruz... bu ben değilim..."

Ben daha da içine girerken gözlerimiz kilitlendi. Sikim onun dar amcığının yarısına kadar girmişti. Zevkten neredeyse bayılacaktım. Aramıza uzanıp klitorisini başparmağım ve parmağım arasında yakalıyorum, acı ve zevk arasındaki çizgiyi kucaklayacak kadar büküyorum.

"Gri," diye miyavlıyor, tırnakları yanlarımı tırmalıyor. Kontrolünü kaybediyor. Bu kadın genellikle çok sıkı sarılır, ama şu anda hızla ve sadece benim için çözülüyor.

"Seninle ilgileneneğim," diye sert bir hırıltıyla onu temin ediyorum. "*Bırak* seninle ilgileneyim."

Yolun geri kalanını içeri kaydırıyorum ve aletim neredeyse acı verici bir şekilde zonkluyor. Daha önce hiç çıplak bir kadının içine girmemişim. Sanki onun her parçasını hissedebiliyorum. Gözleri çılgına dönmüştü ve dudakları aralanmıştı.

"Bunu sevdin mi? Benim senin içinde böyle olmam?" Soruyorum, burnum onun kine sürtünüyor.

"Evet," diye boğuk boğuk . "Çok fazla evet."

"Seni çılgılık attıracak kadar sert becermemi ister misin?" Öpücüklerimi kulağına kadar götürüyorum ve hemen altındaki eti ısırıyorum. "Hmmm?"

"Evet," diye sızlanıyor. "Beni sertçe becer." "boşalacağım, Violet."

Tırnakları beni pençelerken pozitif olarak manik hale geliyor. "Konuşmayı kes ve beni becer. Her şeyini içimde hissetmek istiyorum."

Hıncı bir sırıtsıyla, ona şiddetle çarpabilmek için dışarı kayıyorum. Ondan kaçan çılgılık saf cennet. İtişten sonra itiş, ona doğru sürüyorum. Onun muhtaç klitorisini de ihmal etmiyorum. İçine girme hızımla uyumlu bir şekilde ona masaj yapıyorum. Ağızlarımız, dişlerimizin birbirine çarpmasına neden olan koordinasyonsuz bir öpücük için buluşuyor. Yine de ikimizin de umurunda değil. Yaşadığımız ana kendimizi fazla kaptırmıştık.

Başka bir orgazm onu yıkıp geçerken ondan hoş bir çılgılık koparmayı başarıyorum. Amcığı sıkılaştığı anda kontrolümü kaybediyorum. Tohumlarım onun içine fişkırıyor ve onu benimle işaretliyor.

O benim.

Lanet olası

benim.

İçinde tamamen hareketsiz kalana kadar yavaşlıyorum. Göz kapakları ağırlaştı ve kirli sakallarımın çizdiği ağzının kızarmasına bayılıyorum. Tamamen doygun ve rahat. Gözlerindeki yumuşak, rahat bakış her gün görmeye alışabileceğim bir bakış.

"Gel benimle yıkan," diye mırıldanıyorum ayrılmış ağzına öpücükler kondururken. "Seni tekrar duşa sokmak istiyorum."

İnliyor ve dokunaçlarını her zaman onun etrafında hissettiren o tanıdık gerginlik daha da sıkılaşıyor. "Az önce yaptığımız şey... Gray, ben-"

Onu bir öpücükle susturuyorum. Önce itiraz ediyor ama sonra ağzı da katılıyor. Dillerimiz neyin doğru, neyin yanlış ya da neyin sorumsuzca olduğuyla ilgilenmiyor. Dillerimiz sadece birbirini becermek istiyor.

Sikim tekrar sertleşmeye başlıyor ama sabunlu, kaygan göğüsleri avuçlarımdayken onu almak istiyorum. Bu yüzden onu bir kez daha becermek yerine, dışarı kayıyorum ve döllerimin kıcının çatlağından aşağı akıp yatağı ıslatmasının keyfini çıkarıyorum. Acaba Bull da Sadie'ye karşı böyle mi hissediyor? Onu her yönden tüketmek için ezici bir ihtiyaç.

Banyoya doğru yürüyorum. Keskin bir nefes veriyor ama nedenini görmek için etrafta dolanmıyorum ve duşun sıcak spreyini açıyorum. İçeri giriyorum ve birkaç saniye sonra o da bana katılıyor. Ben ona sırtıtıyorum ama onun kaşları üzüntüyle birbirine çatılmış.

"Sorun nedir?" Sesimden endişe damlayarak soruyorum.

Beni duvara doğru çeviriyor. Sonra avuçları sırtımdaki yanık izlerimin üzerinde geziniyor. Geriliyorum, bu da onun tereddüt etmesine neden oluyor. "Bu acıtıyor mu?"

"Artık değil."

Avuç içleri parçalanmış etimin üzerinde gezinmeye devam ediyor. İğrenç ve mahvolmuş olduğunu biliyorum. Umarım kapanmamıştır.

"Ne oldu?" diye fısıldıyor, dudakları etimi öpüyor. Bir ürperti doğrudan sikime doğru dalgalanıyor ve onu zıplattıyor.

"Körfez Savaşı sırasında Deniz Kuvvetleri'nde keskin nişancıydım. Roketatar neredeyse beni vuruyordu," diyorum iç çekerek. "Patlama beni çok etkiledi."

Kolları beni sarıyor ve yanağı benekli etime yaslanıyor. "Çok özür dilerim. Korkunç bir şey olmalı."

Omuz silkiyorum ve ellerimle kollarını kapatıyorum. "Patlamayı hatırlamıyorum. Tek hatırladığım hastanede karnımın üzerinde uyandığım ve dayanılmaz bir acı çektiğim. Birçok deri nakli ve aylar süren iyileşme süreci gerekti. Hayatımın çok karanlık bir dönemiydi."

Burnunu çekiyor. "Sanırım hepimizin karanlık zamanları var... sadece farklılar. Daha az korkutucu değiller."

Ona sarılabilmek için arkama dönüyorum. RPG patlamaları ve üçüncü derece yanıklarla karşılaştırdığına göre o şerefsiz ona her ne yaptıysa çok kötü olmalı. Duşun sıcak spreyinin altında onu kendime çekip saçlarını okşuyorum.

"Seni birkaç gün içinde tatil köyüne götürmek istiyorum. Birkaç gün kaçıracağız

hafta sonuna kadar kalacağım. En son ne zaman ?" Soruyorum.

"Burada yaşadığım son altı yıldır hep tatildeydim," diyor

mizahsız bir kahkaha ile.

Çenesini kavradım ve başını yukarı kaldırdım. "Benim için çalışmak tatil değildi." "Ama ben özgürdüm..." diye devam ediyor ve alt dudağı titriyor.

"Ondan." "Evet," diye kabul ediyorum ve sallanan dudağına bir öpücük konduruyorum. "Ama en son ne zaman

savurganlık yaptığın ve kendini şımarttığın zaman?" "Hiçbir zaman."

"İşte tam da bu yüzden Çarşamba günü gidiyoruz."

Artık itiraz edemiyor çünkü küçük kıcını tutup kaldırıyorum.

Sikim içine kayarken ağzım sıcak bir öpücükle kaplıyor.

Ona şımartılmanın ne demek olduğunu tekrar tekrar göstereceğim.

On bir gün kaldı.

SEVENTEEN

Violet

Yeni rahat masa sandalyeme otururken irkiliyorum. Sandalye rahat olabilir ama bacaklarımın arasındaki ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Hepsi Gray'in suçu. Dün gece, ben onu kovana kadar beni becerdi. Uykuya ihtiyacım vardı ve o benim yatağımda kalırsa ikimiz de uyuyamayacaktık.

Tanrım, beni hiç becerdi mi?

Vaughn'dan sonraki hayat soğuk ve zordu. Ama dün gece yanıyordum. Her şey çok kolaydı. Uzun zamandır ilk defa rahatlamış ve eğlenmişim.

Biraz fazla.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak, bu sabah işe giderken aldığım ertesi gün hapını bulmak için çantamı karıştırıyorum. Tanrı'ya temiz olması için dua ediyorum çünkü prezervatif kullanmadan dört kez dikkatsizce seks yapmıştık. Su şişemle hapi hızlıca içiyorum ve çantamı kaldırıyorum.

Ofisine doğru bir bakış atarken sıcaklık ensemden yukarı tırmanıyor. Kapı kapalı ve diğer taraftan Jeff'in gür sesini duyabiliyorum. Konuştukları her neyse, pek de iyi bir şeye benzemiyor.

Bilgisayarım nihayet açıldığında, beni bekleyen iki e-posta olduğunu görüyorum. İlki Clint'ten, ikincisi Gray'den. Bay Fuck- A-Lot'u görmezden geliyorum ve önemli olanı açıyorum. Clint bana yeni görevlerimi listeleyen bir Word belgesi göndermiş. İnsanları yönetmek dışında listedeki her şeyi zaten her gün yapıyorum. Ona belgeyi aldığıma dair yanıt verdikten ve kolay erişim için kaydettikten sonra Gray'in e-postasını açıyorum.

Violet,

Dün gece inanılmazdı. Sen . Seni öğle yemeğine götürmek istiyorum.

Gri

Gülümsüyorum çünkü o da oldukça inanılmaz. Eski sevgilimden sonra, biriyle -en azından patronumla- bu kadar çabuk bir ilişkiye girmekte tereddüt etmem gerekirdi, özellikle de son derece dikkatli olduğunu düşünürsek ama kendime engel olamıyorum. Manyetizması beni içine çekiyor.

Vaughn da .

Bu düşüncüyü bastırıyorum çünkü geçmişimin geleceğimi belirlemesine izin vermeyi reddediyorum.

Gray cömert, düşünceli ve tatlı biri. Psikopat değildir. Onun için altı yıl boyunca çalıştım ve eksantrik tavırları nedeniyle Mad Max lakabını almış olmasına rağmen, bir kez bile onun kötü biri olduğunu düşünmedim.

Sadece aşırı odaklanmış.

Şirketine takıntılı. Başarıya

odaklanmış.

Ama sahiplenici bir deli değil.

Gray'in ofisinin kapısı gıcırdayarak açılıp Jeff dışarı çıktığında hâlâ kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Bakışları benimkilere yöneldi. Gözlerinde suçluluk duygusu parlıyordu. Kalp atışlarım hızlanıyor ve ona kaşlarımı çatıyorum. Ofisine geri dönmeden önce beni selamlamak için hızlıca el sallıyor. Gray dışarı çıktığında hâlâ ona bakıyordum. Beni görene kadar kaşlarını çatıyor. Yüzü aydınlanırken tüm siniri yüzünden siliniyor. Ve kahretsin, ben de yüzümün aydınlandığını hissediyorum. Varlığımın onu neşelendirmesine bayılıyorum.

"Günaydın," diyorum gülümseyerek.

Masama doğru ilerliyor ve kenarına oturuyor. Saçımın bir tutamıyla oynamak için uzandığında gözlerim kapanıyor ve küçük bir iç çekiyorum. Parmak uçları çenemde ve boğazımda geziniyor. Annemin bana lise mezuniyet hediyesi olarak verdiği inci dizisine dokunduğunda gözlerimi açıyorum.

"Bu kolyeyi sana yakıştırdım," diye övüyor, mücevherlerimi incelerken kara kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. Vaughn'dan kaçarken yanıma alabildiğim tek şey bu kolyeydi çünkü o gün kolyeyi takmıştım.

Kalbim gümbür gümbür atıyor çünkü Tanrım, çok güzel kokuyor ve işyerinde olmamıza rağmen bana çok samimi bir şekilde dokunuyor. Kafamın içinde uyarı zilleri çalıyor çünkü yanlış bir kişinin bu alışverişimizi görmesi bana cehennemi yaşatmaya yetiyor. Ne yazık ki ben hiçbir zaman uyarıları dikkate alan biri olmadım ve bir sal olmadan derin uçlara doğru yüzmeye eğilimliyim.

Gray beni kurtaracak.

Bir keresinde Vaughn'un da yapacağını düşünmüştüm.

Sert bir başparmak alt dudağımı okşuyor ve gözlerim onunkilere kayıyor. Beni incelerken buz mavisi gözleri kısılıyor. Saniyeler geçiyor - *tik, tik, tik* - ben onun mikroskobu altında kalırken. Gray'le ilgili olan şey, sanki kafamın içini görebiliyor olması. Sanki aklımdan neler geçtiğini tam olarak biliyor. Onun yanında kendimi çıplak ve savunmasız hissediyorum.

"Ağrın var mı?" diye soruyor, sesi boğuk. Gözleri doğrudan içimi yakan bir sıcaklıkla parlıyor.

Bakışlarımı ofiste gezdiriyorum ama kimse dikkat etmiyor. "Evet," diye fısıldayarak itiraf ediyorum.

Kendini beğenmiş bir sırtıma yakışıklı ağzını çekiştiriyor. "Güzel. Her oturduğunda benim koca sikimi düşünmen fikri hoşuma gidiyor."

"Gray!" Tıslıyorum ve bir kez daha meraklı iş arkadaşları için ofisi görsel olarak tarıyorum.

Omuz silkiyor. "Ne? Sadece dürüst oluyorum. Şu anda ne kadar meşgulsün?"

Bu hileli bir soru gibi geliyor ve saf bir kız gibi, şeker ve köpek yavruları vaat ettiği meşhur beyaz minibüse doğru onu takip ediyorum. "Pek meşgul değilim."

"Güzel," diyor kurt gibi sırtarak ve külotum kalçalarımın arasında ıslanıyor. "Ofisimde yardımınıza ihtiyacım var."

Ayağa kalkıyor ve odasına doğru yürümek için arkasını dönüyor. Bakışlarım takım elbise içinde fazlasıyla mükemmel görünen fit vücudunda geziniyor. Bu şirketten yakında ayrılacak olmam iyi bir şey çünkü her gün onu yemek yiyebilecek kadar iyi görünürken izlemek zorunda kalmak oldukça dikkat dağıtıcı.

Yakında gideceğim.

Birkaç gün önce olsa çok heyecanlanırdım.

Ama bunların hepsi Gray'in beni fark etmesinden önceydi.

Suçluluk ve kararsızlık içimde savaşıyor. Benim için zaten çok şey yaptı. Birkaç gün içinde iş arkadaşlığından arkadaşlığa, oradan da sevgililiğe geçtik. Grayson Maxwell o kadar yoğun ki onun girdabına kolayca kapıldım.

Sonunda sürünerek çıktığımda nasıl hissedeceğim?

Aynı mı olacağım?

Sandalyemden kalkıp ofisine girerken ve kapıyı arkamdan kapatırken bu düşünceleri şimdilik bir kenara itiyorum.

". "

Sert emri vücuduma ürperti yayıyor. Kilidi çeviriyorum ve ellerim kalçalarımın ona bakıyorum.

"Ne konuda yardıma ihtiyacın var?" Soruyorum, sesim çiğ ve titrek.

Ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asıyor. Bugün giydiği toz mavisi elbise gömleği tenine mükemmel bir şekilde oturuyor. Kumaşın üzerinden dövmelerini görebiliyorum ve bu içimde başka bir heyecana yol açıyor.

"Gray," diye tekrar deniyorum, sesim yükseliyor. "Neye ihtiyacın var?"

Bana kaşlarını çatıyor ve için için yanan bakışlarını üzerime diyor. "Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Ben kelimelerimde boğulurken, gömleğinin düğmelerini bileğinden açıyor ve kolunu sıvamaya başlıyor. Ön kolundaki damarlar kabarıyor ve kasları hareketiyle birlikte esniyor. Ağzım tadına bakmak için sulanırken kendimi bileğine bakarken buluyorum. Diğer tarafla devam ediyor. Sonra lacivert kravatının düğümüyle uğraşmaya başlıyor.

Vücudum yanmak üzere. Kalçalarımın arasındaki külotum sırlıslıklam. Sertleşmiş meme uçlarım sutyenimi tırmalıyor. Ve içimdeki yangın bedenimi içten dışa yakıyor. Kravatını çıkarıp ilk iki düğmeyi çözüyor ve benim pozisyonumu taklit etmek için ellerini kalçalarına koyuyor.

"Benimle birlikte bazı sözleşmeleri gözden geçirmeni istiyorum. Tavsiye istiyorum," dedi.

sandalyesine oturmak için ilerlerken söyledi. Olayların bu kadar hızlı gelişmesi karşısında o kadar şaşkınlım ki, aklımın onun sözlerine yetişmesi bir saniyemi alıyor.

"Kontratlar mı?" Mırıldanıyorum.

Kara kaşları tekrar yukarı kalkıyor ve bana çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Kontratlar." Sonra bakışları vücudumda gezinirken daralıyor. "Burada sevişeceğimizi düşünmedin, değil mi? Herkes dinlerken?"

Yutkunup başımı salladıktan sonra aceleyle masasının koltuğa geçiyorum. Masasındaki en yakın dosyayı kapıp açıyorum ve bir sayfadaki kelimelere bakıyorum. Beynim saatte yüz mil hızla çalışıyor. Sayfadaki hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Masanın üzerinden uzanıp bileğimi yakaladı. Elimi yüzüne doğru çektiğinde bir çığlık attım. Sonra şok edici bir hareketle orta parmağımı emiyor. Bakışlarımı onun alev alev yanan parmağına yöneltiyorum, dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. Dili, klitorisime yaptığı gibi parmağımın alt tarafını okşuyor, bu da benden düşük bir inilti çıkarıyor.

"Bebeğim," diye hırlıyor ve çekilmeden önce şakacı bir şekilde etimi ısıırıyor. "Seni kesinlikle becermek istiyorum. Tam burada, bu masanın üzerinde. Sana çığlık attırmak istiyorum. Amcığının bu dosyaların üzerine damlamasını ve mürekkebi bulaştırmasını istiyorum. Violet, sikimin o acıyan amcığına öyle bir gömülmesini istiyorum ki durmam için bana yalvaracaksın." Bir hırıltı daha. "Ama mesele de bu güzelim, durmam mümkün değil. Seni bütün gün tekrar tekrar becerirdim. Sen tüm orgazmlardan güçsüz düşersin, ben de bu şirketi yönetmek için değersiz olurum. Birlikte patlayıcıyız." Parmağımın ucunu öpüyor. "İşte bu yüzden havai fişekler bu binanın dışında kalmalı."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Konuşma tarzınla beni deli ediyorsun..."

"Biliyorum." Göz kırpmıyor ve beni bırakmadan önce bilmiş bir sırıtişla bana bakıyor.

Artık masanın üzerine yayılmayacağımı ve Şükran Günü yemeği gibi ziyafet çekmeyeceğimi bildiğim için odaklanabiliyorum. Odaklanabilirim. Odaklanabilirim.

Violet, odaklan.

"Bir zamanlar evcil bir kuşum vardı," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak.

Parmaklarım çıplak göğsünde daireler çiziyordu. "Mmm?" Kafamı kaldırdığımda onu yatak odamın tavanına bakarken buldum, dalgındı. İşteki verimli bir günün ardından beni sake ve suşi yemeye götürmüştü. Sonra yatağıma geçtik ve beni o kadar sert boşalttı ki neredeyse adımları unutuyordum.

Ama prezervatifi unutmadım.

Ona bir tane atmayı başardım ve şikayetlerini bile görmezden geldim. Seks inanılmazdı.

Bu sarılma olayı daha da iyi. İnsan ilişkilerini özlemiştim. Basit öpüşmeler ve dokunmalar.

"Babamla bıldırcın avlıyorduk. Bir anne öldürdük. Arkasında ciyaklayan bir yavru kuş bıraktı. Onu evcil hayvan olarak besleyeceğimi söylediğimde babam çok kızdı," diyor bana huysuzca. "Babama karşı pek bir şey yapmazdım. Ama onu istedim, Violet. Ona ihtiyacım vardı. O kuşla ilgili bir şey bana hitap ediyordu."

Gülümsüyorum çünkü onun küçük bir kuşla ilgilenmesi çok tatlı. "Kaç yaşındaydın?" "Dokuz." Elini göğsüne koyuyor ve başparmağını Etimi. "Onu eve götürdüm. Adını Bıldırcın Feryadı koydum." İkimiz de gülüyoruz. "Wail gürültücü ve muhtaçtı. Ama onu seviyordum. Kıçımı kaldırıp kütüphaneye gittim ve bıldırcınlar hakkında bulabildiğim her kitabı okudum. Beslenmelerini, yuvalanmalarını, uyku alışkanlıklarını öğrendim. Wail hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeyi kendime iş edindim."

"Bu çok tatlı," diyorum, çenesini öpmek için öne doğru eğilerek.

Konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "O kuşu severdim. Babam bunu biliyordu." Sesi soğuyor, buz parçaları beni dürtüyor. "Bir gün annem güzel bir yemek pişirdi. Biz yerken babam pek de nazik olmayan bir şekilde Wail'in annesini yediğimizi söyledi."

Gerildim ve ona baktım. Gözlerini sıkıca kapatmış ve burun delikleri öfkeyle parlıyor. Onu sakinleştirmek umuduyla tekrar öpüyorum ama işe yaramıyor. İçinden bir öfke dalgası geçiyor.

"Masadan kalkıp ona hayvanımın annesini yemeyeceğimi söylediğimde, eti yemezsem Wail'i öldürmekle tehdit etti. Gözlerim yaşararak o kuşu mideye indirdim. Annem zihinsel olarak kontrolden çıkmış, tabağına bakıyor ve hazırladığı ete dokunmuyordu." Sesi çatlıyor, bu da gözlerimin dolmasına neden oluyor.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Yutkunuyor. "İşim bittiğinde odama geri döndüm. Kendimi çok suçlu hissettim ve kuşumdan özür dilemek istedim ama..."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Ne?"

"Orada değildi," diye boğuk bir sesle konuştu. "Wail gitmişti."

Gözümden bir damla yaş süzülüyor ve doğruluyorum. Avuç içim onun inatçı yanağını okşuyor. "Nereye gitti?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda sertleşiyor. "Babam kuşumun evimizi söyledi. Kuşumu öldürdü. Babam tüylerini yoldu ve leşini temizledi. Anneme verdi ve pişirmesini istedi."

"Hayır..."

"Bilmiyordu," diye mırıldandı. "Her zaman ondan isteneni yapardı. Ama ben Wail'in annesini yemedim. Wail'i yedim."

Ağzına bir öpücük konduruyorum. Yumuşak öpücükler. Rahatlatıcı öpücükler. Tekrar ve tekrar çünkü onun pislik babasını düşünmesini istemiyorum. O hala

Ama onu daha sert öpmek için üzerine çıktığımda, dilimi kendi diliyle buluşturmak için ağzını ayırıyor. Parmakları öpüşmemizi yönlendirmek için saçlarımın arasına giriyor.

Sert siki kıcıma süründüğünde içimden bir inilti kaçıyor. Aramıza uzandığında, vücudumu kaldırıyorum ve tekrar içime girmesine izin veriyorum. Yaşadığımız onca seks yüzünden vücudum ağrıyor ama bu farklı hissettiriyor. Sadece sevişmek değil. Başka bir şey. Bakışlarım buluşurken kalın aletin üzerinde aşağı yukarı kayıyorum. Gözlerinde hüznün var ama bana karşı her zaman duyduğu açlık ön plana çıkıyor. Güçlü parmakları kalçalarımı buluyor. İçime girmek için kalçalarını kaldırırken onları neredeyse acı verecek kadar kavriyor.

"Gray," diye inliyorum başım geriye doğru eğilirken. Ellerinden biri göğsüme kayarken diğeri klitorisime masaj yapmaya başlıyor. İçimde bir orgazm dalgalanana kadar onu çılgınca sürüyorum, içimdeki her kasın spazmına neden oluyor. O boşalmadan önce üzerinden kaymak için bir anlam bulmaya çalışıyorum ama sonra tekrar kalçalarımı kavriyor. Sert, ölçülü itişlerle kendi doruk noktasını arıyor. Ve sonunda bir iniltiyle, sıcaklığının içime dolduğunu hissediyorum.

Sikeyim.

Neden ona karşı bu kadar dikkatsizim?

Beni kendine doğru çekiyor ve göğsüne sertçe yaslanıyorum. Kalp atışlarımız göğüs kafeslerimizde birbirine çarpıyor. Dağınık saçlarımın arasından kulağımın kabuğuna tatlı sözler fısıldarken parmakları saçlarıma dolanıyor.

Sen benimsin.

Seni sonsuza dek

istiyorum. Seni

tutmama izin ver.

Benimkini.

Seni sevmeme izin

ver. Sonsuza kadar.

Kelimeler yoğun ve hızlıca söyleniyor, ama hepsini içiyorum. Sanki onun gibi erkeklerin yanında kendimi kontrol edemiyormuşum gibi açgözlülükle hepsini alıyorum. Yoğunluk sunuyorlar ve sanki beni bir şekilde besliyormuş gibi yutuyorum. Vaughn da beni aynı şekilde besledi. Beni çeken şey bu.

Bu cazibe bir zamanlar neredeyse ölümcüldü.

Gözlerim kapanırken, düşüncelerim kaçtığım ve asla arkama bakmadığım geceye sürükleniyor.

Vaughn beni bileğimden tutup geldiğimiz apartmanın harap koridorunda sürüklerken, "Bu taraftan, Letty Spaghetti," diye homurdanıyor.

Elbisemin kısa eteklerini çekiştiriyorum ama o kadar dar ki neredeyse hiç hareket etmiyor. Yerleşiyorum

Anneme ait olan incilerimi gergin bir şekilde parmakladığım için. Vaughn ve ben aylardır bu oyunu oynuyoruz. Hapların etkisi geçtiğinde beynimin hayatta kalan akli başında kısmı bana bir fahişe olduğumu söylüyor. Bu benim erkek arkadaşım değil. O benim pezevenğim. Ama fahişeler para alır, değil mi? Beni seks yapmaya zorluyor ve karşılığında hiçbir şey görmüyorsam bu beni ne yapar?

Bir köle.

Bu beni onun seks kölesi yapıyor.

İçimde öfke kabarmaya başladı. Az önce hapi ağzıma soktuğunda, ağzımın kenarına, dişlerimle yanağımın arasına sıkıştırmıştım. Şikayet etmeden yutmama o kadar alışmıştı ki, baktığında gerçekten bakmadı. Sadece basit bir bakış. Arabaya doğru yürürken onu çıkarmayı başardım ve çalılıkların arasına attım.

Beynim temiz.

Kalbim kızgın.

Ruhum kırık.

Bir kapının önünde durur ve yüksek sesle kapıyı çalar. Kapıyı, üzerinde dar beyaz bir eş , başında bir bere ve kalçalarından birkaç santim sarkan, mavi boxer'ını gösteren bol bir kot pantolon giyen iri yarı siyah bir adam açar.

"V, adamım," diye derin bir sesle selamlıyor. "Paranı aldım, dostum." Lastik bantla birbirine bağlanmış bir tomar banknot çıkarır ve Vaughn'a uzatır.

Vaughn başını sallar ve adamı yumruklar. "Bu işte iyi olduğunu biliyordum, Fuzz." Fuzz adındaki adam bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Kız arkadaşın mı?"

Kahretsin, çok iyi."

Vaughn ona "Daha fazla paran varsa bu gece senin olabilir" diyor.

Ben Vaughn'un arkasına saklanırken Fuzz'ın rahat yüz hatları sertleşiyor ve beni incelemek için kenara çekiliyor. Takdir dolu bir ıslık çıkardı. ", V, çok güzel bacakları var. Amcığı sıkı mı?"

Kaba sözlerinden ürperiyorum. Normalde, beni sattığı bu adamlara ulaştığımızda kafam iyi olurdu. Farkındalık içime işliyor. Keşke şu an kafayı bulmuş olsaydım.

"En sıkı," diye övünen Vaughn'un ses tonunda sahiplenici bir hava var.

"Ne kadar?" Fuzz göğüslerimi göz göre göre sikerken soruyor. "Sende ne kadar var?"

Fuzz gülüyor. "Bütün paramı aldın, dostum."

"Hiç kahverengi kaldı mı?" Vaughn sorar.

"Bir ya da iki gram var," diyor Fuzz ona, bakışları elbisemin göğüslerimi sarma şeklinden hiç ayrılmıyor.

"İhtiyacım var."

Yutkundum ve ona bakakaldım. gram kristal meth için bedenimi satmıyordum herhalde.

"İçeri gel dostum, bok orada," diyor Fuzz ve kanepeyi işaret ediyor.

Vaughn beni bileğimden tutup pis ve yıkık dökük daireye sürüklüyor. İçime bir korku yayılıyor. Bu Fuzz denen adamdan ve bana sanki canımı yakmak istiyormuş gibi bakmasından hiç hoşlanmıyorum.

"Onunla yirmi dakikan var," diyor Vaughn, pütürlü kanepeye oturup ilaç tepsisine uzanırken. "Anal yok."

Fuzz beni arkamdan yakalamadan önce bir ıslık çalıyor. Yerden kaldırılıp yatak odasına götürüldüğümde çığlık atıyorum. Vaughn'un kahkahası damarlarıma buz attırıyor. Bu onun için tüm zamanların en düşük seviyesi. Beni birçok kez incitti ama bu ihaneti çok derin.

Vücut kokan yatak odasına girdiğimde beni yere ittiler. Fuzz kapıyı arkasından kapattı ve gömleğini çıkarmaya başladı. Dev gibi ve kaslıydı. Gözlerindeki şeytani parıltı beni kaçmaya zorluyor. Saçlarımdan tutup beni yatağa doğru sürüklediğinde pencereye doğru yolu yarılamaştım. Beni kokuşmuş, lekeli yatağın kenarına iterken içimden kopan çığlıklar başka bir dünyaya aitti. Elbisemi kalçalarımın üzerinden yırtarak çıplak popomu ona gösterdi.

Pantolonunun kemerini çözmeye başlarken "Anal yok," diye taklit ediyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve bir kez daha pençelerimle ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Kocaman eliyle başımın arkasını yatağa bastırırken çok güçlü. Kıvraniyorum ama bu onun şişman ereksiyonunu kuru amıma itmesini engellemiyor. Hıçkırıyorum ve tırnaklarımı kirli yatağa geçiriyorum ama nafile. Acımasızca içime giriyor. Homurtuları ve inlemeleri bir kesikteki alkol gibi, beni dışarıdan içeriye sokuyor.

"Bu kış çok ateşli," diyor bana çarparken. "Ben de vuracağım."

Vaughn için çığlık atmaya başladım. Beni kurtarması için yalvarıyorum. Fuzz amımdan çekiliyor ve sikinin başını göt deliğime doğru itmeye başlıyor. Bu küçük müdahaleden dolayı içimde bir ateş yanıyor. Sonuna kadar girmeyi başardığı zaman için korkuyorum.

"V-Vaughn, lütfen," diye .

Fuzz sonuna kadar girdiğinde acı, dayanılmaz ve her şeyi tüketen bir acı içimde patlıyor. Bayılıyorum ama ateş gitmeme izin vermiyor. Beni tamamen bayılmaktan uzak tutuyor. İğrenç bir işkence oyunu.

Kendimi vahşetten başka bir şey düşünmeye zorluyorum ama yapamıyorum. Tek düşünebildiğim, erkek arkadaşım çığlıklarımı duymazdan gelirken Fuzz'ın kışımındaki devasa siki.

Bir çarpma sesi duyduğumda gerçekten bayılmaya başladım. Sonra bir homurtu. Fuzz çekildiği anda acı azalıyor gibi görünüyor.

Çatlak! Çatlak! Çatlak! Çat! Çat!

Acı içinde kıvranarak yanıma dönmeyi başarıyorum. Vaughn Fuzz'ı boğazından yakalamış, yumruğunu adamın suratına defalarca indiriyor.

"Ben. Dedim ki. Anal yok," diye kükreyen Vaughn, Fuzz'ı boğazından kavradıktan sonra

kafasını şifonyerin kenarına çarptı.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Çıtırdayan kemik ve delinen etin mide bulandırıcı sesleri kuspama neden oluyor. Gözyaşları önümdeki sahneyi bulanıklaştırırken yatağın her tarafına safra fışkırıyor. Vaughn sonsuza kadar durmayacakmış gibi görünüyor.

Bir gümbürtüyle yere düşen Fuzz'ı bırakıyor. Vaughn'un gözleri benimkilerle buluştuğunda, ilaçların etkisiyle büyümüş ve vahşileşmişlerdi. Odadan çıkmadan önce bana göz kırpmıyor. Çok kötü titriyorum ama yan tarafıma oturmayı başarıyorum. Odadan dışarı baktığımda Vaughn'un başka bir şırınga hazırladığını görünce dehşete kapılıyorum. Bakışlarımı yere sürüklüyorum. Fuzz ya da ondan geriye kalanlar tavana bakıyor. Yüzü ezilmiş, nefes almıyor ya da hareket etmiyor.

Vaughn onu öldürdü.

Yakında bir gün beni de öldürecek.

Varlığımın her parçasıyla bunun doğru olduğunu biliyorum. Ve ilaçlar kafamı karıştırmadan harekete geçebiliyorum. Kendimi yataktan kaldırıyorum ve titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum. Her yerim acıyor, özellikle de kığım, ama elbisemi üzerimi örtecek şekilde aşağı çekmeyi başarıyorum. Parlak kırmızı kan dizimi geçip uyluğumdan aşağı akıyor.

Oh, Tanrım.

Kanın görüntüsüyle sarsılıyorum ama gözlerimi pencereye dikiyorum. Yeni keşfedilmiş bir aciliyetle pencereye doğru ilerliyorum ve kilidi başlıyorum. Çevirerek açtım ve pencereyi kaldırdım. Biraz uğraşmam gerekti ama içeri girebilecek kadar yukarı kaldırmayı başardım. Yangın merdiveni bana ihtiyacım olan çıkışı sağlıyor. Her geçen saniye daha da netleşiyorum.

Uzaklaşmalıyım.

Ve beni bir daha asla bulamayacağından emin olmalıyım.

Daha hızlı koşabilmek için topuklarımı bırakarak yangın merdiveninden olabildiğince hızlı iniyorum. Aşağıya ulaştığımda, yolun geri kalanını bir su birikintisinin içine doğru atlıyorum. Apartmanın sokağı boş ama bir tarafın sonunda işlek bir cadde var. Koşarak yanımdan geçip giden arabalara doğru atılıyorum.

"Hey, bebeğim, biraz daha kal," diye bağırıyor sigara içen bir adam bana.

Onu görmezden geliyorum ve trafiğin ortasına doğru hızla koşuyorum. Bir araba frene basıyor. Arabasının önü kalçama çarparken annem yaşlarında bir kadınla göz göze geliyorum. Yanında yolcu koltuğunda oturan ve benzer bir şaşkınlık tepkisi veren genç bir kız var.

"Lütfen," diye yalvarıyorum gözyaşlarımın arasından. "Yardıma ihtiyacım var."

Arabanın yanından döndüğümde hala bana bakıyordu. Diğer araçlar caddenin ortasında duran arabasının etrafında dönüyor ve korna çalıyor. Dehşet beni tüketmekle tehdit ederken onun camına vuruyorum. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda henüz peşimde olmadığını görüyorum.

"Lütfen," diye tekrar yalvardım, "az önce tecavüze uğradım."

Bu onu harekete geçirmiş gibi görünüyor. Titreyen elleriyle arabasının kilit açma düğmesine bastı. Arka koltuğa atladım ve kendimi araba koltuğunda gözleri fal taşı gibi açılmış bir çocuğa bakarken buldum.

"Nereye gitmemi istiyorsunuz?" diye soruyor kadın.

"Buradan uzak herhangi bir yere," diye . "Sadece acele et."

Dışarı çıkar ve yola doğru çeker. Arkadaki bebek ağlamaya başladı. Ön koltuktaki kıza baktığımda, ön camdan dışarı bakarken teni solgun. Annesinin elini parmak eklemleri beyazlayacak kadar sıkıyor.

"İyi misin?" diye soruyor kadın, panik içindeki gözleri aynada benimkilerle buluşuyor.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Farkına vardıkça içim rahatlıyor. Kaçmıştım. Sonunda Vaughn'un ölümcül pençesinden kurtuldum.

"Şimdi öyleyim."

"Bebeğim," diye mırıldanan derin bir ses beni kabus dolu geçmişimden çekip çıkarıyor. "Benim, Gray."

Şans eseri bir göz attım ve onun endişeli mavi gözlerinin üzerimde gezindiğini görünce minnettar oldum. Bana bakarken yüzüm güçlü elleriyle sarılmıştı.

"Konuş benimle Violet," diye mırıldanıyor, ses tonunda endişe var. "Ödümü kopardın."

Gözlerimden sıcak yaşlar akarken, kaçtığım gecenin anısını ağzımdan kaçırıyorum. Korkunç detaylar. Bitirene kadar durmuyorum. Ona bakma şansım olmadan önce oda birkaç dakikalığına sessizleşiyor.

Gray'in yüz hatları nefret ve hiddetten manik bir hal almış. Çenesini o kadar sert sıkıyor ki ikiye ayrılmaması mucize. Ama başparmağını alt dudağımda gezdirme şekli nazik ve saygılı.

"Onun lanet kafatasını binlerce parçaya ayıracağım," diye kükrüyor. "Bu benim sana yeminim."

Beni korkutması gereken ama bunun yerine içimi ısıtan bu yoğun açıklamalarla yine. Vaughn'a zarar vermesini istiyorum. Vaughn'un başka kadınlara zarar vermemesi için bu dünyadan yok edilmesini istiyorum.

"Berbat durumdayım," diyorum ona, sesim titreyerek. "Bu hikâyeyi anlattığım ilk kişi sensin. Terapistim ana fikri biliyor ve başlangıçta gittiğim kadın sığınma evlerinin de bir fikri vardı. Ama kimse ne olduğunu ayrıntılı olarak bilmiyor." Alt dudağımı ısırđım ve kaşlarımı çattım. "Belki de seni grafik detaylardan uzak tutmalıydım."

Çenemi sıkıca kavırıyor ve başını sallıyor. "Her şeyi bilmem gerek

Başına gelen her şeyin en ince ayrıntısına kadar. O korkunç anıları çalmak ve onları sırtındaki yanık izleri gibi taşımak istiyorum, böylece artık onları taşımak zorunda kalmayacaksın. Lütfen," diye yalvarıyor, dudakları dudaklarına yapışıyor. "Hepsini bana ver. Onları almama ve yerlerine iyi bir şey koymama izin ver. Birlikte iyi olabiliriz. Bunu hissetmiyor musun, Violet?"

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum çünkü bunu hissedebiliyorum.

Onun varlığı beni güven ve sıcaklıkla dolduruyor. Dev
bir güvenlik battaniyesi.

Çok uzun zamandır geçmişimin soğukluğuyla titriyorum. Bu yükü benim yerime taşıması için bir başkasına güvenmemin zamanı çoktan geldi de geçiyor.

Telefonu çalana kadar beni bir kez daha hararetle öpmeye başlıyor. Bir hırıltı koptu. "Bu Gwen'in zil sesi."

Uzaklaştığı anda vücudunun bana yaslanmasını özlüyorum. Vücudu, dövme ve yaralı etinin altında saklanan zayıf ve belirgin kaslardan oluşuyor. Çok güzel, sanki Tanrı özel bir şaheser yaratmış ve adını Gray koymuş gibi. Ama Gray sıkıcı olmaktan çok uzak, renkli, parlak ve çekici.

"Fuuuuck," diye tıslıyor telefona. "Hemen ."

"Ne oldu?" Telefonu yatağın üzerine fırlatıp hızla kıyafetlerini giymeye başladığında talep ediyorum.

Gözlerinde hüznün parlıyor. "Anne. Düştü. Sağlık görevlileri artık eve gelmiyor, o yüzden yaralanır ya da düşerse Gwen ya da ben ona yardım etmek zorundayız." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Gelebildiğim zaman geleceğim."

Yataktan fırlıyorum ve aceleyle şifonyerime gidip külot arıyorum. "Ben de seninle geliyorum."

Bana doğru geliyor ve arkamdan sarılıyor. Pantolonunu tekrar giydi ama hala göğsü çıplak. Ondan yayılan sıcaklık beni çağırıyor. İçimin derinliklerindeki sessiz parçalara şarkı söylüyor.

"Bebeğim," diye mırıldandı saçlarıma. "O Gwen'den daha kötü. Kalman gerek."

Onunla yüzleşmek için avucunun içinde dönüyorum. Avuçlarım inatçı yanaklarını buluyor ve başımı ona doğru sallıyorum. "Hiç şansın yok. Daha önce ailenizin hastalığı konusunda düşüncesiz davranıyordum. Ama şimdi..." Sözümü kesiyorum ve dudaklarını öpmek için ayak üzerinde duruyorum. "Yardım etmek istiyorum. Geçmişimi sana anlatırken beni dinledin. En azından bunu yapabilirim."

Duyguları gözlerinde parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye gülümseyerek onu temin ediyorum. "Hadi gidip annene yardım edelim."

EIGHTEEN

Grayson

Anneme giderken hâlâ öfke içindeydim. Vaughn'un ona yaptığı şeyler...iğrenç. Ona yapacağım şeyler... daha da iğrenç. Yolcu koltuğunda Violet sinirli bir şekilde tırnağını çiğniyor. Düzenli ve tertipli olması bakımından bana benziyor. Geçmiş yüzünden hayatını zaman düzenli tutmaya çalışıyor. Onu anneme götürmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama yardım etmeye çok istekli görünüyor.

Beni çok etkiliyor.

Cuma günü onunla göz göze geldiğimde bizi ölüme mahkûm ettiğimi biliyordum. Elbette bir ömür boyu süren aşktan sonra. Ama o sonuna kadar benim olacaktı. O hayatımın demirbaşı olduğu anda içimdeki çarpık bir parça düzelmiş gibiydi.

Çaresizce çok hızlı hareket etmemeye çalışıyorum. Yapmak istediğim şey onu korkutup kaçırmak. Ama küçük, parlak Violet'imi ait olduğu yerde, önümdeki kaidenin üzerinde tutmak istiyorum. Onu sonsuza dek beslemek istiyorum.

Uzanıp kot pantolonunun üzerinden kalçasını tutuyorum. Avuç içi arkasını kaplıyor ve rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. Bu kadın, kendimi bildim bileli göğsümün içinde duran boşluğu . Hayatım şimdi tamamlanmış hissediyor. Kendimi onun kalbine öyle bir yerleştireceğim ki, asla gitmemi istemeyecek.

Arabayı sürerken, daha önce prezervatif kullanmak istediği için hayal kırıklığına uğradığımı hissetmekten kendimi alamıyorum. Onun içine tohumumu koymak istediğimi bilmiyor mu? Çocuğuma hamile kalmasını istediğimi? Beni göndereceğini yarın önerirdim. Violet istismar edilmiş bir köpek yavrusu gibi. Güvenini kazanmak zaman alacaktır. Ona sımsıkı sarılmak ve boğazına bana ait olduğunu söyleyen bir tasma takmak istiyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, başparmağı elimin arkasını okşuyor.

Beni ne kadar delirtiyorsun.

Kalbim sadece senin için atıyor.

Beynim yüzünün varlığını terk etmesine nasıl da izin vermiyor.

Sosyal olarak kabul edilebilir zamandan çok önce seni sevdiğimi nasıl söyleyeceğim, çünkü senin için yanan içsel ateşler

Lanet olası kontrol.

"Ne kadar ," diyorum ona gülümseyerek.

Gülüyor. "Nedense daha fazlası olduğunu hissediyorum, ama çok tatlı olduğun için bunu görmezden geleceğim."

Ne kadar çok olduğunu bilmiyordu.

"Geldik," diyorum ona, kız kardeşimin Camaro'sunun yanına park ederken endişem arttıkça gülümsemem azalıyor.

"Burası güzel bir ev," diye mırıldanıyor.

Dışarıdan çok daha güzel. Çocukluğumun evi pahalı bir mahallede, sokağın sonunda yer alıyor. Bölgedeki evler milyonlarla satılıyor.

Bakımlı çimler ve yeni boya işi, içeride yatan korkunç sırları gizliyor. Kaos ve düzensizlik. Mutlak çılgınlık. Nöbetçi çimenlik görevlileri rol yapmaya devam ediyor.

"Arabada oturmak ister misin?" Soruyorum.

Çoktan dışarı tırmanmaya başladı. "Hayır. Bunu ben halledebilirim. Annenin sana ihtiyacı var."

Avucumla yüzümü ovuyorum ve güçlendirici bir nefes alıyorum. Bu biraz zor olacak. En son annemin raflarından biri üzerine düştüğünde uğramıştım. Üzerindeki tüm o pisliği çıkarmak zorunda kaldığım için hâlâ derim yüzülüyor.

Arabadan atlayıp çimlerin üzerinden ön kapıya doğru yürüyorum. Arkamda Violet sessiz ama arkamı kolladığını biliyorum. Utanıyorum ama Gwen'i çoktan gördü ve uyarıldı.

Kilitli olmayan kapıyı iterken "Ağzından nefes al," diye mırıldanıyorum.

Bu evdeki az sayıdaki temiz odadan biri antredir ama bunun yakında değişeceğini söyleyebilirim. Dağınıklığı kapı aralıklarından dışarı taşmaya başladı. Yakında bunu insanlardan saklamak mümkün olmayacak. Bir postacının ya da meraklı bir komşunun bu evde yatanlarla ilgili haberleri yaydığı o günü düşündükçe içim sızlıyor.

Yarı dışkı yarı çürümüş çöp kokusu beni hemen boğuyor. Ağzımdan nefes almama rağmen iğrenç kokudan boğulmaktan kendimi alamıyorum. Violet sessiz olduğu için iğrendiğini belli etmiyor.

"Gwen?" Seslendim.

"Bodrumda," diye bağıyor evin içinden. "Siktir," diye tıslıyorum nefesimin altında. "Bodrum en kötüsüdür."

Bodrum kapısının bulunduğu mutfğa açılan yemek odasına ulaşana kadar koridorda ilerliyorum. Yemek odası görünür görünmez ürperiyorum. Küçük bir yürüme yolu var ama çöpler, alışveriş torbaları ve kutular bel hizasında yığılmış. Yemek masasını göremiyorsunuz - babamın bana Wail'i yedirdiği masayı. Tüm oda bir çöp ve ıvır zıvır denizi.

"Bu taraftan," diyorum Violet'in elini tutarak. Onu arkamdan yönlendiriyorum, böylece

düşmez.

Mutfığa ulaştığında "Oh," diye boğuk bir ses çıkarır. Burada da aynı şeyler var. Çöpler ve kokuşmuş bulaşık yığınları lavabodan taşıyor. Buzdolabına giden küçük bir yol ve kırılarak açılmış bodrum kapısına giden bir yol daha var. Kolu tutup biraz daha açıyorum, böylece içeri girebiliyorum. Işık merdiven boşluğunu aydınlatıyor ama merdivenlerde o kadar çok ıvır zıvır yığılı ki düşmesine şaşmamalı. Merdiven boşluğunun dibinde, Gwen bir çöp yığınının içinde, annemin başı kucağında oturuyor.

"Anne," diye . "İyi misin?"

Bana umursamaz bir tavırla el sallıyor. "Tabii ki tatlım. Yine sakarlık ettim. Kız kardeşine seni aramamasını ve nefesimi topladığımda ayağa kalkacağımı söyledim."

"Saçmalık," diye . "Seni oradan çıkaracağım."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Violet soruyor, nefesi sadece bir fısıltı.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Buraya geri döndüğümde kapıyı açık tut yeter." Onaylarcasına başını salladığında, kapıdan sıkıca geçip inişe başlıyorum.

Gwen'e "Onu düşen her şeyden koru," diye talimat veriyorum.

Kız kardeşim ayakta durmak için çabalıyor ve annemizin önüne geçiyor. "Tamam. Hazır."

İkisinden de daha iriyim, bu yüzden aşağı tırmanmaya başladığımda kutular, torbalar ve çöpler aşağıya düşmeye başlıyor. Neredeyse bir dergi yığını deviriyordum ama devrilmeden önce kıpırdayan kuleyi düzelttim.

Aşağı indikçe koku daha da . Ham kanalizasyon kokuyor. Lanet olsun. Annem ve Gwen söz konusu olduğunda ne yapacağımı bilemiyorum. Bir keresinde, temizlik için insanları buraya getirmeye çalıştım ve ikisi de çok perişan oldu, hemen fişi çektim. Ama annemin sızıntı yapan borulardan küf ya da başka bir şey yüzünden hastalanması düşüncesi beni endişelendiriyor.

Aşağıya ulaştığımda Gwen bana sıkıca sarılıyor. "Geldiğin için teşekkürler, ağabey."

Başının üstünü öpüyorum ve homurdanıyorum. "Beni sadece kaslarım için kullanıyorsun," diye takılıyorum.

Annem gülüyor. "Siz ikiniz durun. İşler nasıl, tatlım?"

"İyi," diyorum kollarımı annemin ince gövdesinin altına doğru kaydırırken. "Geçenlerde bir mülk satın aldım. Birkaç günlüğüne onu görmek için şehir dışına çıkacağım."

"Ne kadar harika," diyor bana gülümseyerek. "Çok yakışıklı görünüyorsun. Tıpkı baban gibi." Gülümsemesi kayboluyor ve gözleri uzaklara dalıyor. "O nasıl bu arada?"

O tavşan deliğine girmeyeceğim. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

"O iyi. Sana selam söylememi istedi," diye yalan söyledim.

Mavi gözleri ışıkla parıldıyor. "Onu ne kadar özledim. Ona gelecek hafta öğle yemeği için onu ziyarete geleceğimi söyle."

Başımı sallıyorum ve ona gülümsüyorum. İkimiz de yalan söylüyoruz. Sedyede dışında bu evden asla çıkmayacak. Onu hiç sormuyor.

Bir şeye takıldım ve duvara çarptım. Omzum alçıpana çarptı ama bu onun kafasından daha iyi. Daha fazla efor sarf ederek ve homurdanarak çöp dağına tırmanmayı başarıyorum ve tepeye ulaşıyorum. Kapı kırılarak açılıyor ve dar patıkaya adım atıyorum.

"gerek. Bugünlerde nerede uyuyorsun?" Soruyorum.

Üst kattaki yatak odası uzun zamandır dolu ve terk edilmiş.

"Ön yanındaki çamaşır odası" diyor bana.

Çekiniyorum. "Çamaşır odası o zaman." Violet'le yüzleşmek için vücudumu döndürüyorum. "Anne, bu Violet. Kız arkadaşım."

"Oh..." Annem boğuk bir sesle konuşuyor, utançtan. "Ah..." "Violet?"

Gwen bodrum katındaki merdiven boşluğundan çıktığında şaşkınlıkla ciyaklıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Sesindeki dehşet kalp atışlarım hızlandı.

Gwen'e nazıkçe, "Sen aradığında birlikteydik," dedim. "Yardım etmek istedi."

Gwen'in yüz hatları sertleşiyor ve beni iterek mutfaktan çıkıyor. Violet'e özür dileyen bir bakış attım.

Annem Violet'e, "Terbiyemi mazur görün," diyor. "Ve Gwen'in de. Ziyaretçilere pek alışık değiliz. Geleceğinizi bilseydim biraz toparlardım."

"Violet biraz dağınıklığı önemsemez," diye annemi temin ediyorum. "mi, bebeğim?" Violet başını sallıyor. "Hayır. Eviniz çok güzel. O begonyalar Ön verandada gördüğüm?"

Annem başını sallayıp ona bakıyor. "Onları Enrique dikti. Onlardan çok hoşlanıyorum."

"Çok güzeller," diye mırıldanıyor Violet.

Ona minnettarlık bir bakış attıktan sonra ıvır zıvır yığınının arasından çamaşır odasına doğru ilerliyorum. İçeri girdiğimde, annemin yan yana duran çamaşır makinesi ve kurutucunun üzerine derme çatma bir yatak yapmak için bir sürü battaniye katladığını görünce sinirleniyorum. Çamaşır odası bile ıvır zıvırla dolu. Annemin çamaşır ya da bulaşık yıkamadığı gerçeğini çoktan aştım. Haftada iki kez çöpü alması için belediyeye para ödüyorum ama içimden bir ses annemin kaldırımı koyacak hiçbir şeyi olmadığını söylüyor.

Violet beni geçip çamaşır odasına giriyor ve battaniyeleri düzelterip yastıkları yerleştiriyor. Annemi yatağına yatırdım ve Violet üzerini örtmeye başladı. Annem artık utanmıyor, sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi Violet'e bakıyor.

Kadınımı bakıyorum.

Hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğuna eminim.

"Ben gidip Gwen'i kontrol edeceğim. Sen kalıp onun iyi olduğundan emin olabilir misin?" Violet'e sordum.

Gülümseyip başını salladığında öne eğilip alnından öpüyorum. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Çamaşır odasından çıkarken annemin onunla konuştuğunu duyabiliyorum. Merdivenleri çıkma fikri bile beni ürpertiyor ama Gwen'in üst kattaki eski odamda olduğunu biliyorum. Nedense evde ıvır zıvırla doldurmadıkları tek yer orası. Anneme ne zaman orada uyuması gerektiğini söylesem, beni başından savıyor ve odayı geri dönmem gerekirse diye sakladığını söylüyor.

Banyolardan birinin önünden geçene kadar birkaç dakika ve birkaç kuru kusma anı geçiyor ama sonunda yatak odama ulaşıyorum. İçeri girdiğimde derin bir nefes alıyorum. Her şey bıraktığım gibiydi. Babam, o pislik, haklıydı. Uzaklaşmam gerekiyordu. Ağır yanıklarımın sonra annemin beni sağlığıma kavuşturmasına izin vermiştim ama iyileşir iyileşmez oradan ayrıldım.

Gwen sırtı bana dönük bir şekilde yatakta yatıyor. İç çekerek yanına sokuldum ve ona sarıldım. "Kızma, kardeşim."

Burnunu çekiyor. "İğrenç olduğumuzu düşünecek. Onu buraya nasıl getirirsin?"

Suçluluk duygusu içime işliyor. "Violet farklı. Bir gün o da bu ailenin bir parçası olacak. Sırlarla dolu bir şey başlatmak istemiyorum. Her şey ortada."

Sırt üstü dönüyor ve bana gençliğini hatırlatan gözyaşı lekeli bir yüzle bakıyor. "Sandığın içinde ne olduğunu biliyor mu?"

Kaşlarımı çattım. "Orada sadece bir şeyler var." "Ne tür eşyalar?"

"Önemli bir şey değil," diye hayıflandım.

Burun delikleri parlıyor. "O kadar da önemli biri değil o zaman."

Gwen sinirlendiğinde saldırıya geçer ve canını yakacak şeyler söyler. Neyse ki bu oyunları onunla binlerce kez oynadım.

"Sen iyi misin?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Annem beni korkuttu," diye itiraf ediyor boğuk bir hıçkırıkla. "Beni aradığında kafası karıştı." Gözünden bir damla yaş süzülüyor. "Son zamanlarda çok fazla düşünüyor ama çoğunlukla bir şeyleri unutuyor gibi görünüyor." Bir gözyaşı daha akıyor. "İnsanlar."

"Ne demek istiyorsun?" Endişem işleyerek soruyorum. "Birkaç kez beni tanımadı."

Kaşlarımı çatıyorum ve karanlık pencereden dışarı bakıyorum. "Gwen..." "Biliyorum."

"Yarın ararım."

Burnunu çekiyor. "Ben onun gibi değilim."

Oh, küçük kardeşim, ama sen tamamen aynısın.

"Biliyorum." Yalanlar.

"Ben sadece dağınık biriyim. Sanatçılar dağınıktır," diye beni temin ediyor.
"İstedğim zaman her şeyi temizleyebilirim."

Gülümsüyorum. "Tabii ki yapabilirsin."

Gözleri kapandı. "Belki de Dr. Ward'ı tekrar görmeliyim."

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. "Sevdiğin birkaç insandan biriydi." "Ama beni kızdırdı," diye fısıldıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Ona sırtıyorum. "Seni her zaman kızdırıyorum ve sen beni kovmuyorsun."

"Keşke bazen yapabilsen," diye takılıyor, gözlerinde eğlence titreşiyor. "Dr. Ward'ı arayıp bunu ." Öne doğru eğilip alnından öpüyorum.

"Teşekkür ."

Başını sallıyor ve tekrar burnunu çekiyor. "Yine de şu anda Violet'in yüzüne bakamam."

" yok," diye onu temin ederim. "Bu gece benim için anneme bakabilir misin? Eve gidip kız arkadaşım ile başladığım işi bitirmek istiyorum." Onu kızdırmak için kaşlarını oynatıyorum.

Bir duyulur. "İğrenç. Peki ya kız arkadaşın?" Kaşı şakacı bir şekilde kalkıyor. "Bu çok çabuk oldu."

Kötü adamdan inerken omuz silkiyorum. "Ne zamandan beri herhangi bir şey için acele etmiyorum?"

"Asla." "Aynen öyle."

"Emin misin?" Kalın pelüş havlularımdan birini Violet'in mükemmel vücuduna sararken soruyorum.

Gülüyor. ", değil mi?"

"Sanırım seni evimde seviyorum," diyorum ona sırıtarak. "Benim yatağım daha büyük zaten. Seni becermek için daha fazla yer var."

"Gerçekten, Gray!" diye . "Her zaman çok kabasın."

Çıplak kıcımlı banyodan çıkarıp yatak odasına girerken "Hoşuna gitti," diyorum. Sandığın önünde durduğunu fark ettiğimde yorganı tam geri çekiyordum.

"ne var?"

Tüm mutluluk ve eğlence . "Önemli bir şey değil." Gözlerini bana dikti. "Ben de önemsiz şeyleri önemserim."

"Fark etmez," diyorum kaşlarını çatarak. "Güven bana. Fark etmez."

Gözlerinde acı parlıyor. Her ne kadar ona açılmak istesem de, bu konuda açılmak istemiyorum. En azından bu kadar erken.

"Aç ," diye fısıldıyor.

"Hayır."

Diz çöküp kilidi kurcalamaya başladığında gözlerinde ateş parlıyor. "Dur," diye . Eğer çok , kombinasyonu bulacaktır. Şifre banka kartı PIN numarasıyla aynı. Bunu biliyorum çünkü ikisini de aynı yaptım.

Beni görmezden gelerek kadrani çevirmeye başladı.

"Lanet olsun Violet," diye . "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Sözlerim sırtının sertleşmesine neden oldu. Havlu gevşiyor ve sırtından kalçalarına doğru kayıyor. Pürüzsüz teni beni çağırıyor ama öfkesiyle hızla kızarıyor. Bakışlarını omzunun üzerinden kaçırıyor.

"Eve gitmek istiyorum."

Kalbim sıkışıyor ve onun arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum. Ortasına sarılıp çıplak sırtını temiz göğsüme yaslarken ona "Hayır," diyorum. "Kal."

"İçeride ne olduğunu söylersen kalırım."

Havluyu fırlatıp attığında ve çıplak kıcını sertleşen sikime sürttüğünde homurdanıyorum. "Hayır."

"Lütfen," diye yalvarıyor, sesi soluğu kesilmiş.

Ellerim ipeksi bedeninde dolaşırken, "O göğsün içindeki hiçbir şeyin önemi yok," diye cevap veriyorum. "Artık benim için önemli olan tek şey sensin."

Ne demek istediğimi kanıtlamak için sikimi onun içine sokuyorum. Göğsünü kavırıyor ve muhtaç bir inilti çıkarıyor. Parmaklarımı ıslak saçlarına dolayarak başını geriye çekiyorum ve sertçe içine giriyorum.

"Gri," diye tıslıyor.

Taşaklarım her hamlede onun amına çarpıyor. O sıkı ve temiz ve benimkini beceriyor. Onu becerirken, ıslatmak için başparmağımı ağzıma sokuyorum. Sıkı göt deliğine doğru ittiğimde, bir inilti çıkarıyor.

"Klitorisine dokun," diye emrediyorum, sesim alçak

ve boğuk. İtaat ediyor ama kıcı sıkılıyor. "Acıtacak."

"Yaşananlar uzun zaman önceydi," diyerek onu temin ediyorum, ses tonum nazik. "Seni iyi hissettireceğim."

Güven - ne kadar güzel bir kuş - kafesinden kurtuldu. Rahatlıyor ve bana erişim izni veriyor. Söz verdiğim gibi, başparmağımı onun dar kanalının içine sokuyorum. Başparmağımı tamamen içine sokana kadar itişim yavaşlıyor.

"İyi misin, küçük " "Evet..."

"Evet ama?"

"Hâlâ korkuyorum."

Amcığının içindeki sikimle uyum içinde başparmağımı yavaşça içine sokup çıkarmaya başladım. Kısa süre sonra bana karşı sallanmaya başladı, küçük kık oyunumuza çok düşküncü.

"Söz konusu ben olduğumda, korkacak hiçbir şeyin yok. Asla," diye yemin ediyorum. "Her bir düşünce. Her lanet eylem senin etrafında dönüyor. Ben düşünmüyorum

Kendini içime ne kadar gömdüğünü anlıyorsun." Yanıt olarak inliyor. "Gri..."

"Başka hiç kimse sana sahip olamayacak çünkü sen benimsin," diye ısııyorum, yaklaşan zevk taşaklarına yerleşmeye başlarken. "Söyle bebeğim. Bana kime ait olduğunu söyle."

"Sen," diye fısıldıyor hiç tereddüt etmeden.

Gurur içimde kabarıyor. Ben mahalledeki en normal adam değilim. Saplantı derecesinde takıntılıyım ve çok sahipleniciyim. Bana bu kadar çabuk teslim olmasını anlamıyorum ama bundan besleniyorum.

"Seni koruyacağım ve bana izin verdiğinde seni seveceğim. Kalbinin ve amının her yerine kendimi damgalayacağım. Yüzüğümü takacaksın ve soyadımı alacaksın. Neden, Violet?"

Kıçını tokatladığımda çığlık atıyor. "Çünkü ben seninim."

"Çok haklısın. Ve senin o küçük güzel amcığının içine boşalacağım. Artık lanet prezervatifler yok." Homurdandım. "Neden, Violet?" Cevap vermeyince kıkına bir tokat daha attım.

"Çünkü ben seninim."

"Aferin kızıma," diye övüyorum. "Artık ertesi gün hapı yok."

İçinden orgazm dalgaları geçerken titriyor. Vücudu sikimi boğuyor gibi görünüyor. Homurdanıyorum, itişlerim düzensiz ve dengesiz, umutsuzca çok erken boşalmamaya çalışıyorum. "Nereden bildin-" diye başladı.

"Artık ertesi gün hapı yok," diye tıslayarak kesiyorum. "Neden, Violet?" "Çünkü ben seninim," diye mırıldanıyor, tüm vücudu hâlâ titriyor. "Eğer hamile kalırsan, her şey yoluna girecek. Neden Violet?"

Yanıt vermeyince uzanıp elini çekiyorum, böylece klitorisine masaj yapabiliyorum. Aşırı dozda zevkten çılgınca titremeye başladı.

"Neden, Violet?"

"Çünkü ben seninim."

Sözleri beni uçuruma sürüklüyor ve vahşi bir hırıltıyla boşalıyorum. Bu onu tekrar harekete geçirmiş gibi görünüyor çünkü vücudu zevkten çılgına dönerken adımını haykırıyor. Başparmağımı kıkından çekip çıkarıyorum ve deliğinin nasıl sıkıca kenetlendiğini hayranlıkla izliyorum. Bir gün ona her yerimin orada olmasının ne kadar iyi hissettireceğini göstereceğim. Aletim serbest bırakılmamın geri kalanını zonkluyor. Ona sahip olduğum her şeyi verdiğimde, dışarı kayıyorum ve beyaz tohumumun parıldayan kırmızı amından geri akmasını neşeyle izliyorum. Yere damlıyor, dizlerinin arasında birikiyor. "Yüce Tanrım, çok ateşlisin," diyorum ona, gururla.

Ses.

"Edepsiz konuştuğunda sen de oldukça ateşli oluyorsun," diye itiraf ediyor omzunun üzerinden bana bakarak. Gözleri kapalıydı ve yanakları pembeleşmişti. Ona ciddi bir bakış fırlatıyorum.

"Her kelimesinde ciddiydim, bebeğim."

Dolgun dudakları aralanıyor. Bir şey söylemeye başlıyor ama sonra ağzını kapatıyor. "Yorulдум."

Havlusunu kapıp onu temizliyorum. Onu kollarıma aldığımda, kafasının içine tırmanmak istememe neden olan yumuşak bir bakışla beni selamlıyor.

"Bu gerçekleşiyor," diyorum ona, alnımı onunkine yaslayarak. "Gerçekleşiyoruz. Ben bunu istiyorum." Gözleri biraz , ama bir umut ışığı görüyorum.

O da bunu istiyor.

NINETEEN

Violet

"Buranın bu kadar güzel olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyorum şarabımı yudumlarırken. Üzerimde hâlâ daha önce giydiğim var ama ayaklarımı balkonun kenarına dayamış, umursamaz bir şekilde okyanusa bakıyorum. Bunun bir iş olması gerekiyordu ama son dört gündür oyun oynamaktan başka bir şey yapmadık.

"Kesinlikle öyle," diye yanıtlıyor Gray, sesi boğuk.

Ona bakmak için döndüğümde, bana baktığını görüyorum. Vücudum içten dışa doğru ısınmaya başlıyor. Bir haftadan biraz fazla bir süredir bir şekilde görüşüyoruz. O öyle bir kasırğa ki, tüm zaman ve gerçeklik duygumu kaybediyorum. Sanki çok daha uzunmuş gibi geliyor.

"Hep böyle bir yere sahip olmayı hayal ederdim. Bir gün ailemi götürebileceğim bir yer. Annenin işin içinde olduğu ve babanın dev bir pislik olmadığı bir yer. Çocukların her yaz ziyaret etmek için can atacakları bir yer." Okyanusa bakarken parmaklarını başının arkasına geçiriyor. Koyu renk saçları dağınık ve rüzgârda dalgalanıyor. Kendimi o pozisyonda pazularının nasıl şiştiğine buluyorum. "Artık böyle bir yerim var."

"Öyle," diyorum ona, sesimde biraz hayalperestlik var.

Hararetli ve yoğun bakışlarını bana çeviriyor. "Tek ihtiyacım olan şey ailem."

Bir kez daha boğazım ve yanaklarım ısınıyor. Bana böyle güçlü şeyler söylediğinde, benim için kazdığı çukurun daha da derinlerine düşüyorum. Umarım bir gün beni gömmez.

"Bir gün belki ," diyorum ve şarabımın kalanını yudum yudum içiyorum. "Buraya gel."

Kalçasını sıvazlıyor ve bana ona fazlasıyla yakışan bir sırıtışla bakıyor. Benden çok daha yaşlı olmasına rağmen formunu koruyor ve onda kendimi çekerken bulduğum genç, kırılğan bir yan var. Yine de yoğunluğu eski bir tanrının gibi. Tereddütsüz ve baskın.

Şezlongdan kalkıyorum ve kucağına oturuyorum. Üzerinde sadece bir çift mayo var, bu yüzden üzerine oturduğum anda sert boyu onu en çok istediğim yere baskı yapıyor.

"Bunu bizim şeyimiz yapmak istiyorum," diyor arkama uzanıp bikini üstümün ipini . Malzeme göğüslerimden uzaklaşıyor. "Bu" -tatili ve sahili işaret ediyor- "bizim olayımız olmalı."

Onun sözleri.

Onun imaları. Hepsi
çok fazla.

Umutsuzca, onlara tutunuyorum. Çok uzun zamandır, onun sunduğu şeyi arzuluyorum. Ama gerçek gibi görünmüyor. Bir peri masalı. Beni akıl sağlığımın ötesinde becerirken benim için ördüğü bir rüya. Her şey duman olup uçtuğunda ne olacak? Beni nerede bırakacak?

"Varlığımı daha bir hafta önce anladığının farkındasın değil mi? Şimdi beni hamile bırakıp gün batımına doğru kaçmaya hazırsın. Sen gerçek dünyada yaşamıyorsun." İşte bu yüzden ona Mad Max diyorlar. "Sadece eğleniyoruz."

Boynumun arkasındaki üst ipi çekiştirirken mavi gözleri lacivertin bir tonuna dönüşüyor. Üstüm aramızdan düşüyor ve beni ona açıkta bırakıyor. "Yarattığım dünyada yaşıyorum," diyor bana, sözleri ihtiyaçtan ateş saçıyor. "Ve *benim* , sen ve ben varız."

Alt dudağımı ısıyorum ve yakışıklı adama bakıyorum. Vaughn'la başlangıçta da böyle miydi? Kendini bu kadar adadığını ya da tükettiğini hatırlamıyorum. Yoğun ve sahiplenici, evet. Ama asla... tatlı ve tutkulu değildi. Gray sadece... farklı.

"Çok hızlı hareket ediyoruz," diyorum ama bikinimin altını yana çekip parmağının ucunu klitorisimde gezdirdiği anda kavgam bitiyor.

Göğsümü dişlerinin arasına almak için öne eğiliyor. Gözleri benimkileri bulmak için kalkıyor. Aralarına girip keşfetmek istediğim duygularla parlıyorlar. Gerçek şu ki, bana sanki hayatında önemli olan tek şey benmişim gibi bakmasını seviyorum. Dili etimin üzerinde gezinirken ve dişleri beni ısırırken, ihtiyacımın üstesinden geliyorum. Dağınık saçları ve vahşi gözleriyle hiç bu anki kadar ateşli görünmemişti. Parmağı beni ustalıklı okşuyor ve neredeyse arzudan damlayacak hale geliyorum.

"Oh, Tanrım..." İnledim.

Isırığının acısını emerek dindiriyor ve sonra bana doğru nefes alıyor. "Bana duymak istediklerimi söyle."

Saçlarını kavriyorum ve başımı arkaya yatırıyorum. Çatı katı süiti olduğu için balkon özel, bu yüzden tedbiri elden bırakıp kendimi serbest bırakıyorum.

"Ben seninim," diyorum ona, içimde ona sahip olma ihtiyacıma rağmen bana sadece dışarıdan masaj yapan parmağına karşı sallanırken.

"Bana bunun eğlenceden fazlası olduğunu söyle," diye hırlıyor, tenimi ısırarak. "Bana bunun bizim dünyamız olduğunu ve senin de bunu benim kadar istediğini söyle."

Benimle böyle konuştuğunda, doğru ve yanlışa dair tüm duygularımı kaybediyorum. Onunla gerçeklik diye bir şey yok.

"Evet," diyorum ona, bedenim zevkten titrerken. "Bizim dünyamız."

Parmağı ben kendimi kaybedene kadar hareketini hızlandırıyor. Patlayıcı bir orgazm dalgalanırken dünya etrafımda kararıyor, her siniri yok ediyor

vücudumda bitiyor. Elini altımdan çekip sikini mayosundan çıkardığında hâlâ titriyordum. Çıktıktan ve aramızda dik durduktan sonra kalçalarımı kaldırıyor ve bir kez daha bikini altlarımı yana itiyor. Bu sefer beni sikine gömüyor. Kalçalarımındaki güçlü elleri ritmimizi kontrol ediyor. Tek yapabildiğim dudaklarımı onunkilere kenetlemek ve yolculuğun tadını çıkarmak.

Öpücüğümüz her şeyi tüketir ve güçlüdür.

Sanki diğerimiz geleceğimizin ve mutluluğumuzun anahtarını elinde tutuyormuş gibi öpüşüyoruz.

Gray'in teklif ettiği şeyi istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Beni fırtınasının içine çekmesine ve asla bırakmamasına izin vermek için ölüyorum. Beni içten ele geçirdiğinde, cevabım her zaman evet oluyor.

"İşte bu bebeğim," diye inliyor ağzıma karşı. "Bu kalın siki al çünkü o sana ait."

Lanet olsun ona ve beni çeviren edepsiz konuşmalarına.

İyi bir kız gibi, sanki onun sahibiymişim gibi ona biniyorum. İstedğim ve ihtiyaç duyduğum zevki çıkarmak için onun horozunu kullanıyorum. Sırtımı eğerek, kendimi G noktama çarpacak şekilde konumlandırıyorum. Mutluluk zonları içimde titreşiyor.

"İçine boşalmam için bana yalvar, Violet. İçine bir bebek koymam için yalvar bana," diye hırlıyor, dişleri göğüslerimi ısıırıyor. "Yalvar bana."

Sözleri delice. Rol yapma oyunu. Görünüşe göre, bu oyunları seviyorum.

"Evet," diye yalvarıyorum. "İstiyorum. Hepsini istiyorum."

"Çocuğumu o küçük seksi karnında , değil mi?" diye soruyor.

"Mmmhmmm."

"Kelimeleri söyle,

Violet." "Bebeğini

istiyorum."

Beni tekrar ısıırıyor. "Biz bir aile olacağız. Söz ver bana."

Vücudum yaklaşan başka bir orgazmla kasılırken "Evet," diye sızlanıyorum. "Söz veriyorum."

Doruk noktam beni titrettiği anda kontrolünü kaybediyor. Göğsümü ısırması sanki derimi parçalamış gibi hissettiriyor, ama umurumda bile değil çünkü sıcaklığı içimde kabarıyor ve tüm vaatlerini beraberinde getiriyor.

Bu adam yüzünden kafayı yedim.

Dünyamı paramparça edecek. İçten içe bunu biliyorum. Ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum.

Ve yine de...

"Beni kırma," diye yalvarıyorum, dudaklarım kulağının kabuğunu buluyor. "Lütfen beni kırma."

Bana sınıksıkı sarılıyor ve inanmayı çok istediğim o sert sözlerini haykırıyor. "Seni kırmayacağım. Asla."

"İki ay içinde iş için Hong Kong'a gitmem gerekiyor," diyor Gray, parmağı karanlıkta çıplak karnımda usulca aşağı yukarı gezinirken.

"Kıskandım," diye takılıyorum ve gülümsüyorum.

"Benimle gelmeni istiyorum," diyor gülerek. "Ne de olsa sen başkan yardımcısısın."

Sertleştım. "O zaman senin için çalışmayacağım. Sadece bir haftam kaldı."

Elini hareket ettirmeyi ve yüz ifadesini göremediğim için seviniyorum.

"Ama düşündüm ki..."

"Şu anda görüşüyoruz diye önceki taahhütlerimden vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?"

Geri çekilir ve lambayı yakar. Geri döndüğünde burun delikleri öfkeyle parlıyor. "Seni terfi ettirdim. Kalacağını sanıyordum."

Parası Sean'ın teklif ettiğinden çok daha iyi. Ve ben de bildiğim işi yapıyor olacağım.

Ama uyanık olduğum her anı Gray'in tüm dikkati üzerimdeyken geçiriyor olacaktım. Onun bu parlayan alevi söndüğünde ne olacak? Yine bir kenara atılıp unutulacak mıyım? Eğer öyle olursa ve ben Maxwell'de kalmayı seçersem, kariyer değişikliği fırsatını kaçırmış olurum.

"Gray," diye söze başlıyorum ama yataktan doğrulunca sözüm kesiliyor.

Yatak odasının kapısını çarpmadan önce, "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye homurdanıyor.

Doğrudum ve çarşafı çıplak göğsümün üzerine çektim. Bunu hiç de iyi karşılamadı. Sinirlerim beni tüketmekle tehdit ederken karnımda kelebekler uçuşuyor. Sehpadan telefonumu kapıp Sean'a mesaj atıyorum.

Ben: Her şey hala yolunda mı?

Gece yarısına yakın olmasına rağmen cevap veriyor.

Fikrini değiştirdiğini sanmıştım. Bilirsin, tüm bu olanlardan sonra. Sonra hiç cevap vermedin. Her şey yolunda mı?

Son bir haftadır dikkatim dağınıktı ama mesajlarını görmezden geldiğimi sanıyordum.

Ben: Her şey yolunda. Yakında başlamak için sabırsızlanıyorum.

Hemen cevap veriyor.

Güzel! Geri sayıyorum. Eğer bir gün öğle yemeğinde uğramak istersen, sana ofisinin nerede gösteririm. Öğle yemeğini ofisimde yiyebiliriz.

Boş olduğum bir gün sana haber veririm. Yakında konuşuruz.

Saate bakmamaya çalışıyorum ama saniyeler dakikalara, dakikalar da saatlere dönüşüyor. Gray dönmedi. Lambanın kapandığını ve yatağın onun ağırlığıyla çöktüğünü duyduğumda tam uykuya dalıyordum. İri bedenini benimkinin etrafına doluyor ve bana sarılıyor. Sanki ilk kavgamızı etmişiz gibi hissediyorum. Onun ne demek istediğini anlamak zor değil. Beni terfi ettirdi ve bana nasıl davrandıkları yüzünden birkaç çalışanı kovdu. Birlikte uyuyoruz.

ve uyanık olduğumuz her anı birbirimizle geçiriyoruz. Kaldığımı nasıl düşündüğünü anlayabiliyorum.

Ama...

Onun bir haftalık ilgisi için her şeyi riske atamam.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor kulağıma doğru, başparmağı göbek deliğimin etrafında daireler çiziyor.

Uyuyormuş gibi yaptığımda rahatlıyor ve beni başımdan usulca öpüyor. Gözlerim doluyor çünkü Vaughn hiç böyle sevecen olmamıştı. Onu psikopat eski sevgilimle kıyasladığım için bile kendimi suçlu hissediyorum.

Nefes alış veriş . Bana karşı kıvrılmış gibi sıcak hissettirse de, sanırım boşluğa ihtiyacımız var. Ona kapılıp kendimi kaybediyorum. Vaughn'la yaşadıklarımı tekrar yaşayamam. Zihinsel olarak yeterli değilim.

Yarın kendimi Grayson Maxwell'den kurtarmaya çalışacağım. O zamana kadar, bir gece daha onun kollarında sıcak kalacağım.

Deb adında bir bayan masamın önünden geçerken "Tebrikler," diye cıvıldıyor. "Ne büyük bir başarı."

O gidene kadar gülümsedim. Herkes beni ne diye tebrik ediyor ki? Bugün bunu yapan en az beşinci kişi. Terfimin eski bir haber olduğunu sanıyordum. Gözlerim Gray'in kapısına kayıyor ama kapı kapalı. Cumartesi günü tatil köyünde yaşadığım gariplikten sonra, Pazar günü beni eve getirdi ve orada bıraktı. Onu kalması için içeri davet etmedim. Eve dönüş yolu kibar ama çoğunlukla sessizdi. Kafasının içinde dönen dişlileri görebiliyordum ama beni daha fazla ürkütecek bir şey söylememeye dikkat ediyordu.

Ve, oğlum, korktum.

Bildirimimi yaptığımdan beri birbiri ardına korkunç kararlar . Telefonum çalıyor ve arayanın Gwen olduğunu görünce şaşırıyorum.

Hey kızım! Bir gün öğle yemeği yemeliyiz. Geçen haftaki davranışlarım için yüz yüze özür dilemek istedim.

Gwen ve Gray'in annesinin evini düşündüğümde ürperiyorum. İyi bir kadındı ama kesinlikle biraz keyifsizdi. Gray bana annemin destekli bir yaşam evine gitmesini ayarladığını söylediğinde çok sevinmişim. Onunla birlikte gidip her şeyi ayarlayan Gwen'di, ama en iyi tesisi bulan ve için para harcayan oydu. Yerleştikten sonra, eve gelip incelemeleri için bazı insanlara para ödeyeceğini söyledi. Bana Gwen'in de kendi pisliğini temizlemesini sağlayabileceğini umduğunu ama her seferinde sadece bir sorunla uğraştığını söylemişti.

Ben: İyiydi. Stresliydin. Öğle yemeği kulağa harika geliyor.

"Tebrikler, Letty," diye cıvıldıyor bir başkası masamın önünden geçerken. "Ön sayfa. İnanılmaz."

Bu dikkatimi çekti. "Affedersiniz? Siz neden ?"

Adam *New York Times*'ı masama bıraktı. Ön sayfada benim yüzüm vardı. Şok içinde bir kez göz kırptım. Sonra, dehşetle bir kez daha göz kırpıyorum. Yaşım. Bulunduğum yer. Lanet olası ismim. Hepsi ön sayfaya sığmamıştı. Makale sadece ülkenin en büyük satın alma firmalarından birinde terfi etmemden bahsetmekle kalmıyor, aynı zamanda cinsel tacizin üstesinden gelmemden ve cam tavanı kırmamdan da bahsediyor. Ancak kanımı donduran şey makalenin sonunda yazanlar.

Maxwell İştirakleri Slante Mortgages'ı satın aldı.

Sonuna sıkıştırılmış basit bir cümle.

Ama bu beni kırmızı görmeye itti. O kadar ki, anonimliğimin ortadan kalkmasını bir an için gölgede bıraktı. Gazeteyi kaptığım gibi Gray'in kapısına yöneldim. İçeri girip kapıyı arkamdan çarptığımda onu masasında oturmuş, parmaklarını sanki beni bekliyormuş gibi dikmiş buluyorum. Jeff'in bile beklenti dolu bir ifade vardı.

"Bunu nasıl ?" Öfkeleniyorum, ses tonum alçak ve ölümcül.

Bakışları keskin, bluzumun ve eteğimin üzerinden geçip tekrar gözlerime yöneliyor. "Neyi nasıl yapabilirim?"

Gazeteyi masasına çarptım. "Ne yaptığının farkında mısın?" Sesim tiz çıkıyor.

"Aslında o bendim," diye söze giriyor Jeff. "*The Times*'daki dostumla temasa geçtim ve hikayeyi ona anlattım."

"Ne yaptığını bilmiyorsun," diyorum ona, sesimde hafif bir titremeye. Vaughn'un gazeteyi gördüğünü ve nerede olduğumu bildiğini düşündüğümde dizlerimin bağı çözülüyor ve masaya çarpıyorum. Jeff beni düzeltmeye çalışıyor ama Gray çoktan masanın etrafından dolanmıştı. Onun güçlü pençesine doğru sürüklendim.

Onun

kokusu.

Dokunuşu

.

Onun ezici varlığı.

Bir anlığına onun nazik dokunuşunun kurbanı oluyorum ve beni yansımalarından korumasına izin veriyorum. Ama sadece bir anlığına. Sonra, öfke devreye giriyor.

"Gitmemi istemediğin için mi Slante Mortgage'ı satın aldın?" Çılgılık atıyorum.

Sırtımı ovuyor. "Hikayede bilmediğin daha çok şey var." "Öyleyse anlat. Anlat bana." Çenemi kaldırdım ve ona dik dik baktım.

Çenesi titriyor ve başka bir şey söylemeden ofisten çıkan Jeff'e başıyla selam veriyor. Sonra bana bakarken yüz hatları yumuşuyor. Kıpırdanmaya çalışıyorum ama tutuşu sıkılaşıyor.

"Sean'ın kötü bir geçmişi var," diye , yüz hatlarını öfke kaplıyor.

"Ne için kötü bir geçmişi var?!"

"Çalışanlarını becerdiği için." Kelimeleri hırıltılı bir şekilde dökülüyor, her birine kıskançlık yapıyor.

Alay ediyorum. "Çalışanlarını beceriyorsun."

Bu bana bir hırıltı kazandırdı. "Hayır, sadece *seni* beceriyorum."

Utanç boynumun ısınmasına neden oluyor. Bu zavallı adam şirketini yeni erkek arkadaşım kıskandığı ve işi bırakmamı istemediği için mi kaybetti? İnanılır gibi değil.

"Bu onun şirketiydi," diye mırıldandım, ses tonuma iğrenme sızıyordu. "Birkaç telefon görüşmesi yaptın ve şirketini elinden mi aldın?"

"Yirmi milyona kötü bir anlaşma demek zor. İsteddiği fiyatı iki katına çıkardım." Sesi kendini beğenmiş ve bu beni rahatsız ediyor.

"Ne zaman?" Tıslıyorum. "Bunu ne zaman yaptın? Cumartesi günkü kavgamızdan sonra mı?"

Yüz hatları sertleşiyor. "Teklifimden memnun oldu. Seni bıraktıktan sonra onunla ve avukatlarımızla görüştim. Her şey yolunda gitti. Bu sabah havale gerçekleşti. Yine de idare etmek için kalıyor. Ama..."

gerek yok. Biliyorum.

"Ama bana sahip olamayacağı konusunda uyardı." Utanmış gibi görünüyor. "Violet."

"Hayır," diye mırıldandım. "Bunların hepsi korkunç ve sana çok kızgıyım. Ama psikopat ve tacizci eski sevgilimden saklandığımı bildiğin halde yüzümü ve adımları ülkenin en büyük gazetesinin manşetine taşıman? Bu affedilemez." Bu sefer kendimi ittiğimde beni serbest bırakıyor. Yaralı görünüyor.

"Anlamıyorsun-"

"Görünüşe göre değil." Gözyaşlarımı tutamadım. "Bugün izinliyim. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Yalanımı anladı ama başını hafifçe salladı. "En azından seni eve bırakayım." Başımı sallıyorum ve ellerimi kaldırıyorum. "Yeterince şey yaptın."

TWENTY

Grayson

Dilimi ısırmaktan nefret ediyorum ama ona gerçeği söyleyemem. Vaughn saklandığı yerden çıksın diye Jeff'e o makaleyi yazdırdığımı bilmesine izin veremem. Dusty hâlâ o kaypak orospu çocuğunu bulmaya çalışıyor. Violet'i yem olarak kullanmak onu ortaya çıkarmanın en hızlı yolu gibi görünüyordu.

Bütün gün çalışmadım. Violet yanımda olmadan olmaz. Bunun yerine, onun binasının karşısındaki caddede arabamda oturup etrafı kolaçan eden ürkütücü pislikleri izledim. Saat gece yarısını geçtiğinde arabamdan inip bacaklarımı açtım. Saatlerdir ne yemek yedim ne de hareket ettim.

Onun katına çıkıp alnımı kapısına dayadıktan sonra dinliyorum. Daire sessiz. Muhtemelen uyuyordur ama onunla konuşmam gerek.

Özür dilerim.

Hemen cevap veriyor, bu da kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Violet: Ben de.

Ben: Seni görebilir miyim? Violet:

Berbat durumdayım.

Ya sana kapının önünde beklediğimi söyleseydim?

Violet: Bütün gün pencereden seni izledim. Seni içeri alacağım.

Vücudumu düzeltiyorum ve telefonumu cebime atıyorum. Birkaç dakika sonra sürgü kilitlerinin açıldığını duyuyorum. Kapıyı açtığı an, daha fazla bekleyemiyorum. Onu ait olduğu yere, kollarıma çekiyorum ve başının üstünde.

"Özür dilerim."

Burnunu çekiyor ama beni sıkıca kavırıyor. "Ben de üzgünüm."

Hafif bedenini kollarıma almadan önce kapıları kilitlemek için geri çekiliyorum. Karanlık dairede onu yatak odasına taşıırken başını omzuma yaslıyor. Ayakkabılarımı çıkardım ve onu yatağa yatırdım.

Yatağının yanındaki lamba yüzüne gölgeler düşürüyor ve gözlerinin altındaki koyu halkaları belirginleştiriyor. Yüzü ağlamaktan şişmiş ve kızarmış. Öne uzanıp parlak kahverengi bir saç telini yüzünden uzaklaştırıyorum. Önünde diz çöküp beline sarılıyorum ve yanağımı kalçasına yaslıyorum. Parmakları saçlarımı okşuyor. Ona dokunmak kalbimi rahatlatıyor. Umarım onun beni iyileştirdiği gibi ben de onu iyileştiririm.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyor, sesi titrek. "Benim için gelecek."

Kalçasının iç kısmını öpüyorum. "Söz verdiğim gibi seni güvende tutacağım."

Ona bakmak için başımı kaldırdığımda, gözyaşları şişmiş yanaklarından aşağı süzülüyor. Onu ağlarken görmekten hoşlanmıyorum. Yüzüne gülücükler kondurmak istiyorum. Ve o şerefsiz öldüğünde, bir daha asla hayatı için korkmasına gerek kalmayacak.

Dizlerimin üzerine oturuyorum ve tişörtünü çekiştiriyorum. Kollarını kaldırarak onu giysiden izin veriyor.

Kıyafetlerimi çıkarmaya başlarken "Arkana yaslan bebeğim," diye talimat verdim.

Geri çekildi ve sonra külotunu çıkardı. Işığı öldürmeden önce kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım. Karanlık bizi örttüğünde, kadınıma sahip çıkıyorum. Çıplak tenimiz birbirine değdiği anda, aramızdaki olağan bağ bir anda alevleniyor. Dudaklarımız umutsuz bir öpücük için buluşuyor. Pürüzsüz bacaklarını etrafıma sarıyor ve bir sonraki anda, onun derinliklerine gömülüyorum. Hareket etmek yerine, bir elimle yanağını kavıyorum ve nefessiz kalana kadar onu öpüyorum.

Yanağından kulağına kadar öpücükler bırakıyorum ve duymasını istediğim her şeyi ona fısıldıyorum.

Sana takıntılıyım.

yaşayamam. Sensiz

ölürüm.

Sözlerim onu tahrik ediyor çünkü kıpırdanıyor, inliyor ve daha fazlası için yalvarıyor. Yavaşça ona doğru sallanıyorum. Vücudu sıkı ve kabul edici. Sıcak. Benim bedenim. Onun da duymaya ihtiyacı olduğu belli olan kelimeleri mırıldanmaya devam ediyorum.

Sen benimsin.

Seni elimde tutmak için ne gerekiyorsa

yapacağım. Ne gerekiyorsa.

Benimkini.

Zevkle inliyor. İticiliğim hızlandı. Ona duyduğum ihtiyaç o kadar üstüme geliyor ki hareketlerim koordinasyonsuz ve düzensiz.

Son iki gün gibi bir günü daha senden uzakta geçiremem. Seni

görmeye ve seninle olmaya ihtiyacım var.

Sen benimsin, lanet olsun.

"Senin," diye kabul ediyor, orgazmı yaklaşırken sesi titriyor.

Beni tükettin. Bana

sahip oldun.

ben bir hiçim. Seni

seviyorum.

Bir çılgılık atarak boşalıyor ve vücudu sarsılıyor. Sevişmemize kendimi o kadar kaptırmışım ki bakire bir genç kız gibi boşalıyorum. Hızlı ve patlayıcı. Kadınıma içten dışa iştah ediyorum.

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve iç geçiriyor. "Çok yoğunsun. Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Dudaklarımı kulağının kabuğuna sürtüyorum. "Sen düşünmezsin. Hissediyorsun. Kurallar ya da normlar umurumda değil. Tek bildiğim, ilanını masama bıraktığın andan beri senin tarafından büyülendiğim."

"Sana hâlâ kızgınlım," diye itiraf ediyor sesi titreyerek. "Senin yanıdayken kendimi çok kontrolsüz hissediyorum."

Ayağa kalktım ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim.

"Öyleyse kontrolü geri al." "Nasıl?"

Yüzünü kucaklayıp burnumu onunkine dayıyorum. "Bazı temel kurallar belirleyeceğiz. Sana kontrolün yokmuş gibi hissettiren nedir?"

Kesik kesik bir iç çeker. "Prezervatif kullanmalıyız. Şu anda bebek sahibi olmayı düşünemiyorum. Hayatım çok dağınık."

Bunu yapmak bana acı veriyor ama aynı . "Bitti. Başka ne var?"

"Hayatıma öylece dalıp arkamdan benim için finansal ya da kariyer kararları veremezsin," diye mırıldandı. "Niyetin ne olursa olsun, Slante'i satın almak ve benim için bu fırsatı çalmak yanlış. Kolay kolay güvenmem ve böyle şeyler yapman sana güvenmememe neden olacak."

Kalbim sıkışıyor. "Bana güvenmeni istiyorum." "Ben de sana güvenmek istiyorum."

Burnunu öpüyorum. İçinde yumuşayan sikim yeniden sertleşmeye başladı bile. Acaba çekip aletimi sarmamı mı istiyor diye merak ediyorum. "Başka ne var?"

"Biraz boşluğa ihtiyacım var," diye fısıldıyor ama sonra ben ona doğru sallandığımda inliyor.

Onu.

"Ne kadar yer var?"

"Bu gece tek uyumam gerekiyor. Düşünmek için alana ihtiyacım var. zihinsel olarak olan her şey. Sen benim etrafımda ve içimde kıvrılmışken bu çok zor."

Tekrar itiyorum ve alt dudağını ısıriyorum. "Prezervatiflerin nerede?"

Dudakları benimkilere karşı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Biraz daha almam lazım."

"Durmalı mıyım?" Onun içinde alaycı bir tavırla yavaşça kayarken mırıldanıyorum. "Beş dakika içinde bir numaralı kuralı çiğnemek istemiyorum."

"Durma Gray."

Üç numaralı kuralı yerine getirdi. Seviştikten ve gece geç kadar konuştuktan sonra beni kovdu. Tabii ki tatlı bir şekilde, ama beni kapıya kadar zorladı.

Neyse ki benim bir anahtarım var.

Büyük ihtimalle uyuduğundan emin olduktan sonra içeri giriyorum.

Onu daha iyi görebilmek için odasındaki perdeyi açıyorum. Yatakta kıvrılmış, mışıl mışıl uyurken melek gibi görünüyor. Kolunu uzandığım yastığa dolamıştı.

Onun tarafından tamamen tüketildim.

Hayatımdaki bazı şeylerin kontrolü ele geçirmesine izin verdim.

Violet her düşüncemi ve eylemimi kontrol ediyor. Şu anda yaptığım her şey, onu nasıl etkileyeceğini göz önünde bulundurarak yapıyor. Gazete haberi tesadüf değildi. Söz konusu o olduğunda hiçbir şey tesadüf değildir.

Ona soyadımın onunkini silmesini istediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum.

Onun gibi özenle seçilmiş ve nadir bulunan pırlantanın minik elini ağırlaştırmasını istiyorum.

Yeni prezervatif kuralına rağmen, vücuduna bebek üstüne bebek koymama izin verene kadar onu yıpratacağım.

O benim.

Birlikte olmamız gerekiyordu.

O orospu çocuğu Sean Slante ona kendi şirketimden kovduğum pisliklerden daha iyi davranmazdı. Pazar günü onu aradığımda ilk başta direnç göstermişti. Ama önüne korkunç bir meblağ koyduğumda, satmak için can atmaya başladı. İşinde mükemmel. *Benim* şirketimde. Maxwell adını taşıdığında bir gün onun da olacak bir şirkette.

Yatakta öne doğru eğiliyor ve uyurken saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyorum. Çok sevimli ve benim olduğu için gurur duyuyorum. Sadece aramıza giren her şeyi ortadan kaldırmam gerekiyor.

Sean Slante gitti.

Sırada Vaughn Brecks var.

Uyuyor olmalıydım ama onun varlığıyla kendime geldim. Eskiden bana getirdiği kahve kadar canlandırıcı. Artık kendim yaptığımı söylemekten gurur duyuyorum. O bana nasıl yapılacağını gösterdikten sonra tabii ki. Violet beni daha iyi bir insan yapıyor. Bull bile bunu fark etti.

Örtüleri sıyrıyorum ve ben gittikten sonra bir tişört giydiğini görünce kaşlarımı çatıyorum. Dikkatli hareketlerle ve külotunu çıkarıyorum. İlişkimize tamamen teslim olduğunda, her gece çıplak uyuması için ısrar edeceğim. Tatil köyünde geçirdiğimiz süre boyunca çıplak bedenlerimizi birbirine bastırarak uyumakta hiçbir sorun yaşamadı. Mükemmeldi.

Kıyafetlerini sepete attıktan sonra dolabını biraz karıştırıyor ve mücevherlerini inceliyorum. Ona ne alacağımı bilmek için zihinsel bir envanter çıkarıyorum. Bu kostüm saçmalıkları atılacak ve hepsini ona ait olan yüksek kaliteli parçalarla değiştireceğim. Takı anlamında sahip olduğu her şeyi katalogladıktan sonra, ayakkabılarının ve kıyafetlerinin bedenlerini kontrol ediyorum. Yakında onu evime , onu hediyelere boğacağım,

Yeni bir gardırop da dahil.

Bir kutuya rastladım ve annesinin resmini çıkardım. Dusty'nin araştırması üzerine annesinin yerini tespit etti ve benim için onun mali durumunu araştırdı. Aslında Violet'in gönderdiği parayı alıyor. Kadın artık lokantada çalışmıyor, çünkü Dusty onun hasta olduğunu söylemişti. Her gün posta kutusundan dağlar kadar hastane faturası çıkıyor. Bana toplamaları ve alacaklıları göndermesini istedim, böylece hemen ödeyebilecektim.

Violet'in ailesi benim . Onun yükleri benim yüklerimdir.

Bir gün eski sevgilisini ortadan kaldıracam, böylece onu annesiyle yeniden bir araya getirebileceğim. Ona vereceğim en büyük hediye bu olacak. Violet'in mutlu olmasını istiyorum. Onu mutlu edeceğim.

Her şeyi dolaba yerleştirip dışarı çıkıyorum. Hâlâ mışıl mışıl uyuyor. Dolgun göğüsleri ay ışığında muhteşem görünüyor. Sikim pantolonumun içinde kalktı. Çabucak, yatağın altına atmadan önce tüm kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Sonra yanına kayıyorum.

Tanrım, çok güzel.

Öpücüklerimi boğazından göğüslerine doğru bastırıyorum. Dilim meme uçlarından birinin üzerinde kayarak sertleşmesine neden oluyor. Ona dokunmaya ve öpmeye bağımlıyım. Asla doyamayacağım. Karnına öpücükler konduruyorum. Onu ayırmak ve güneş doğana kadar yemek için can atıyorum ama kaçınıyorum. Bunun yerine, yatağa geri kaymadan önce klitorisine yumuşak bir öpücük konduruyorum. Yanında diz çöküp sikimi yumrukluyorum. Tekrar onun içinde olmayı tercih ederdim ama bu da yeterli olacak. Gözlerimle ona taparken iniltiLERİMİ bastırıyorum. Her sarsıntıda, sadece bana ait olan daracık amının içinde olduğumu hayal ediyorum. İçine o kadar çok boşaldığımı hayal ediyorum ki sonunda onu bayıltıyorum. Onu evdeki yatağında yatarken hayal ediyorum, karnı çocuğumuzla şişmiş ve evlilik yüzüğü pencereden gelen güneş ışığında parıltıyor.

Çok güzel.

GüçlÜKLE bastırdığım bir inlemeyle, sertçe boşalıyorum. Sıcak benim onun mükemmel göğüslerine sığıyor ve onu benim olarak işaretliyor. Etinden aşağı akan döLLeri temizlemem gerekiyor ama yapamıyorum. İşaretimi silip atamıyorum.

O bana ait. Ve ben de onunum.

İçini çekti ve ben donup kaldım. Uyurken üzerine boşalmamla uyanmasına izin veremem. Bu muhtemelen ürkütücü görünecektir. Dikkatlice yataktan kayıyorum, aletim yol boyunca damlıyor ve sonra yere diz çöküyorum. Sonra yatağın altına kayıyorum. Pis halı sırtımı çiziyor ve yaralı etimi tahriş ediyor. Onunla yatakta olmayı tercih ederdim. Ama aşk insana çılgınca şeyler yaptırıyor.

Pantolonumu bulana kadar manevra yapıyorum. Telefonumu çıkardığımda e-postalarımı kontrol ediyor ve daha fazla araştırma yapıyorum. Vaughn hakkında daha fazla ipucu ararken, yardım edemem

ama Violet'in odak noktası haline gelmesinden bu yana hayatımın nasıl geliştiğini bir düşünün.

Şirketimdeki çöpleri temizledim ve değerli birini terfi ettirdim. O kişiyi arkadaşım yaptım ve nihayetinde onu karım yapacağım.

Onun varlığı annem ve kız kardeşimde bir şeylerin başlamasına neden oldu. Annem yardıma ihtiyacı olduğunu bildiği için kendi isteğiyle eve gitti. Yıllarca babamın geri döneceği gerçeğine sarıldı. Babam asla geri dönmeyecek. Bunu kesinlikle biliyorum. Peki ya Gwen? Sorunu hakkında bir şeyler yapmak isteyecek kadar utanmıştı. Sonunun annemiz gibi olmasını istemediğini biliyorum. Dr. Ward'ı görmek istemesi çok büyük bir başarı.

Violet ve ben çoğu insanın asla sahip olamayacağı bir şeye ulaştık. Aşk.

Bir gelecek. Mutluluk.

Almak için bizim.

Ve biz de onu alacağız.

Telefonumu yere bıraktım ve sikimi kavradım. Violet'in yanında hep sertleşirim. Kokusu içime doğru tırmanıyor, duyularımı tırmalıyor. Sanki damarlarımda kanım kadar doğal bir şekilde akıyor. Ve kanım gibi, her seferinde doğrudan sikime akıyor.

Onun tatlı kokusu üzerime sinmişken ve üstümde mışıl mışıl uyuduğunu bildiğimden, aletimi yumrukluyor, zevkin tadını çıkarıyorum. Salgımı her yere fişkırtma ihtiyacının üstesinden geliyorum. Bir yanım yatağın altından geri kaymak için can atıyor - dizlerini ayırmak ve sikimi onun dar vücuduna sokmak için. Tekrar onun içinde çıplak olma düşüncesi kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Yükümü karnıma boşaltırken iniltimi tutamıyorum. Kanım buz gibi olduğunda kalbim göğsümde çarparken hala yükseklerde uçuyorum.

"Kim var
orada?" Siktir.

TWENTY-ONE

Violet

Uykulu gözlerle gözlerimi ve kulaklarımı zorladım. Bir şey duydum. Bir ses. Beni uyandıracak kadar yüksekti. Kalbim göğsümde gümbürdemeseydi daha iyi duyabilirdim.

"Kim var orada?" Silahımı şilte ve bazanın arasından çıkarırken tekrar sesleniyorum. Yatak başlığına yaslanıp karanlıkta gözlerimi kısıyorum. Bakışlarım pencereye doğru ilerliyor.

Biri perdeyi açtı. Ben delirmiyorum.

Yatmadan önce kapattığımı hatırlıyorum. Sanki Vaughn sokağın karşısından beni izliyormuş gibi kendimi savunmasız hissediyordum. Eğer izliyorsa ondan saklanma ihtiyacı hissederdim.

Soğuk farkındalık içime akıyor.

Çıplağım.

Çıplağım amına koyayım.

Dehşet, güçlkle bastırdığım bir çığlıkla birlikte boğazıma doğru tırmanıyor. Biri beni soydu. O diğer zamanlar, kendimi aksine ikna etsem de, ben değildim. Görmezden gelmeyi seçtiğim bir gerçektir çünkü zihinsel olarak bunun gerçek olmasıyla başa çıkamıyordum. İtiraf edemeyecek kadar korktuğum için zihnimin gerilerine itmiştim.

Lambaya uzanırken yutkunuyorum. Göğsümdeki deri gergin. Sanki etimin üzerinde yapışkan bir şey kurumuş gibi. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor ve çenemden akıyor. Lambayı yakıyorum ve çıplak göğüslerime baktığımda düşüncelerim doğrulanıyor.

Cum.

Göğüslerimde birinin dölleri kurumuş. Vaughn benimle oynuyor.

"V-Vaughn?" İnledim.

Tedbirli bir şekilde telefonuma uzanıyorum ve hızlıca Gray'i arıyorum.

Lütfen cevap verin.

Lütfen cevap ver.

BuZZZZZ.

BuZZZZZ.

BuZZZZZ.

Seslerin yatağımın altından geldiğini fark ettiğimde donup kaldım. Sanki bir korku filminin yıldızıyım. Cevap vermeyince gözyaşlarımı siliyorum. Telefonumu yatağın üzerine bırakıyorum ve bakmak için kenara doğru eğiliyorum. Siyah bir elbise ayakkabısının ucu görünüyor.

Hayır.

Hayır. Lanet

olası hayır!

Yataktan olabildiğince uzağa sığıyorum ve silahın namlusunu zemin ile karyola arasındaki gölgeye doğrultuyorum.

"Çık dışarı," diye tısladım. "Çık dışarı!"

Yatağın altından tanıdık bir homurtu geliyor. Dehşet tüm bedenimin titremesine neden oluyor. Çıplağım ve ölesiye korkuyorum ama yatağın altındaki canavardan silahımı almaya cesaret edemiyorum.

"!"

Gölgelerin arasından bir adamın eli kayıyor, güçlü ve kuvvetli. Neredeyse oracıkta vuracaktım. Şimdi telefonum bu elin diğer tarafında sıkışmış durumda. Aptal! Daha fazla gözyaşı akıyor ama odaklanabilmek için aceleyle göz kırpiyorum. Bir adam yatağımın altından yavaşça çıplak vücudunu çıkarıyor. Sıkı ve dövmele göğsü, orgazm olmuş gibi görünen bir şeyle parıldıyor. İğrenme duygusu boğazımda düğümleniyor. Yatağımdan çıkanın kim olduğunu gerçekten gördüğüm an ihanete uğruyorum.

"Bunu nasıl yaparsın?" Tıslıyorum, elimdeki silah çılgınca sallanıyor. "Seni lanet olası sapık!"

"Violet," diye mırıldanıyor yavaşça yolun geri kalanını dışarı kaydırıp ayağa kalkarken. Etkileyici siki güçlü kalçalarının arasında gevşek ve damlayarak sallanıyor. Saatler önce bu adam içimdeydi. Bedenime sahip oluyor ve onu seviyordu. Ona güvenmiştim.

"O sendin. Bunların hepsi ," diye .

"Silahını indir, bebeğim," diye fısıldıyor. "BEN SENİN BEBEĞİN DEĞİLİM!"

Ses tonumdan irkildi ve bana doğru yürümeye başladı. "Beni dinle."

Gözyaşlarımın arasından "Geri çekil yoksa sikini vururum," diye tehdit ediyorum. Sanki kendisiyle konuşulmasına tepki veriyormuş gibi, aleti sertleşiyor ve sallanıyor.

Sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi bana "Seni seviyorum," diyor.

"Sen bir sapıksın!" Çığlık atıyorum. Kalbim karışıyor çünkü yüzündeki yıkılmışlık ifadesi bana ağır geliyor. Ama aklım bana tüm dergiyi onun psikopat göğsüne boşaltmamı söylüyor.

"Violet." Bana bakarken mavi gözleri şefkatle bakıyor. "Senden uzak kalamıyorum. Sana bağımlıyım."

"Bu delilik Gray. Bu yasadışı!"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve çenesi sıkılıyor. Bu kadar acımasızca yakışıklı olmasından nefret ediyorum. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Bu daha kötü

Vaughn bir şekilde. Vaughn beni yüzüme karşı mahvetti. Gray bunu arkamdan yaptı.

Sakatlayıcı bir hıçkırık içimde dalgalanıyor ve etrafımdaki dünyayı bulanıklaştırıyor. Bu korkunç bir hata çünkü onu gözden kaybediyorum. Gözlerim açıldığında, üzerimdeydi. Onun gücü benimkine üstün geliyor ve birlikte silahla mücadele ediyoruz. Beni yere yatırmayı başardı. Başım gümbürtüyle yere çarptığında oda dönüyor. Silah elimden kurtuldu.

"Beni dinle," diye ısrar ediyor, sesi yumuşak ama emredici. Çığlık atıp çırpınıyorum ama bileklerimi başımın üstünde tutuyor. Tüm vücudum korku içinde sarsılıyor. Vücudu benimkine karşı ağır, ereksiyonu aramızda kalın ve sert. Dehşet içimde kabarıyor ve Vaughn'la geçirdiğim birçok geceye geri dönüyorum. Ama canımı acıtmak yerine boynumu öpüyor. Tekrar ve tekrar. Bu neredeyse Vaughn'un tacizinden daha kötü çünkü Gray'in öpücüklerini seviyorum. Her biri, sahip olabileceğimiz şeylerin acı verici bir hatırlatıcısı gibi.

"Senden nefret ediyorum," diye hıçkırıyorum. "Senden nefret ediyorum."

Vücudunu ayrılmış arasında gezdiriyor. Nefesi kulağımın kabuğuna sıcak bir şekilde değişiyor. "Yalancı."

Tek kelimesi kalbimin sıkışmasına neden oluyor. "Her şeyi mahvettin."

Aleti klitorisime sürdüğünde içimden bir inilti kaçıyor. Kulağımın hemen altındaki eti emiyor. Korkularıma ve ellerimi hareket ettiremememe rağmen vücudum bana ihanet ediyor. Islak ve onun dokunuşu için çaresizim.

Bu onun fırtınası.

Ondan asla kaçmamam

gerekiyordu. Ben yok etmek ve

yok etmek için onunum.

Bunu öpücükler ve sevgiyle nazikçe yapıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye tekrar deniyorum ama vücudum ihtiyaçtan kıpır kıpır oluyor. "Kaçtığım an, senden çok uzaklara kaçacağım."

Klitorisime karşı alaycı itişlerle bana işkence ederken ayağa kalkıyor ve bana sert bir bakışla bakıyor. "Seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğim, Violet. Anlamıyor musun? Kalbimi sana adadım ve hiçbir şey, lanet olası hiçbir şey yoluma çıkamayacak."

Neden psikopatları kendime çekiyorum?

Dahası, neden ben de onları seviyorum?

"Lütfen..." Şu anda ne için yalvardığımı bile bilmiyorum. Zihnimin gölgelerinde, biliyorum. Akıl sağlığım bunu kabul etmeyi reddediyor. "Lütfen..."

"Lütfen kal?" diye soruyor, siki klitorisimden uzaklaşıp açıklığıma doğru kayıyor. İçime girmiyor, sadece bana sürünüyor.

"Senden

nefret

ediyorum."

"Seni

seviyorum."

Onun alayları ve aşk ilanları kafamı çok karıştırdı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Onunla birlikte kaçmak ve asla arkama bakmamak istiyorum. Yine de aklım savaşta. Kafamı onun ne yaptığına

Bitti. Bu . Çılgınca.

"Seninle sevişmeme izin ver," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. Beni sıkıca kavradığı ellerimdeki hissi kaybettim. İçime gireceği düşüncesi boğazımda kısık bir inilti yaratıyor. İçimde patlayan öfkeye rağmen her şey onun için zonkluyor. "Kelimeleri söyle ve tekrar benim ol. Seni gördüğüm andan beri her şey seninle ilgili. Seni aklımdan çıkaramıyorum. Seni sevmekten -seni tüketmekten- beni alıkoyacak tek şey kafama sıkılacak bir kurşun. İstedğin bu mu?"

İnledim ve "Evet" diye tısladım.

"Yalancı," diye , siki zar zor giriyor. "Sikimin seni açmasını istiyorsun. Benden nefret edemediğin için nefret ediyorsun. Seni becermemi istemenden nefret ediyorsun. Sana takıntılı olmamı seviyorsun. Çocuklarımı ve soyadımı istiyorsun. İtiraf et, Violet."

"Yapamam," diye boğuluyorum. "Bunu kabul edemem." "İnkâr bile güzelsin." Titriyorum ve bir kez daha yalvarıyorum. "Lütfen."

"Bu mu?" diye soruyor. Aletinin ucu içime doğru daha da kayıyor. Nefes alamıyorum. O çok fazla. Beni eziyor. "Evet."

İçimden bir çığlık kopuyor çünkü ben daha kelimeyi ağzımdan çıkaramadan, beni ikiye ayıracak bir güçle içime giriyor. Gray her dokunuşuyla beni yok eden bir F-5 kasırgası. Yine de yolundan çekilemiyorum. Beni tüketmesine izin veriyorum.

"Seni seviyorum," diyor bana tekrar tekrar, sanki bir duaymış gibi.

Tek yapabildiğim fırtınayı atlatmak. Orgazmım benimle dalga geçiyor ve alay ediyor.

Eğer teslim olursam, bana her şeyi vereceğini hatırlatıyor.

Vaughn gibi değil, daha kötü. Kendimi acımasızca ikna etme çabalarım işe yaramıyor çünkü içten içe biliyorum. O daha kötü değil. Bana zarar vermiyor.

Gri, baş döndürücü kokusundan ve fısıltılı yeminlerinden sarhoş olana kadar sarhoş edici pusuyla bulutlar oluşturuyor. Onun içinde o kadar kaybolmuşum ki parmaklarım saçlarını pençeleyene kadar ellerimi bıraktığını fark etmiyorum. Bu kez dudakları dudaklarıma değdiğinde, bunu talepkâr bir öpücükle takip ediyor. Öpücükle birlikte o kadar çok duygu ve güç geliyor ki, ben de bunun kurbanı oluyorum. Onun aşırı ilgisini ve şefkatini istiyorum. Nazik sevgisini ama sert sevişmesini istiyorum. Beni dünyanın öbür ucuna kadar takip etmesini istiyorum.

Bu benim de hasta olduğum anlamına geliyor.

"Benim için gel bebeğim," diye nefes alıyor ağzıma doğru, parmakları terden kayganlaşmış bedenlerimizin arasından kayarken. Klitorisime dokunduğu an, tüm zaman ve mantık duygumu kaybediyorum. Zevk içime çökerken dünyam ekseninden kayıyor. O kadar sert boşalıyorum ki, kemiklerim içimde takırdıyormuş gibi hissediyorum. "Oh, kahretsin," diye inliyor içinden boşalırken. "Tanrım, sen mükemmelsin."

Tohumları içime akarken gözlerimi kapatıyorum ve bedenim gevşiyor. Gözyaşlarımdan ve içimde patlayan duygulardan bitkin düşmüştüm. İçimde yükselen adrenalin, vücudumdan sızan spermi gibi yavaşça benden uzaklaştı.

"Seninle ilgilenmeme izin ver," diye mırıldanıyor içimden çıkarken.

Artık içimde hiç mücadele kalmadı. O bir sapık. Adam evime girdi, üzerimde mastürbasyon yaptı, muhtemelen ben uyurken bana dokundu, eşyalarımı karıştırdı ve bana yalan söyledi.

Ama yine de bir şekilde onunla kendimi güvende hissediyorum. Bu hiç mantıklı değil.

Beni yatağa taşırken "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Alnımdan öpüyor. "Biliyorum. O yüzden düşünme. Her zaman olduğu gibi seninle ilgilenmeme izin ver."

Beni yatağa yatırdığında top gibi kıvrılıyorum. Gidiyor ve birkaç dakika sonra geri geliyor. Görevini yerine getirerek silahı yatağın altına geri sokuyor ve telefonunun fişini tekrar takıyor. Sonra ıslak bir bezle karnımı ve bacaklarımın arasını temizliyor. Işık kapandıktan sonra arkamdaki yatağa kayıyor. Beni sıcaklığıyla sarana kadar titriyorum. Göz kapaklarım ağırlaşırken fırlayan kalbim yavaşlıyor.

Yorgunum ve doğruyu söylemek gerekirse, onun bana sarılmasından hoşlanıyorum.

Neyin doğru neyin yanlış olduğunu biliyorum, ama yine de buradayım, doğru hissettirdiği için yanlışı seçiyorum.

"Seni seviyorum Violet," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı.

Tekrar ürperdim. "Ben de seni seviyorum." Çünkü bu doğru. Berbat ama çok doğru.

TWENTY-TWO

Grayson

Bull telefonda "Bu çok ," diye homurdanıyor.

Burnumun kenarını sıkıp başımı sallıyorum. "Biliyorum ama gerçek bu." "Bu sabah nasıl?"

Banyoya bakıyorum. Saçını kuruturken kapı kapalıydı. "Düşünceli ama duyarlı."

Homurdanıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Her zamankinden daha sessiz olduğu anlamına geliyor ama bu sabah duşta üzerine gittiğimde hiç itiraz etmedi."

Uzun, hayal kırıklığına bir iç çekiş. "Buradan nereye gideceksiniz? Göt gibi konuşmak istemem ama neden hâlâ seninle?"

Telefonu masanın üzerinde çalışıyor. Bir an için onu görmezden gelerek, arayanın Gwen olduğunu gördüğüm anda tuttuğum derin nefesi bırakıyorum.

Gwen: Bugün öğle yemeği yiyebilir miyiz?

Kalbim kabardı. "Alo?"

Bull soruyor.

"Üzgünüm," diye homurdandım. "Bu sabah toplantıda görüşürüz. Sonra konuşuruz." Telefonu aniden kapattım, yeni bir şeye odaklanmışım.

Ben: Bu Gray. Violet saçını kurutuyor. Eminim onun yerine kahvaltıya gitmek ister. Saat 9'da Londralı bir müşteriyle toplantım var. Onu ofisten alabilir misin?

Gwen: Tabii ki.

Kurutucu duruyor ve bir saniye sonra banyonun kapısı açılıyor. Violet bugün kesinlikle göz kamaştırıcı. İpeksi kahverengi saçları dümdüz fönlenmiş ve pencereden içeri süzülen güneş ışığında altın rengi saç tellerinin parıldamasına bayılıyorum. Vücudunda kırmızı izler taşıyan bir havlu sarılı duruyor - bütün gece ve sabaha kadar onu emerek yaptığım izler.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye soruyor.

"Gwen. Onunla kahvaltı yapmanı istiyor." Bakışlarını araştırıyorum. Dün gece olanlardan sonra onun kırılman olduğunu hissediyorum. Tekrar kırılmaya başlarsa onu toparlamam gerekiyor.

Telefonunu alır ve mesajlara bakar. "Tamam."

Pantolonumu giymeyi ancak başarabildim ama hala gömleğim yok.

Bana sırtını dönmeden önce gözleri göğsümde geziniyor. Kalçalarından tutup onu kucağıma çekiyorum. Kollarım ortasına dolanıyor.

"İyi hissediyor musun?" Omzunun arkasına öpücükler kondururken soruyorum.

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet," diyor iç çekerek ve bana doğru gevşiyor. "Pek çok şey olmalıyım ama memnun olmam." Omuzları çöküyor. "Mutlu olmamalıyım."

Havlusunu çekip çıkarıyorum ve yüzünü görebilmem için bana sarılmasını istiyorum. Ona bakarken parmaklarım kaburgalarının iki yanında geziniyor, bakışlarım sertleşiyor. "Çok mutlu olmalısın bebeğim," diyorum, çıplak kıcını sıkarken boğazının çukuruna öpücükler konduruyorum.

Avuçları yanaklarımı buluyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu normal değil Gray. Bunların hiçbirisi normal değil. Biz hastayız."

Elimi yukarı kaydırıp ensesini kavriyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum. Usulca öpüşüyoruz. Öpücüklerimiz nazik ve vaatlerle dolu. Hafifçe çekiliyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Kurallara uymak zorunda değiliz. Sadece birlikte olmak zorundayız."

Yumuşamış ve rahatlamış görünüyor. "Kulağa kolaymış gibi geliyor."

Ona sırtıyıyorum, bu da onun gözlerinin parıldamasına neden oluyor. "Bu kadar kolay. Sana istediğim gibi bakmama izin ver. Yaşadığın onca şeyden sonra bunu hak ediyorsun. Seni hak etmediğime eminim ama yine de sana sahip olacağım."

Başparmağı çenemde geziniyor. "Her zaman bu kadar gergin misin?" "Sadece sana gelince," diyorum sırtarak.

Gülümsüyor ama sonra gülümsemesi kayboluyor. "Yaptığın şey iyi değildi."

Utanç göğsümü dolduruyor ve başımı sallıyorum. "Biliyorum. Yine de bunu binlerce kez yapardım. Sana olan ihtiyacımın seviyesini anladığımı sanmıyorum."

"Sanırım şimdi anlıyorum," diyor alaycı bir ses tonuyla. "Vaughn'dan sonra bu beni çok . Onunla böylesine zehirli bir ilişki yaşamamış , bunu asla kabullenemezdim."

Yüz hatlarını inceliyorum. Dudakları sert bir çizgi halinde birbirine bastırılmış ve kaşları birbirine kenetlenmiş.

"Sana onun yaptığı gibi zarar vermeyeceğim," diye söz veriyorum. "Bunun farkına varmalısın."

Gülümsüyor. "Bunu biliyorum. Ama..." Gülümsemesi tekrar düşüyor. "Yoğunluk azaldığında ne olacak? Altı ay sonra mı? Altı yıl sonra? O zaman ne olacak Gray?"

Dudaklarından öperim. "Bu olmayacak. Aksine, geçen her saniye daha da kötüleşiyorum. Beynim seninle karıştı. Düzgün düşünemiyorum. Çalışamıyorum. Uyuyamıyorum. Senin için endişelenirken değil. Sen kollarımda ya da yanımda uyurken, hayatım düzene giriyor. Bir şeylere aşırı odaklanma şeklim kayboluyor. Evet, tamamen sana odaklanıyorum ama bir şekilde etrafımdaki dünyayı da ilk kez görüyorum. Beni daha iyi yapıyorsun."

Yanakları hafifçe kızarıyor. "Daha iyi olmanı istiyorum."

"Seninle daha iyiyim."

Bir an sessiz kaldık, sadece birbirimize sarılmaktan memnunduk.

"Ne yapmak istiyorsun? İpoteklerin öyle olmadığını biliyorum." Kaşlarımı kaldırıp soruyla ona baktım.

Küçük bir kıkırdama çıkarıyor. "Aslında yapıyorum. Maxwell'de yaptığım işleri seviyorum. Özellikle de artık işim kahve yapmaktan ibaret olmadığı için. Satın almak istediğiniz mülkleri ve işletmeleri her yönüyle analiz etmeyi seviyorum. Şirket için uygun olduğundan emin olmak için bir araya getirmem gereken bir bulmaca gibi."

Ona bakıyorum. "Bu konuda neredeyse benim kadar iyisin," diye takılıyorum. "Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın? Bilirsin işte... kendimi hayatının her saniyesine gömmediğim zamanlarda?"

Düşüncelere dalıyor ve yanımdan geçip pencereye bakıyor. "HGTV'deki o programları izlemeye bayılıyorum. Bilirsiniz... eski evleri ve mekanları değiştirdikleri programları. Hiç böyle bir şey yapabileceğim kendime ait bir evim olmadı. Eski ve harap bir şeyi alıp modern ve güzel bir hale getirme fikrine bayılıyorum."

"Sana tamir etmen için bir ev alacağım," diyorum ona, ses tonum sert. Ona bin tane ev alacağım.

Sırıttıyor ve gözlerini tekrar bana diyor. "Sen kelimenin tam anlamıyla delisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Senin takipçin olmaktan daha kötü şeyler de olabilirim."

Başını sallarken gözleri kapanıyor. "Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum. Eğer bir arkadaşım olsaydı, bana tepelere kaçmamı söylerlerdi."

"Seni oraya kadar takip ederdim." "Deli. Sen delisin."

Gülüyorum. "Biliyorum."

Bull yeni bir müşteri hakkında açıklama yaparken telefonum cebimde çalıyor. Violet, Gwen'le brunch'ta olduğu için değişiklik olsun diye işime odaklanabildim. Onun mesaj attığını varsayarak, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için telefonumu çıkarıyorum.

Dusty: Kaygan siki buldum.

Bull'a öyle bir bakış attım ki sustu. Bir baş hareketiyle ne yapacağını biliyor. Sandalyesinden kalktı ve ofisimden dışarı çıktı.

Ben: Burada mı orada mı?

İşte. Bundan hoşlanmayacaksın.

Çenem boyunca uzayan kirli sakalları kaşıyorum. Violet ile asla

Tıraş olmak için ne zamanım ne de imkanım var gibi görünüyor. Onu süresiz olarak evime aldığımda, geceyi onun yatağının altında geçirmemi gerektirmeyen normal bir rutine geri dönebilirim.

Dökül.

Onu ve iki adamı annesinin evine girerken gördüm. Sonra hedef yalnız kaldı. Şu an peşindeyim. Şu tarafa doğru gidiyor.

Kalp hızlandı. Küçük saksocuyu dışarı çekeceğimi biliyordum.

Ben: Gözler onun üzerinde. Bana annesinin evinin yerini söyle. Resimlere ihtiyacım var. Adamlarından birini gönder, bana planı getirsin. Lanet olası hava durumuna kadar her şeyi bilmem gerek.

Dusty: Hallediyorum Hawk.

Sakin kalmak zor ama mecburum. Vaughn şu ana kadar kaypak davrandı ama kaçmasına izin vermeyeceğim. Nerede yaşadığını ve çalıştığını bildiği için onu bulmak için annesini kullanabileceğini düşünüyor. Ona bir daha zarar verirse lanetleneceğim.

Hemen ona bir mesaj gönderdim. Müdahale edecek zamanım yoktu. Tek yapabileceğim planı takip etmek.

Odakla

n.

Ayarla.

Çok geç olmadan mesajımı göreceğini umarak bir mesaj gönderiyorum.

Benim için cesur ol. Sana hayatını geri vereceğim ama cesur olmana ihtiyacım var. Seni seviyorum.

Cevap vermediğinde, çok geç olduğundan endişeleniyorum. Bull bana doğru gelirken ofisimden kaçıyorum. Birlikte, kızıımızı oradan çıkardık.

Bir planımız var.

Odaklan.

TWENTY-THREE

Violet

Şaşkınlıkla telefonuma bakıyorum.

Cesur olmak mı?

Gray'in şifreli sözleri beni alarma geçiriyor. Onunlayken, her zaman etrafımın farkında olmayı unutuyorum. Gray beni bir sürüngen gibi takip etse bile Vaughn'dan korunduğumu hissediyordum.

Seksi bir sürüngen.

Aman Tanrım, sorunlarım var.

"Her neyse, Dr. Ward bu görevi bir arkadaşım ya da aile üyemle birlikte üstlenmem gerektiğini düşünüyor. Gray her zaman hazır olduğumda yardım etmeyi teklif etti, ama bunun sen olmasını isterim," diyor Gwen yumurtalarını karıştırırken. "Yani, eğer istersen."

Ona baktım ve gülümsedim. "Sana yardım etmeyi çok isterim. Bunu biliyorsun."

"İğrenç olduğumu düşündüğünü biliyorum," diye mırıldanıyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Sadece kontrolden çıktı."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Birlikte bunun üstesinden gelebiliriz. Bir şeyleri temizlemeyi ve düzenlemeyi severim. Şöyle bir göz attığımda, kurtarılabilecek bazı yararlı şeyler gördüm. Eminim ihtiyacı olanlara pek çok şey bağışlayabilirsin."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılıyor. "Sanırım bu hoşuma giderdi. Dr. Ward insanlarla bağlantı kurmam gerektiğini söylüyor, eşyalarla değil. Çöpleri temizlememize yardım edip etmeyeceklerini öğrenmek için bazı yerel kiliselere sormam gerektiğini düşünüyor."

"Bence bu harika bir fikir," diyorum ona nazikçe. "Ve düşünsene, odalarını boşalttıktan sonra belki annene evi için yardım edebilirsin."

Gwen burnunu çekiyor ve bir damla gözyaşını silmek için elini benimkinden çekiyor. "Gray ev temizlendikten sonra annemi eve geri getirebileceğimizi söyledi. Ona bakması için bir hemşire tutabileceğimizi söyledi. Ve seninle ciddi düşündüğü için..." diye devam ediyor. "Ona bakmak için geri taşınabileceğimi düşünmüştüm."

"Bence bu hoşuna giderdi," diye onu temin ediyorum. "O zaman belki edebiliriz."

Yeniden dekore edin ve güzel görünmesini sağlayın."

Başını sallıyor. "Sence babam eve geri döner mi?" Gözleri yumuşuyor ve bana öyle masum bir bakışla bakıyor ki kalbim acıyor.

Tek düşünebildiğim Gray'i evcil hayvanını yemeye nasıl zorladığı. İçimdeki öfke kabarıyor ama onun görmesine izin vermiyorum. Anlaşılan babasının kardeşine karşı nasıl bir pislik olduğunu bilemeyecek kadar küçükmüş.

"Belki," diyorum onu yatıştırmak için.

Üzerinde çalıştığı resimlerden biri hakkında gevezelik etmeye başlıyor. Başımı sallayıp ona katılıyorum ama bakışlarım sürekli pencereden dışarı kayıyor.

Cesur ol.

Gray'in yaptığı ve söylediği her şeyin bir sebebi var. Yaptığı her şey benim etrafımda dönüyor.

Gwen saçmalamaya devam ediyor. Gözlerim dışarıdaki caddede dolaşmaya devam ederken kanımı donduran bir şeye takılıyor. Caddenin karşısında bir adam şık bir araca yaslanmış duruyor. Beyzbol şapkası takıyor ve başını eğerek yüzünü gizliyor ama duruşunda tanıdık gelen bir şeyler var. Vücudu daha iri ve daha dolgun; sanki altı yıldır aralıksız spor yapıyormuş gibi.

Beni nasıl bulduğunu ben de biliyorum.

Gazete makalesi. Terfîm ülkenin en büyük gazetelerinden birine haber olmuştu. Gün gibi ortadaydı, nerede çalıştığım ona söylenmişti. Tek gereken bir telefon görüşmesiydi. Resepsiyon görevlisine sabah erkenden Gwen'le şehrin en iyi waffle restoranında brunch yapacağımı bildirmiştim. Resepsiyonistimiz çok gevezedir ve muhtemelen bundan bahsetmiştir. Pek çok dikkatsiz an buna yol açtı.

Başını kaldırdığında ve tanıdığım şeytani gözlerle gözlerimi kilitlediğimde, buradan gitmem gerektiğini anlıyorum. Gwen'den uzağa. Vaughn bir zamanlar beni yok ettiği gibi onu da yok edebilirdi.

"Gwen, tatlım," diyorum gözlerimi tekrar onunkilere çevirerek. "Gitmem gerekiyor."

Benim için burada kalmalısın. Tamam mı?"

Şaşkınlıktan burnu kıvrıyor. "Neden? Sorun ne? Bir hayalet kadar beyazsın."

"Gray'e ona ihtiyacım olduğunu söyle."

"Violet," diye sızlanıyor. "Beni korkutuyorsun."

Gözlerim pencereden dışarı fırlıyor ve Vaughn'un gözlerinde kararlı bir bakışla caddenin karşısına doğru yürüdüğünü görüyorum. "Ben gittikten hemen sonra onu arayacağına ve beni bulmasını sağlayacağına söz ver." Telefonumu sütyenimin içine sokuyorum ve titreyerek çantamı ona uzatıyorum. "Bunu benim için sakla, lütfen."

Cevap beklemiyorum. Yol boyunca insanları itip kakarak restorandan dışarı fırlıyorum. Dışarı adımımı atar atmaz ılık esinti etrafımı sarıyor ve bir ses beni ürpertiyor.

"Letty Spaghetti," diye azarlıyor. "nefret ettiğimi biliyorsun."

Dehşet boğazıma kadar tırmanıyor ama dirseğimi tuttuğunda ona karşı koymuyorum. İsteyerek onunla birlikte caddenin karşısına kadar yürüyorum. Yolcu kapısını açıyor ve ben oturduktan sonra arkamdan kapatıyor. Bakışlarım caddenin karşısında geziniyor ve Gwen'in telefonuyla yolun kenarında kaldığını gördüğüm için şükrediyorum

kulağına bastırdı. Vaughn sürücü koltuğına kayar ve hiç vakit kaybetmeden yoğun trafiğın içine dalar.

Sessizlik sağır edici.

Ona bakmaya ya da onunla konuşmaya çok korkuyorum. Sonunda bir göz atma şansı bulduğumda, direksiyonu o kadar sıkı kavırıyor ki eklemleri bembeyaz. Çenesi sert ve kalın boyun kasları tıkırdamaya devam ediyor.

Bu çok kötü.

Bu çok kötü.

Çılgınca bir nefes alıyorum ama için kendimi zorluyorum. Düşünmeli ve plan yapmalıyım. Henüz telefonumun bende olduğunu bilmiyor, yani sapık erkek arkadaşım beni takip ediyorsa -ki ettiğinden hiç şüphem yok- o zaman belki beni bulur.

"Uzun zamandır seni arıyordum," diyor bana, sesi hatırladığım kadar soğuk. "Seni son gördüğümünden beri tarzın değişmiş." Bakışları çıplak bacaklarımda gezinirken şık kalem eteğimi ve parlak pembe kaşmir düğmeli bluzumu inceliyor. "Lanet olası yaramaz bir kütüphaneci gibi görünüyorsun."

Kucağıma ama konuşmuyorum. Onu kızdırmaktan çok korkuyorum. Şu anda sakın ama canavarının çirkin yüzünü istediğimden daha kısa sürede göstereceğini biliyorum.

"Biliyorsun," diye homurdanıyor. "O gece beni ektiğini öğrendiğimde çok sinirlenmiştim. Yani, anlıyorum. Seni o pislige ödünç vermemeliydim. Ama meleğim," diyor güçlü eli kalçama dayanırken. "Onu senin için öldürdüm. Beni bir kahraman olarak görmeliydin."

Vücudum titremeye başlıyor ve bu canavara karşı fizyolojik bir tepki olarak, bacağıma bana dokunduğı yerde uyuşmaya başlıyor. Bir zamanlar her şeyi uyuşturabiliyordum. Zihnimi bile.

"Hep sessizdin, Letty Spaghetti, ama hiç bu kadar sessiz olmamıştın. Boğazını sıkın ne?" diye hırlıyor. "Ben olmadığımı adım gibi eminim. Ama yakında olacak."

Telefonum göğsümde vızıldıyor ve duymaması için dua ediyorum. Tabii ki dualarım sağır kulaklara düşüyor çünkü kesinlikle duyuyor. Sert bir çekişle gömleğimin kumaşını tutuyor ve düğmeleri kopana kadar çekiyor. Sonra telefonumu sütyenimden çekip alıyor. Pencereden dışarı fırlattığında hiç şaşırmadım.

"Göğüslerin hatırladığım kadar güzel görünüyor," diye övüyor sütyenimin üzerinden göğüslerimi avuçlarken. "Eminim amcığın da en az onun kadar mükemmeldir."

Gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşlarını engellemeye çalışıyorum. Göğsümü o kadar sert sıkıyor ki irkiliyorum ve gözlerimi tekrar açıyorum.

"Annenin selamı ," diyor sert bir kahkahayla sütyenimin önünü aşağı çekerken. Parmakları kumaşın altına dalıyor ve meme ucumu çimdikliyor.

"Annemi bu işe karıştırma," diye tıslıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Homurdanıyor. "O konuşuyor! Konuşuyor lan!"

"Lütfen, Vaughn."

Arabayı sürmeye devam ederken ben konsolun yarısına ve neredeyse kucağına gelene kadar sütyenimi çekiştiriyor. "Yalvarmana bayılıyorum."

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama bileğini büküyor ve sütyenim etrafımda sıkılıyor, kaburgalarımın acı içinde çığlık atmasına neden oluyor. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, arkadaki kopça kopuyor ve beni serbest bırakıyor.

"Otur ve yolculuğun tadını çıkar," diye homurdanıyor beni koltuğuma geri itmeden önce. Sütyenim göğüslerimin etrafından sarkıyor. "Bana gömleğini ve sütyenini ver."

Vaughn'u görmezden gelmenin ya da onunla savaşmanın benim için ne anlama geldiğini çok iyi hatırlayarak hemen harekete geçiyorum. Belki biri beni otoyolda yarı çıplak görürse polisi arar. İnsan umut edebilir. Titreyen ellerimle yavaşça gömleğimi ve kırık sütyenimi çıkarıyorum. Bunları avucunun içine aldıktan sonra, onları da pencereden dışarı fırlatıyor.

"Bunlar ne?" diye bağılıyor, ateşli bakışları çıplak memelerimde.

Gözlerimi Gray'in bende bıraktığı izlere dikiyorum. Sıcak anılar içimde dalgalanarak meme uçlarımda sertleşmesine neden oluyor. Dün gece yaşadığımız onca cehennemden sonra yine de birbirimize kaynaşmıştık. Gray ürkütücü bir sapık olabilir ama onun yanında kendimi güvende hissediyorum.

Bana zarar vermiyor. Aksine, sevmemesi gerekirken beni seviyor. İncinmiş ve dehşete düşmüştüm ama onu kendimden uzaklaştıramıyordum. Aklım ve kalbim karşı karşıyaydı ama kalbim kazandı. Ben de ona takıntılıyım. İçimde boş olduğunu bilmediğim boşlukları dolduruyor. Gray kendini her gözeneğe üflüyor. Yer kaplıyor

Varlığımın her parçasında.

"Hâlâ fahişelik mi yapıyorsun?" diye soruyor ve yumruğunu direksiyona vuruyor.

Onları bana erkek arkadaşımın verdiğini söyleyerek onu kızdırmak istemiyorum.

Ama elimde olmadan onu iğneledim. "En iyisinden öğrendim."

Eli arabanın üzerinde o kadar hızlı uçuyor ki, geldiğini bile göremiyorum. Sert parmak eklemleri elmacık kemiğimi kırıyor ve önümde milyonlarca yıldızın patlamasına neden oluyor. Yüzüme aldığım darbeden sonra bilincimi kaybetmemek için savaşıırken başım yana yatıyor.

"Görüyorum ki sen de saklanırken küçük bir kaltağa dönüşmüşsün," diye hırslıyor. "Seni birkaç basamak aşağı indirmenin zamanı geldi."

Bacağıma batan keskin bir şey beni sarsarak uyandırdı. Kalçamdan çıkan şırıngaya dehşet içinde bakıyorum.

"Az önce ne yaptın sen?" .

Omuz silkiyor ama vücudu gevşiyor. "Kızlarımı itaatkâr tutma konusunda çok daha iyi oldum, bundan eminim. Uyu, Letty. Yakında anneni göreceksin."

Kafamda milyonlarca düşünce yüzerken etrafımı karanlık bulutlar kaplıyor. *Kızlar* dedi. Benden daha fazlası gibi. İçten içe sadece benim olmayacağımı biliyordum.

Ve sonra annemi düşünüyorum.

Onu göreceğim.

Eski çocukluk evime götürülürken kendime geliyorum. Sersemlemiş ve kafam karışmış olsa da, evin tanıdık kokuları duyularıma nüfuz ediyor ve kalbimi ısıtıyor. Tanrım, bu evi ve annemi çok özlemişim. Gözyaşlarım kendiliğinden akıyor. Vaughn'a bakabilmek için ağır göz kapaklarımı kaldırıyorum. Artık kasketini takmıyor ve uzun sarı saçları gözlerine dökülüyor. Bir zamanlar onun çok yakışıklı olduğunu düşünürdüm.

Şimdi ondan ölesiye korkuyorum.

"Annem nerede?" .

Bana gülümsüyor. Kurt gibi sırtımasından nefret ediyorum. Beni korkutmak içindirler ve her zaman işe yararlar. "Odasında uyuyor. Onu daha sonra uyandığında göreceksin. Şimdilik konuşmamız gereken şeyler var."

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. Uzuvarımın her biri sanki ağırlıksızmış gibi hissediyorum. Bana her ne verdiyse fazla bir şey hissetmememi sağlıyor. Bir , bu bir lütuf. Beni incittiğinde, bunu hissetmeyeceğim.

Eski yatak odama ulaştığımızda daha çok ağlamaya başladım. Vaughn'la kaçtığımda annem her şeyi olduğu gibi bırakmıştı. Kalbim milyonlarca parçaya bölündü. Onunla hiçbir yere gitmemeliydim. Bir kâbusun içine girmiştım.

Beni yatağa yatırıyor ve üzerime abanıyor. Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama sanki vücuduma bağlı değillermiş gibi hissediyorum. Bu yüzden eteğimin fermuarını açıp aşağı doğru çekmeye başladığında ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Eteğimi külotumla birlikte alıyor. Ayakkabılarım çoktan kaybolmuştu. Çıplağım ve onun merhametine kalmışım. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi.

Gray, cesur olmak için çok uğraşıyorum.

Kalçamı avuçladığında bir gözyaşı daha süzülüyor. Parmakları seksime ulaşana kadar etimde yavaşça ilerliyor. Sertçe tokatlıyor ve neyse ki hissetmiyorum. "Bu senin değil ki öylece veresin, Letty Spaghetti."

"Ben vermedim," diye fısıldadım.

"Yani onu bir şeyle mi takas ettin?" diye soruyor, sarışın kaşlarını kaldırarak.

"Ben satılık ya da kiralık değilim."

Gülüyor. Karanlık, uğursuz sesi içime işliyor ve kemiklerime yerleşiyor. "O bana ait. Onunla ne istersem yapabilirim. Onu ya da senin lanet olası kıcını biraz meth ile takas etmek istersem, bunu yaparım. Anladın mı beni?"

Tişörtünü çıkardığında, gözlerimi kapatıyorum ki

Göğsünde dövmesi var. Onun hiçbir parçasını görmek istemiyorum. Düşüncelerim Gray'e kayıyor. Onu yatağımın altında bulduğumda çok üzülmüştüm. Bu kadar kısa sürede birlikte yarattığımız her şey bir sahtekârlıkmış gibi geliyordu. Onu hayatımdan sonsuza dek çıkarmaya niyetliydim.

Ama o beni tüketti.

Her zaman yaptığı gibi kalbimi delip geçti.

Yatak odamın zemininde benimle sevişti ve onu kolayca affetmemi sağladı.

Geriye dönüp baktığımda, ona çok sert davranmışım. Gray, Vaughn'a hiç benzemiyor.

Çılgınca, evet. Bunaltıcı, kesinlikle. Takıntılı, emin olabilirsiniz.

Ama

kötülük?

Asla.

Güçlü parmaklar çenemi ısıyor ve sarsılarak gözlerimi açıyorum. Vaughn çıplak ve siki sertleşmiş, etrafına bir lastik sarılmış halde aramızda sallanıyor. Tanrı'ya şükür bunu hissetmeyeceğim.

"Bana geri döneceksin, Letty," diyor çenemi bırakıp sikini tutarken.

Ona ters ters baktım. "Hayır."

Gözlerinde öfke parlıyor. "Bana ilk kez hayır dediğin zamanı hatırlıyor musun?" Ve böyle, bugünden daha kötü bir geçmişe fırlatıldım.

"Hazır değilim," diyorum yeni erkek arkadaşıma. Annem bana hep erkeklerin nasıl sadece seks istediklerini anlatır. Bunu onlara vermemen gerektiğini çünkü istediklerini elde ettiklerinde seni terk edeceklerini. Vaughn'dan hoşlanıyorum. Beni terk etmesini istemiyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor, dişleri alt dudağımyı kemiriyor. Elbisemin altındaki külotumun içinde beni parmaklıyor. İyi hissettiriyor, çok iyi.

"Yaptığımız şeyi seviyorum," diye inliyorum. "Sadece bu."

Boğazıma doğru öpücükler gönderiyor. Etimi ısırdığında, haykırıyorum.

"Daha fazlasını istiyorum. Sikimi çıkar."

Sözleri içimi ısıttı. Uzaniyorum ve umutsuzca kotunu çekiştiriyorum.

Etkileyici siki serbest kaldığında, birçok kez yaptığım gibi onu okşuyorum.

"Gel otur," diye mırıldanıyor, parmağı sertçe içime girip çıkıyor. "Vaughn," diye inliyorum. "Seks yok."

Parmağını benden çekti. "Neden?" "Çünkü. Hazır değilim."

"Ben hazırdan da öteyim," diye , eli bana bir yılan gibi saldırıyor. Boğazımı sıkıldığında şok oldum. Kavrayışı o kadar sıkı ki

Beni boğmayı bırakması için bileğini pençelemeye çalışmak için ona dokunmaktan vazgeçtim. Agresif davranışları karşısında şaşkına döndüm. Bana karşı hep çok iyiydi.

Beni koltuğuna iterken tutuşu sıklaşıyor. Tüm odağım hava kaynağımı kestiği gerçeğinde. Durması için yüzüne tokat atıyorum. Siyahlık görüş alanımın sınırlarını kemiriyor. Dünyam eğiliyor ve dönüyor.

Ve sonra patlayıcı bir acı.

Zihnim tamamen bayılıyorum. O içimde.

Bilincimi kaybetmeye başladığımda tek düşüncem buydu.

Yüzüme inen bir tokatla uyandım. Artık boğazımı sıkıyor ama beni sikmeye devam ediyor. Acı çok yoğun ama ne yapacağımı bilmiyorum. Onun merhametine kalmıştım. Hızlı ve sert bir şekilde aşık olduğum bu adam bana tecavüz ediyor.

Beni öpmeye başladı ama ben gevşemiştım. Katılamıyorum. Kendi içimde o kadar derine inmişim ki sadece bir kabuğa dönüşmüşüm. Ta ki o aramıza girene kadar. Parmağı klitorisime öyle bir masaj yapmaya başlıyor ki, kafamı karıştıran düşünceler içimde dalgalanıyor. Gözyaşlarımın durmamasına rağmen içimde zevk titreşimleri oluşuyor. Küçük zaplar kısa sürede tam bir mutluluk dalgasına dönüşüyor.

Bundan zevk

alıyorum. İyi

hissettiriyor.

Kendimden nefret etmeye başladım. Kim

tecavüze uğramaktan hoşlanır ki?

Bu sefer, o beni öptüğünde, ben de kendimi onu öperken buluyorum. Kendimi onun içinde kaybediyorum. Onun dünyasında. Onun karanlığı.

"İşte " diye mırıldanıyor. "Çok güzel. Artık bana aitsin, bebeğim."

Onun sözleri beni uçurumun kenarına getirdi. Kontrolde çıkıyorum. Bana verdiği zevk kötülükten daha ağır basıyor ve açgözlülükle kabul ediyorum. Bir fahişe gibi iniyor ve yalvarıyorum.

Artık ona yok.

Ağzımdan çıkan tek , "Durma." Sakın durma.

Bencilce orgazmıma kilitlenirken gözlerimden utanç gözyaşları süzülüyor. Onun adı dudaklarımda bir çığlıkken zevk dalgalarına biniyorum. Ve ben daha kendimden geçmeden, o kayarak karnıma boşalıyor.

"Seveceğini biliyordum," diyor eskiden seksi olan şakacı bir ses tonuyla. Şimdi ise kanımı donduruyor.

"Bunu yapmamalıydın," diye mırıldandım. "Bu tecavüzdü."

Terli alnımdaki saçlarımı okşuyor ve kaşlarını çatıyor. "Böyle gelip yalvardığında bu tecavüz olmuyor. Hayallerini yıktığım için üzgünüm, tatlım."

Kafa karışıklığı çöktü.

Sonlara doğru hoşuma

gitti. Orgazm oldum.

"Oh."

"Seni eve götürme zamanı," diye . "Lanet olası bir tecavüzcü olmakla suçlanmayacağım."

Gözlerim doluyor ve başımı sallıyorum. Belki de deliriyorum. Sesimdeki titremeye rağmen ona cesurca "Seninle kalmak istiyorum," diyorum.

Çenesi sıkıştı. "Bana bir daha asla hayır deme."

Bir patlama sesi duyduğumda hafızamdan silindim.

Hâlâ tepemde dikilen ve kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi almaya hazır olan Vaughn şaşkınlıkla gözlerini açıyor. Bir patlama sesi daha duyar duymaz yataktan fırlıyor ve kıyafetlerini çekiştiriyor.

"Ne yaptın sen?" diye hırlıyor. Bakışları o kadar acımasız ki, neredeyse morarmış hissediyorum.

Cesur ol, Violet.

Cesur ol.

TWENTY-FOUR

Hawk

Gözler hedefte.

Her zaman.

Arkamı kollamama gerek yok çünkü Bull . Her zaman.

Keskin nişancı ve gözcü.

Yedinci sınıftan beri en iyi iki arkadaşı.

"İki adamı da vuruldu. Senin kızda hâlâ gözün var mı?" Bull sakızını şapırdatırken soruyor.

Cevap vermiyorum ama gözlerim onun üzerinde. Elimden gelse gözlerim onu hiç bırakmaz. Kadınıma tecavüz etmek için konumlanmış olan hedef yataktan kalkıyor. Hızla pantolonunu çekiştiriyor ve suçlarcasına kadını işaret ediyor.

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

Serin bir esinti ensemde geziniyor. Şakağımın kenarından ter damlıyor ama cesaret edemiyorum. Bunun yerine, sadece yolun karşısındaki tepenin üstündeki konumumdan değil, aynı zamanda hedefimin yerden de rüzgârı hesaplıyorum. Rüzgâr hızlanıyor ve uzaklarda gök gürliyor.

Tıklayın.

Açı taretinde bir ayarlama yapıyorum.

"Yükseklik mi?" Bull sanki unutmuşum gibi soruyor. Ben asla .

Yükseklik taretini iki kez kontrol ettim ama olması gereken yerdeydi. Bull'un cevap vermesine gerek yok. Nasıl çalıştığımızı biliyor. Yerimi aldığımda konuşmam. Hareket etmem. Zar zor nefes alıyorum. Herhangi bir hareket atışımı etkileyebilir. Iskalamayı kesinlikle göze alamam. *Iskalamayacağım.*

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

Hedef sürekli hareket ediyor. Ayarlamaya devam ediyorum.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Ayarla.

Nişangâhım hedefime uyum sağlamak için hafifçe hareket etti. Neredeyse net olan bir hedef.

Odaklan.

Şaplak. Şaplak. Şaplak.

"Kıpırdama orospu çocuğu-" diye başlar Bull.

Tatlı çıplak kızım çenesini kaldırıp ona öfkeden titremesine neden olacak bir şey söylediğinde, atışımı yapıyorum.

Tüfeğimdeki susturucuya rağmen, tetiği çektiğim anda etrafımdaki evlerde çatlak sesler yankılanıyor.

"Gitmeliyiz," diye homurdanıyor Bull.

Bir kez göz kırpmıyorum ve hedefin yüzüstü yatağa düşmesini izliyorum. Kıpırdamıyor, kafasındaki ölümcül yara kafatasından kan akmasına neden oluyor.

Hedef elendi.

TWENTY-FIVE

Violet

"Ne yaptın sen?" Vaughn tekrar suçlar.

Bir zamanlar beni korkutacak bir öfke içindeydi ama artık korkmuyorum. Gray benden cesur olmamı istedi. Gray bunun olacağını biliyordu.

"Cevabım her zaman hayırdı," diye tısladım ona. "Benden almanıza asla izin verilmedi. Ve şimdi bunu ödeyeceksin."

Başka bir pop.

Gözlerim bir anlığına kapanıyor ve sonra Vaughn bana saldırıyor. Çığlık atıp kıvranıyorum ama çıplak göğsümden sıcak kan fışkırdığı anda hareketlerimi durduruyorum. Gözlerimi yeniden açtığımda, tek bir nefeste hem dehşete kapılıyor hem de seviniyorum.

O öldü.

Vaughn Brecks, hem kâbuslarımın hem de gerçeğin canavarı, kıpırtısız bir bedeninde oturan patlamış bir kafatasından başka bir şey değil. Bir an odanın kötülükle dalgalanması ve bir sonraki an tamamen sönmesi beni şaşırtıyor.

Ağırdı ama onu üzerimden itmeyi başardım.

Annem koridorun sonundan hışırtılı bir sesle haykırıyor. Titrek bacaklarımın üzerinde, çıplak bedenimden kan damlarken, odasına doğru ilerliyorum. Yatakta kıvrılmış zayıf halini gördüğüm an hüznün kaplıyor içimi. Beni gördüğünde, sanki parmaklarının arasından hızla kayıp giden bir rüyaya tutunmaya çalışıyormuş gibi bana uzanıyor.

"Anne," diye hıçkırarak ona doğru yalpalıyorum. Birbirimize çılgınca sarılırken onun yanındaki yatağa sürünerek giriyorum.

"Gerçekten buradasın," diye ağlıyor. "Bana geleceğini ama seni göreceğim kadar uzun yaşayamayacağımı söyledi. Oh, bebeğim."

"Seni öldüreceğini söyledi. Bu yüzden onca yıl önce seni terk ettim," diye kekeliyorum gözyaşlarımın arasından.

"Şşş, tatlım. Şşşt. Artık buradasın. Önemli olan tek şey."

İki güçlü kol arkamdan beni yakaladığında hala ona sarılıyorum. Vahşi bir ölüm perisi gibi çığlık atmaya başlıyorum ama sonra onun kokusunu alınca gevşiyorum.

Gri.

Benim için geldi.

Söz verdiği gibi canavarı öldürdü.

"Buradayım Violet," diye mırıldanıyor, dudakları her yerime öpücükler konduruyor. Üzerime bir battaniye örtüyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Ben her zaman buradayım."

"Ben ," diye gevezelik ettim.

"Öyle olduğunu biliyorum. Hiç şüphem olmadı."

Geçen hafta tam bir kasırgaydı. Polisler. FBI. Annemin şehre taşınmasıyla uğraşmak. Etrafta sisler içinde dolaşıyordum. Gray olmasaydı, tüm bu stresin beni yutmasına izin verecektim.

Ama Gray fırtınadan daha fazlasıdır. O aynı zamanda fırtınanın içindeki sakinliktir.

Bir azizin sabrı ve bir günahkârın yumuşak diliyle, inandıkları bir hikâye ördü. Özel dedektifi Dusty, Vaughn hakkında her türlü bilgiye sahipti. Gray adamları vurduktan sonra Bull silahı ve kovanları yanında götürdü. Polisin bulabileceği bir kanıt yoktu. Vaughn ve adamları için gerçekten endişelendiklerinden değil. FBI'ın arananlar listesindeki biri olduğunu öğrendiklerinde, çabaları katili bulma isteğinden Vaughn tarafından bir yerlerde saklandığına inanılan kayıp kadınları bulmaya dönüştü. Onlara Vaughn'un eski uğrak yerleri ve geçmişteki ikametgahları hakkında bildiklerimi anlatabildim. Ve Dusty'den aldıkları bilgilerle bazı yerleri bir araya getirebildiler. Vaughn'un öldürüldüğü gün FBI, yaşları on beş ile otuz arasında değişen on yedi kız ve kadının bulunduğu depoyu buldu. Çoğunun akli başından gitmişti. Birçoğu akıl almaz şekilde tecavüze uğramıştı. Hepsi kurtarıldı ve ailelerine teslim edildi.

"Mutlu yıldönümleri," diye mırıldanıyor Gray, boynumu öpmeye başlarken avuçları göğsümü kavırıyor. "Hâlâ gidiyor musun, küçük döneğ?"

Yatağına sırt üstü uzandım ve yakışıklı yüzüne baktım. Vaughn gerçekten gittiğinde, üzerimdeki yaklaşık 10 kiloluk stresi attım. Hayatım yeniden renklenmeye başladı. En sevdiğim renk *griydi*.

"Sanırım iki haftalık iznim doldu, ha?"

Ereksiyonunu kalçama doğru kaydırıyor. "Her zaman uzatma isteyebilirsin."

O kadar yüksek sesle kıkırdamaya başlıyorum ki kimse duymasın diye ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum. Annem Gray ve benimle birlikte onun evinde kalmaya geldi. Gwen ikimize de çok iyi davranıyor. Annemi çok özlemiştim ve onu her gün görebilmek pastanın üzerindeki krema oldu.

"Mutluyum," diye , sıcak gözyaşları hızla gözlerime doluyor. "Mutluyum

senin yüzünden."

Boğazından bir hırıltı yükseliyor ve ağzıma saldırıyor. Öpüşmelerimiz muhtaç ve ateşli. İçime derinlemesine girmesi için çok fazla hareket etmesi gerekmiyor. İnemelerimi bastırmak için dudaklarımı yalıyor, böylece tüm evi uyandırmıyoruz.

Beni sikerken, bana bakmak için ayağa kalktı. Buz mavisi gözleri keskin ve bana odaklanmış. Onunla ilgili en sevdiğim şey bu. Beni bir şahin gibi izlemesi. Sanki gördüğü tek şey benmişim gibi.

Ama Vaughn gibi değil. Gray

benim için iyi.

O beni seviyor.

Ben de onu seviyorum.

Altı ay sonra.

"Burada mı?" Gwen burnunu soru sorar gibi kırıştırarak soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Biraz daha." Yaptığımız onca iş yüzünden sırtım ağrıyor. Baldızım istifçilik sorunuyla başa çıkacağına dair verdiği sözü tuttu. Yoğun terapi sadece Gray ile benim değil, annemin de yardımıyla tüm odalarını boşaltmayı başardı. Annesinin evinin yakınındaki kilise bağışlar konusunda bize yardımcı oluyor. Çok çalıştık ama Gwen'in sorunlarının üstesinden geldiğini görmek beni mutlu ediyor.

Resim asıldığında "Sence fark eder mi?" diye soruyor.

Gülüyorum. "O her şeyi fark eder."

İkimiz de haftalardır üzerinde çalıştığı tabloya hayran kaldık. Odanın dekoruna mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Bayıldım," diyorum iç çekerek. "Listemizde sırada ne var?"

Başını sallar. "O kadar hızlı değil, küçük hanım. Dinlenmen gerek. Gray'e seni ölümüne çalıştırmayacağıma söz verdim. Nasıl endişelendiğini biliyorsun."

"Çok fazla endişeleniyor," diyorum sahte bir surat ifadesiyle. Gerçek şu ki, onun endişelenmesi beni güvende hissettiriyor. Eğer benim iyi olup olmadığımı kafasına takmasaydı, bugün burada olmazdık. Muhtemelen yine Vaughn'un kontrolü altında bir depoda aklımı kaçırmış olurdum.

"Artık endişelenmem gereken iki kişi var," diye gürlüyor derin bir ses arkamdan, tam da güçlü kolları ortama dolanırken. Onun sert göğsüne yaslanıyorum. Şişmiş karnımı avuçluyor ve boynumun yan tarafını öpüyor.

"Resim nasıl gitti?" Ben soruyorum.

"Boğa resim yapamıyor," diye yakınıyor. Oğlumuz karnımda yuvarlanıyor.

"Oops, I

Sanırım küçük adamı ."

Ben gülüyorum ve Gwen oflayıp pufluyor. "Umm, merhaba? Bir şey fark ettin mi?" "Ne? Saçını mı kestirdin?" Gray onunla dalga geçiyor. Biliyorum o da görüyor

duvardaki resim ama onunla dalga geçmeyi seviyor.

"Sen bir pisliksin," diye homurdanıyor ve abartılı bir şekilde şahin resmini işaret ediyor.

"İyi görünüyor," diyor ona dalgın bir ses tonuyla. "Karımla ilgilendikten sonra gelip daha detaylı inceleyeceğim."

Gwen öğürüyormuş gibi yapar. "İğrenç. Git . Güle güle."

Gray'in güçlü kollarına atılıyorum ve sonunda yüzüne iyice bakabiliyorum. Alnını ve yanaklarını beyaz boya benekleri kaplamış. Saçlarında bile benekler var. Düpedüz sevimli görünüyor.

Beni yatak odamıza taşıırken "Berbat durumdasın," diye takılıyor. Sırıttıyor ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. "Ve sen çok güzelsin."

Beni yatağa yatırdığında, kıyafetlerimi çıkarmak için hiç vakit kaybetmiyor. Çırılçıplak kaldığımda geri çekiliyor ve bir inilti çıkarıyor.

"Lanet olsun, karnın benim çocuğumla yuvarlak olduğunda çok seksi oluyorsun," diye gözlemliyor ve bana için için yanan bir sırıtış atıyor.

Ben arkama yaslanıyorum, o da manzaranın tadını çıkarıyor. Her konuda haklıydı. Onun karısı olmak içimdeki boşluklardan birini dolduruyordu. Onun çocuğunu taşımak başka bir boşluğu dolduruyor. Bizim için kurduğu bu hayatı asla kaybetmek istemiyorum.

"Çok güzel," diye övüyor yerde diz çöküp kalçalarımı öpmeye başlarken. Gray çok titiz. Vücudumun her bir parçasına tapınmadığı bir günü neredeyse hiç kaçırmıyor. Onun için zonklayan yerime doğru ilerlerken nefesi etimi gıdıklıyor. Hedefine ulaştığında klitorisimi öpüyor. İlk başta yumuşakça. Sonra, ben zevk içinde kıvrana kadar beni emmeye ve dillemeye başlıyor.

yatağın ucuna doğru çekmeden önce kendime gelmek için zar zor zamanım oluyor. Önce nazıkçe içime giriyor ama sonra sanki bana doymazsa ölecekmiş gibi hoyratça içime giriyor.

Merak etme tatlım, sana her şeyi vereceğim.

Yüksek bir iniltiyle gelip yanıma düşene kadar bakışlarım odanın karşısındaki sandığa takılıyor. Sorum hep aynı. Onun cevabı da hep aynı.

"Sandığın içinde ne var?"

Avuç içi yanağımı buluyor ve ona bakmam için başımı çeviriyor. Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor. "Önemli değil."

Ve dürüst olmak gerekirse, önemli değil.

Önemli şu anda beni öpen adam ve karnımda çocuk.

Önemli olan biziz. Fark ettiğim şey onlar.

Diğer her şey odak dışı.

EPILOGUE

Grayson

On beş yıl sonra.

Thomas, yaşıtı olan çoğu çocuktan farklıdır. Düşünceli ve iç gözlemci. Karanlık düşünceler besliyor ama asla harekete geçmiyor. Benimkine tıpatıp benzeyen buz mavisi gözlerinde kopan fırtınayı kaçırmıyorum. Kontrol altına alması gereken bir fırtına.

Üç küçük kız kardeşi de gürültücü, şakacı ve .

Sanki kaşlarını çatması ve somurtmasıyla kendi ailesinde bir başparmak gibi göze çarpıyor.

Violet'i rahatsız ettiğini biliyorum ama onu anlamıyor. Aklından geçenleri anlayan tek kişi benim. Ve kontrolü ele almasına yardım etmemin zamanı çoktan geldi.

"Baba! Baba! Baba!" diye çığlık atıyor en küçük kızım Emily koridordan hızla inerken. Dört yaşındaki kızımı kucağıma alıp sıkıca sarılıyorum.

"Kardeşin nerede?" Gülümseyerek soruyorum.

Dudaklarını . "Odasında saklanıyor. Bana söyledi."

Onu alnından öperim. "Thomas artık büyük bir çocuk olmaya başladı. Yetişkin şeyleri yapmaktan hoşlanıyor. Neden gidip kız kardeşlerinle oynamıyorsun? Sonra evin arkasındaki dereye doğru yürürüz."

"Yaşasın!" diye . "Bir yıldırım böceği yakalamak istiyorum."

Onu ayağa kaldırdım ve saçlarını karıştırdım. "Belki Thomas bir tane yakalamana yardım edebilir."

Sanki bana inanmıyormuş gibi burnu kırışıyor. Sonra da her zaman yaptığı gibi konuyu bir anda değiştiriyor. "Sahile bir daha ne zaman gidebiliriz? Kumdan bir kale yapmak istiyorum."

Çocuklar tesisi çok seviyor. Yaz boyunca en az üç haftamızı orada geçiriyoruz. Burası ailemin hiç endişe duymadan gülüp oynayabildiği bir yer. Anneleri ilgili, babaları da nazik. Hep istediğim şey buydu.

"Yakında gideceğiz," diye söz veriyorum.

Kız kardeşlerini aramak için evin içinde hızla ilerliyor. Dönüyorum ve ters yönde Thomas'ın odasına doğru ilerliyorum. Kapı kolunu çevirdiğimde

içeri girdiğimde, göğsüme tanıdık bir sızı yerleşiyor. Odası tertemiz. Bana çocukluğumu hatırlatıyor. Masa sandalyesinde kambur bir şekilde oturmuş, kucağındaki ayakkabı kutusuna bakıyor.

"Ne yapıyorsun, ufaklık?"

Kutudan başını kaldırıp omuz silkiyor. "Bunu buldum."

Ona doğru yürüyorum ve kutuya bakmak için bir dizimin üzerine çöküyorum. Eski bir sincap kafatası gördüğümde ona gülümsüyorum. "Bunu ormanda mı buldun?"

"Evet. Bende mi?"

"Elbette." Onun keskin bakışlarıyla karşılaştım. "Sence nasıl öldü?"

Gözlerinde bir şey titreşiyor. Merak. İçinde bir şeylerin titreşmesi beni şaşırtıyor. Etrafta her zaman duygusuz dolaşıyor. "Bilmiyorum. Belki bir puma tarafından yenmişsindir?"

Sırıtiyorum. "Belki kötü bir fındık yemiştir ya da açlıktan ölmüştür."

"Ya bir köpek kuyruğunu ısırsa ve kan kaybından ölse?" diye soruyor küçük kafatasını kaldır.

Bana uzatıyor ve ben de avucumun içinde çeviriyorum. "Biliyor musun Thomas, bana çok benziyorsun."

Omuzları sertleşir. "Sanırım."

"Bir şeyleri takıntı haline getiriyorum. İnsanlara. Eşyalara. Fikirlerle. Size de oluyor mu hiç?"

Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için o kadar savunmasız ve kaybolmuş görünüyor ki. Bu beni eziyor.

"Belki bazen."

"Biraz korkutucu olabilir. Yorgunluk noktasına kadar bir şey düşünmek, ha?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve kafatasını kutuya geri koymadan önce avucumdan alıyor. "Evet."

"Sana bir hikaye anlatmak istiyorum."

Sonraki otuz dakika boyunca oğlum düşünceli bir çocuktan gözlerinde yeniden ışık olan birine dönüştü. İçinde barındırdığı gizli takıntılar serbest kaldı. Bunları paylaşacak birinin olması kesinlikle bir fark yaratıyor. Benim her zaman Bull'um vardı. Şimdi Violet var. Ve Thomas da bana sahip.

"Ondan nefret ediyorum," diye homurdanıyor, sesi şaşırtıcı derecede derinden geliyor. Birkaç yıl sonra oğlum büyümüş olacak. Gözlerimin önünde bir adama dönüşecek.

"Ben de ondan nefret ediyorum."

Babam korkunç bir adamdı. Hastanede geçirdiğim onca zamandan ve sevgili annem tarafından sağlığıma kavuşturulduktan sonra, onu şehirde görmeye gittim. Onu takip ettim ve izledim. Babam benim saplantım haline geldi.

O bir canavardı.

Sadece bana karşı değil, herkese karşı. Bir yalancı. Bir dolandırıcı. Bir hırsız.

Şirketini nasıl zimmetine geçirdiğini ortaya çıkarmıştım. Kadın olan her şeyle nasıl yattığını. Ve bilgisayarında hiçbir gözün görmemesi gereken iğrenç şeyler vardı.

Onu pencereden izlemek hoşuma ama izledim.

Kız kardeşimin resimlerine bakarken kendine dokunmasından nefret ediyordum. Ben de sorunu hallettim.

Gözlerimi ona diktim.

"Görmek ister misin?"

Thomas'a sordum.

Hevesle başını sallıyor. Birlikte odama gidiyoruz ve sandığın önünde duruyoruz. Ona şifreyi söyledim. Kilidi açtığında, kapağı bir gıcırtyla kaldırıyor.

"Bu Wail olmalı," diyerek evcil hayvanımın kemikleriyle dolu plastik fermuarlı bir torbayı işaret ediyor.

"Bu o."

Parmakları plastiğin üzerinde geziniyor ve bana hüznle gülümsüyor. "Özür dilerim baba."

"yok."

Diğerine dokunmayı reddediyor. Cenin pozisyonunda kıvrılmış, bozulmamış bir iskelet. Kafatasında eksik olan deliği saymazsak. Bir insan kafatası. *Babamın*.

"Bunu nasıl yaptın?"

Yanına diz çöküp parmağımı sivri delikte gezdiriyorum. "Onu şehir dışında sahip olduğu bir arazide, en sevdiği avlanma yerinde vurdum."

Hedefimi ortadan kaldırdım.

"Bunu hak etti," diye beni temin ediyor, omzumu tutarak. Yıllar sonra ilk kez oğlumla yeniden bağ kuruyorum. Sanki kendi karanlığından bir çıkış yolu bulmuş ve beni keşfetmiş gibi.

Biz aynıyız. Biz

özeliz.

"Kimseye söylemeyeceğim," diye yemin eder, bakışları ciddidir. Bu sırrı büyükannesinden, Gwen teyzesinden ve annesinden saklamanın ne kadar önemli olduğunu biliyor. "Ama baba?"

"Evet, dostum?"

Bana gülümsüyor; bana Violet'i hatırlatan bir gülümseme. "Bana nasıl ateş edileceğini öğretir misin?"

Sandığı kapatırken ben de sırtıyorum. "Bir gün keskin nişancı mı olmak istiyorsun?" "Belki," diyor kilidi yerine takıp kapatırken. "Ama Çoğunlukla, sadece senin gibi olmak istiyorum."

Son

PLAYLIST

Spotify'[da buradan](#)

dinleyebilirsiniz. "Obsession (Cover)" by

Golden State

Hole'dan "Violet"

Digital Daggers'dan "The Devil Within"

Digital Daggers'dan "Bad Intentions"

Eminem'den "The Monster"

Death Cab for Cutie'den "I Will Possess Your Heart"

Sneaker Pimps'den "Six Underground"

Ki:Theory'den "Stand By Me"

"Sweet Dreams (Are Made of This)" Marilyn Manson "Tainted

Love" Marilyn Manson

Chevelle'den "The Red"

Garbage'dan "Even Though Our Love is Doomed" Blue

Oyster Cult'tan "(Don't Fear) The Reaper" The

Police'ten "Every Breath You Take"

The Neighbourhood'dan "Afraid"

Death Cab for Cutie'den "Black Sun"

Genuwine'den "Pony"

"What's Up?" by 4 Non Blondes "S&M"

by Rihanna

Imagine Dragons'tan "Demons"

Meg Myers'tan "Motel" Big

Wreck'ten "Oh My"

Muse'dan "Madness" Muse'dan

"Supermassive Black Hole"

Muse'dan "Psycho"

Bishop Briggs'ten "Wild Horses"

Twenty One Pilots'tan "Stressed Out"

Kaleo'dan "Way Down We Go"

Alanis Morissette'ten "Uninvited"

Bishop Briggs'ten "River"

Dead Sea Empire'dan "Are You Alone Now?"

Annie Lennox'tan "I Put A Spell On You"

Welles'ten "Life Like Mine"

Bad Pony'den "Deficiency"
Ki:Theory'den "Bringing Me Down (feat. Ruelle)"

OTHER BOOKS BY k webster

Kuralları Yıkmak Serisi:

[Kırık \(Kitap 1\)](#)
[Yanlış \(Kitap 2\)](#)
[Yaralı \(3. Kitap\)](#)
[Hata \(Kitap 4\) Ezilmiş](#)
[\(Kitap 5 - bir novella\)](#)

Vegas Asları Serisi:

[Rock Country \(1. Kitap\)](#)
[Rock Heart \(2. Kitap\)](#)
[Bottom \(3. Kitap\)](#)

Kadın Olmak Serisi: [Leydi Thomas](#)

[Olmak \(1. Kitap\) Kontes Dumont](#)
[Olmak 2. \(Kitap\) Bayan Benedict](#)
[Olmak \(3. Kitap\)](#)

Savaş ve Barış Serisi: [Bu](#)

[Savaş, Bebeğim \(1. Kitap\) Bu](#)
[Bitmedi, Bebeğim \(3. \)Aşk,](#)
[Bebeğim \(2. Kitap\) Bu Kitap](#)
[Bu Sen Değilsin, Bebeğim \(4.](#)
[Kitap\)](#)
[Bu Benim Bebeğim \(5. Kitap\)](#)
[\)Bu Hiç Adil Değil Bebeğim \(6.](#)
[Kitap](#)
[This is the End, Baby \(7. Kitap-bir novella\)](#)

2 Aşıklar Serisi:

[Metin 2 Aşıklar \(Kitap 1\)](#)
[İki Aşıktan Nefret \(. Kitap\)](#)

Alfa ve Omega Düeti:

[Alfa & Omega \(Kitap 1\)](#)

Omega & Aşk (Book 2)

Pretty Stolen Dolls Düet:

Oldukça Çalıntı Bebekler

Oldukça Kayıp Bebekler

Tabu İkramlar:

Kötü Kötü Kötü

Bağımsız

Romanlar:

Apartman 2B Aşk

ve Hukuk Güve

Alevi

Silindi

Bize Dönüş Yolu

Hayatta Kalmak

Harley Bana Düni

Ver Özgürce Koşmak

Kirli Çirkin

Oyuncak Zeke'nin

Cenneti Tatlı

Jayne Zamansız

Sen Deli Deniz

Whispers and the Roars

Schooled by a Senior

B-Sides and Rarities

Elizabeth Gray tarafından Mavi Tepe

KanıNotice

ACKNOWLEDGEMENTS

Kocama teşekkür ederim... Her zaman bir numaralı takipçiniz olacağım!

Krazy for K Webster's Books okuyucu grubuma kocaman bir teşekkür. Hepiniz inanılmaz derecede destekleyicisiniz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Bu hikayeyi okuyan betalarıma kocaman bir teşekkür. Elizabeth Clinton, Ella Stewart, Shannon Miller, Amy Bosica, Brooklyn Miller, Robin Martin, Amy Simms, Jessica Viteri, Amanda Söderlund ve Jessica Hollyfield, hepiniz bu hikayenin daha da iyi olmasına yardımcı oldunuz. Geri bildirimleriniz ve erken okumalarınız tüm bu süreç için çok önemliydi ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ayrıca, bu hikayeyi düzelttiği için Vanessa Renee Place'e çok teşekkür ederim!!! Seni seviyorum!

Bana dostluklarını ve desteklerini esirgemeyen yazar arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz.

Yazdıklarımı her zaman paylaşmak için ellerinden gelenin fazlasını yapan büyük küçük tüm blogcu arkadaşlarıma teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız! #AllBlogsMatter

Yazar grubum COPA kızlarına, yükümü hafifletmek ve sızlanmak istediğimde yanımda oldukları için minnettarım. Hepiniz harikasınız!

Love N Books'tan Ellie, çılgın Gray'imi düzenlediğin için teşekkür ederim! Seninle çalışmak bir zevkti.

Prema Editing'den Vanessa, ikinci gözüm olduğun için çok teşekkürler. Harikasınız.

Kitaplarımı formatlarken ve genel olarak her zamanki gibi süper bir yıldız olduğun için Stacey Blake'e teşekkür ederim. Seni seviyorum! Seni seviyorum! Seni seviyorum!

Halkla ilişkiler uzmanım Nicole Blanchard'a çok teşekkür ederim. Yaptığın işte harikasin ve beni doğru yolda tutuyorsun!

Son olarak ama kesinlikle en önemlisi, hikayemi dinlemeye istekli olan ve karakterlerimden benim gibi keyif alan tüm harika okuyuculara teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel!

ABOUT THE AUTHOR

K Webster, çağdaş romantizm, tarihi romantizm, paranormal romantizm, karanlık romantizm, romantik gerilim ve erotik romantizm dahil olmak üzere birçok farklı türde düzinelerce aşk kitabının yazarıdır. Komik ve yakışıklı kocası ve iki sevimli çocuğuyla vakit geçirmediği zamanlarda, sosyal medyada aktif olarak okuyucularıyla bağlantı kuruyor.

Yazmanın yanı sıra diğer tutkuları arasında okumak ve grafik tasarım yer alıyor. K her zaman bilgisayarının başında bir sonraki fikrinin peşinde koşarken ve harekete geçerken bulunabilir. Eserlerinden birini beyaz perdede göreceği günü iple çekiyor.

K Webster'[in haber bültenine](#) her ay yeni çıkan kitaplar ve özel içerikler hakkında birkaç güncelleme alın. Katılmak için tek yapmanız gereken [buraya](#) gitmek.

[Facebook](#)
[Blog](#)
[Twitter E-](#)
[posta](#)
[Goodreads](#)
[Instagram](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.